

Giới thiệu Vợ Yêu, Còn Dám Quậy Nữa Không?

Truyện teen Vợ Yêu, Còn Dám Quậy Nữa Không? nói về tôi - Kim Thư con gái của ông bà Trần, cơ ngơi do ông bà lập nên sở hữu thế lực không hề thấp kém ai trong giới chính trị. Nhưng tôi là người không thích phô trương thanh thế và không muốn dựa vào ba mẹ nên đã dọn sang nhà đi ở từ nhỏ và tôi xin vào học ở trường học Thượng Hiền..... Bla bla bla.... Tính tình tôi rất thất thường, đôi lúc lại vô cùng bất bình thường.

***

Trong suốt mười sáu năm qua , cái mà Trần Kim Thư này ghét nhất chính là TRỄ HỌC . Vì sao ư? Đơn giản thôi , lí do kia kìa .

Tôi vừa lăm nhăm vừa chỉ tay về phía khuôn mặt “hiền từ” của thầy Nhân , người thầy giám thị “đáng yêu” đang ngự trị sâu thẳm trong trái tim tôi. Tôi bật mí cho các bạn biết một điều . Sở dĩ thầy giám thị trường tôi có cái tên Nhân , chắc cũng là vì cái “nhân” trong con người thầy từ khi sinh ra đã không có nhiều. T^T Gia đình thầy thật sáng suốt.

Ah , nếu có bạn nào đang thắc mắc tại sao tôi lại đứng lấp ló ngoài cổng trường thế kia trong khi trống đã kêu rồi. Tôi xin trình trọng thông báo với các bạn rằng – Tuy tôi quả thật rất ghét trễ học ,nhưng tôi cũng chính là người đạt kỉ lục : HỌC SINH ĐI HỌC TRỄ NHIỀU NHẤT CỦA NĂM.

Trống trường đã ngân nga giai điệu êm tai (Tùng ... tùng ... tùng ...) cách đây khoảng 10 phút, theo tôi dự đoán là vậy . Hê hê , vẫn còn 5 phút tôi ới . (giờ truy bài) Đúng vậy , là chuyên gia đi học trễ , tôi luôn có rất nhiều cách để vào trường dễ dàng . Ôh hô , nếu các bạn muốn biết , được thôi , hãy nhìn đây . Khoan ! Nhìn mặt tôi được rồi, đừng có nhìn....đi đâu đấy .

***

Mời bạn đọc cùng khám phá tựa truyện online hay.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu, Còn Dám Quậy Nữa Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Chương I: GIỚI THIỆU

Trong suốt mười sáu năm qua , cái mà Trần Kim Thư này ghét nhất chính là TRỄ HỌC . Vì sao ư? Đơn giản thôi , lí do kia kìa .

Tôi vừa lăm nhăm vừa chỉ tay về phía khuôn mặt “hiền từ” của thầy Nhân , người thầy giám thị “đáng yêu” đang ngự trị sâu thẳm trong trái tim tôi. Tôi bật mí cho các bạn biết một điều . Sở dĩ thầy giám thị trường tôi có cái tên Nhân , chắc cũng là vì cái “nhân” trong con người thầy từ khi sinh ra đã không có nhiều. T^T Gia đình thầy thật sáng suốt.

Ah , nếu có bạn nào đang thắc mắc tại sao tôi lại đứng lấp ló ngoài cổng trường thế kia trong khi trống đã kêu rồi. Tôi xin trình trọng thông báo với các bạn rằng – Tuy tôi quả thật rất ghét trễ học ,nhưng tôi cũng chính là người đạt kỉ lục : HỌC SINH ĐI HỌC TRỄ NHIỀU NHẤT CỦA NĂM.

Trống trường đã ngân nga giai điệu êm tai (Tùng ... tùng ... tùng ...) cách đây khoảng 10 phút, theo tôi dự đoán là vậy . Hê hê , vẫn còn 5 phút tôi ới . (giờ truy bài) Đúng vậy , là chuyên gia đi học trễ , tôi luôn có rất nhiều cách để vào trường dễ dàng . Ôh hô , nếu các bạn muốn biết , được thôi , hãy nhìn đây . Khoan ! Nhìn mặt tôi được rồi, đừng có nhìn....đi đâu đấy .

Thấp thoáng ở sân sau ngôi trường Thượng Hiền đang có bóng dáng 1 cô nữ sinh yêu kiều , trông thật ngây ngô với mái tóc đen nhánh buộc gọn gàng . Ngồi quan trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé thật tinh tế và bộ đồng phục màu xanh lá của trường Thượng Hiền thì càng làm nổi bật lên nước da trắng hồng của cô bé. Và trông cô bé thật ”hồn nhiên“ hơn khi mặc váy mà lại .... chui lỗ chó .

Tôi đang rất cố gắng để chui qua được cái lỗ nhỏ xíu ấy (T/G : chả phải mi mập quá à) (Kim Thư: Bà già lăm mồm!!!) (T/G : ..... >0

- " Trò Kim Thư , chào trò buổi sáng" (=]])

Xong! Đòi tôi xong. Tôi cười xuề xòa , ngây ngô gãi gãi đầu, mặt mũi tóa mồ hôi , giọng lạnh lạnh:

"- Thầy đi đâu mà mặt thầy vui dzữ ừ ừ vậy thầy ? ^ _ ^ "

Thầy giám thị đáng kính của tôi về mặt ”hiền từ“, thân hình mập mạp hơi nghiêng người nhìn tôi đang nằm bò càng dưới đất:

"- Thầy đứng đây đợi em cũng được 5 phút rồi . THEO TÔI LÊN PHÒNG GIÁM THỊ!!!"

Tôi sợ xanh mặt. Thầy à , em bệnh tim mà... Tôi chui một cái vèo qua cái lỗ hồng ấy , chả còn tâm trạng để cẩn thận nhích từng tí từng tí như lúc này nữa ... Đang cuống mà lị . Chui qua rồi , tôi bị thầy Nhân kéo lệch xệch tới phòng giám thị. Hic , khổ cái thân tôi. Hiu hiu . Gió hôm nay có vẻ mát .

(Tại phòng giám thị)

"- Em làm cái gì mà lúc nào cũng đi học trễ vậy hả ? Chả phải vì lí do này mà mẹ em cho em thuê luôn phòng trọ cách trường này chỉ vài phút đi bộ thôi sao!!!!" – Thầy Nhân đứng tựa một tay vào bàn , một tay cầm thước đập đôm đốp vào tường.

Lại bài ca cảm cổ điển của thầy . Phải nói là em chán cái bài này lắm rồi thầy ạ. Thuộc hơn cả bài hát em ưa thích nhất rồi đó thầy . Thầm than trong lòng , tôi nở nụ cười xinh như con tinh tinh , đều như con đũa điều , khuôn mặt tôi lúc này có thể ví như 1 thanh niên nghiêm túc chính hiệu nếu có thể rề ngay mái 5/5 mà đeo luôn cái đít chai vào mặt... Hê Hê. (T/G : Ai cũng phải đeo “ đít chai” thì cho tại hạ cáo lỗi ạ ==)

"- Thầy , với tư cách là một học sinh của trường Thượng Hiền , em tự thấy bản thân em phải làm điều gì đó cho ngôi trường này . Như thầy thấy đó , trường ta đang bị thiếu học sinh . Là một học sinh thông thái nên em đã dành ra 30 phút mỗi sáng , trang điểm thật đẹp , ăn mặc thật xinh . Em làm vậy để làm chi ? Để làm chi ? Thầy có biết không , thưa thầy ?"

Tôi đứng vỗ tay đôm đốp , vừa nói vừa diễn tả lum la như cái cách mà thầy dạy Sử hay làm . Chắc , tôi đúng là có tài sao chép của Kakashi mà :V. Hình như có hiệu quả , vì tôi thấy thầy giám thị vẫn đang “bình tĩnh” nghe tôi nói , chả nổi giận tẹo nào . Thế là được nước làm tôi , tôi tiếp tục bài ca lí luận của mình :

"- Thưa thầy , em phải làm như thế , là vì em muốn cho mọi người thấy , học sinh trường ta gọn gàng thế nào , xinh xắn ra sao , có sức hấp dẫn đến đường nào... (tự tin quá mức) Em làm thế để thu hút học sinh cho trường mình mà . Thầy thấy đó , em làm đúng mà . Em đi trễ tí thôi nhưng trên vai em lại mang sứ mạng cao cả ấy còn gì nữa. Thầy không thưởng cho em thì thôi , còn trách em nữa là sao đây hở thầy?"

Tôi chu mỏ , giờ giọng quở trách , nói , nói , nói. Khua tay , khua tay , khua tay . Và sự thật là thầy đã ngó cả người ra trước cái cách lí luận “thiên tài” của tôi. Thầy lắc đầu ngán ngẫm . Đúng là , tuổi trẻ tài cao. Thầy xoa xoa trán rồi phẩy tay (như phim :V) cho tôi lui . Hê Hê , nói chứ không phải khoe , ở cái trường này , người đã bước vào phòng giám thị do mắc lỗi rồi mà vẫn còn nghênh nga nghênh ngang bước ra ngoài như thể vừa làm điều gì đáng tự hào lắm – chỉ có mình tôi .

Và đến khi dây thần kinh tự sướng của tôi đang căng hết cót , miệng tôi ngoác rồ to thì cũng là lúc tôi bị một tên điên nào đó , đụng một cái uỳnh ngay trước phòng giám thị . Chồng vó . Shock , tôi đang rất shock. Đường đường là một mỹ nhân như tôi , cả thầy giám thị cũng không dám đụng (:V nỗ kia, mếc thầy), lần đầu tiên bị 1 tên con trai huyết ngã . Tức , tôi tức . Thế quái nào mà đụng trúng người khác , lại không 1 lời xin lỗi như thế . Mà người khác ở đây , lại là một mỹ nhân như tôi . (Kim Thư : che miệng *Hô Hô* lúc đấy tôi đúng là nổi hơi quá thật.) (T/G : Còn phải nói >o

"- Tên điên kia, đứng lại !"

Tôi bật dậy , với vận tốc 100m/s , tôi phóng đến trước mặt hắn , hình tượng thực nữ -> tan vỡ ... (Chu choa , cao gì mà cao dữ . Chu choa , tấm lưng đẹp dữ. Bờ vai rộng , có vẻ ấm áp *chảy nước miếng*) .Hiu Hiu . Ấy , gió hôm nay đúng là mát mà.

"- Tránh ra! "

Chu choa , tên này ăn gan hùm nha . Ê , mà sao trước đây chưa từng gặp hắn nhỉ . Ồm , xem nào . Hắn trông đẹp trai ra phết đấy chứ . Đôi mắt màu hổ phách , hơi nhỏ , cong cong và sâu hun hút. (Giờ học của mẹ : Người có đôi mắt càng sâu thì càng nguy hiểm. Họ có khả năng nhìn thấu tâm can người khác -> nên tránh xa) . Mũi hắn cao , làn môi mỏng có chút nhọn nhát nhưng mà... Chu choa , quyến rũ ta ơi. Ta kết , ta kết . E Hèm , giờ không phải giờ mê trai ==

"- Anh zai , lé phải không ? Hay dây thần kinh bị đứt . Ấy , không nghe tôi nói à ? Hay là bị điếc . Ôh hô , đừng nói anh vừa trốn viện ra nhé ? Ấy Ấy , né ra né ra , đừng có cản người bậy bạ (nó vừa nói vừa nhích nhích lại “ gần “ hắn) Ở cái tên này , điếc thật hay sao mà chả thèm phản ứng thế . Hay đứt dây thần kinh xúc cảm rồi . Ney . Ney ."

Tôi bực bội ra mặt , chả lẽ tôi nói đúng à trời ...

"- Cô câm miệng . Tránh ra ."

Hắn nói , vẻ mặt vẫn không thay đổi ... Nhưng tôi nghe thấy mùi sát khí ....

Ôhôô , hù nhảm người rồi bấy bề . Chị đây là Kim Thư , là nữ hoàng kiêu luôn cái chức la sát (nó nổi đấy) của trường này , làm sao lại sợ cái loại vô danh tiểu tốt như hắn .

Tôi né người sang một bên như hắn mong muốn . Hắn còn không thèm liếc nhìn tôi một cái , đi luôn về phía trước. Nhưng tiếc , chắc chắn , đúng là tiếc , tôi dang chân ngọc ngà của mình , đập một cú thần sầu vào đầu gối bên trái của hắn . Chết mày nè con. Ahiihihi..... Ôh sao bé không té , Ôh sao bé không té..... Tôi hoảng hồn thật lùi lại hai bước . Mồ hôi bắt đầu túa . QUÁI VẬT !!!

Hắn quay lại nhìn tôi , 3s sau , hắn đẩy tôi vào tường , rất mạnh , rất nhanh . Tôi choáng .... ĐÂY LÀ PHÒNG GIÁM THỊ ĐÂY , TÊN ĐIÊN ! Trong lúc tôi đang hoảng loạn (sợ hình dáng ngọc ngà của thầy xuất hiện) thì tự khi nào , khuôn mặt hắn đã áp sát tôi ..... Tên điên này , đúng là không

sợ trời không sợ đất . Được , chị đây trị nhà mi . Đợi lúc khuôn mặt hần cách tôi 3cm , tôi nhe răng cười cười , hê hê , chắc hần cũng bất ngờ lắm khi những chiếc răng trắng đều nhỏ nhắn của tôi đang ngửa tôi vành tai của hần . Cẩn mạnh . Ặc ... mùi sát khí nồng nặc , mùi sát khí này ... quen lắm ...

- Các em ..các em .. ĐANG LÀM CÁI QUÁI GÌ TRƯỚC VĂN PHÒNG CỦA TÔI??????

Khuôn mặt mập mạp của thầy Nhân run lên vì giận , ánh mắt tóe lửa nhìn tôi . Ô , em có làm gì đâu? Hần đẩy em mà thầy , sao thầy nhìn em ghê thế? Ếc , tôi quên thua hàm răng sắc bén của mình lại . ... Cái tư thế này, thật trông gọi tình quá đi mất... Tôi đang lắp ba lắp bắp , định giải thích với thầy , thì hần nhẹ nhàng buông tôi ra, nhếch mép cười ranh mãnh , buông một câu xanh rờn rồi quay đi:

- Trái dâu sao ? Thật què mùa

Trái ... Trái .... Trái .... Dâu? Là ý gì đây ? Trái dâu sao ? Tôi thoáng nhìn xuống chiếc váy xinh xinh của mình . (Hê nhô , váy đây :O) Một đường dài ... Mát ... trời hôm nay rất mát , là ý này đây .

Tôi chết trân ..... Thầy Nhân cũng chết trân ... Mọi hoạt động như ngừng lại. Đến khi tôi định thần lại , tôi nhìn sang phía thầy Nhân... Rồi , thầy đứng hình luôn rồi. Và bây giờ ở hành lang của trường đang có một thân ảnh vô cùng đẹp , vẻ gấp gáp , vừa chạy vừa lấy tay che che giấu vảy , trông rất buồn cười và đáng thương – chính là tôi!! . Mặt tôi lúc này đây , đỏ lên, nhưng là đỏ lên vì giận:

TRẦN KIM THUR TÔI ĐÂY , THỀ DƯỚI TRỜI CAO , THỀ TRÊN ĐẤT THẤP , THỀ TRƯỚC SẮC ĐẸP NÀY , HẦN PHẢI TRẢ GIÁ!!!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu, Còn Dám Quậy Nữa Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2

Chương II : QUÁ KHỨ BẤT HẠNH >_

Trần Kim Thur tôi đây, cái tôi ghét thứ 2 trong suốt mười sáu năm qua , chính là Trai Đẹp . Ấy , còn nhớ ngày xưa ...

(Năm tôi học lớp 2)

Giờ ra chơi , sân trường nhộn nhịp , các thiên thần bé nhỏ đổ ào ra sân . Số ít chơi nhảy dây , một số chơi đá cầu, số nhiều nhiều nhất chơi – rượt bắt .

“ - Oanh tù ti .”

Wow , người thua là Kim Jun kia . Tớ muốn mình là người bị bắt cơ . (lời bình của một số bạn nữ , trừ tôi ra hộ cái >o trực lớp)

Ừ , thế này là thế nào . Sao cái cậu Kim Jun kia cứ nhè tôi ra mà đi thế này. Hại tôi vất chân lên cỏ chạy , phải , chạy như điên. Đòi nhọ , tôi vấp phải cục đá rỗ to ,bò ra nền xi măng . Ừ ... chảy máu rồi . Tôi nhìn đầu gối trắng ngần của mình , xuýt xoa . Vừa lúc ấy , cái cậu Kim Jun chạy tới . Thú thật , tôi tuy không phải là hot girl của khối nhưng ít ra cũng là hot girl của lớp đấy chứ . Đưa đôi mắt ngấn nước nhìn hần, tôi chìa bàn tay nhỏ nhắn của mình về phía hần , chờ đợi điều “ dĩ nhiên “ . (đỡ nó dậy í mà) Hần nhìn tôi , chà , khuôn mặt này , càng nhìn gần càng thấy đẹp, nước da trắng hồng , còn đẹp hơn cả da tôi nữa chứ... Chắc. Hần chìa tay về phía tôi . Và ngay lúc tôi định nắm lấy bàn tay ấy , nó trượt qua tay tôi , chạm vào vai tôi nhẹ nhàng :

“ - Cậu thua !”

Choáng ! Hần nói rồi quay đi . Bỏ lại tôi ngồi đó với đầu gối tủa máu và những lời nguyên "trực lớp đi "...

HOÀNG TỬ CÁI CON KHỈ MỐC , TÔI GHÉT CẬU !!!!!!!!!!!

(Năm tôi học lớp 3)

Tôi có lén thích một chàng “ hót bơ” trong lớp . Tôi là Trần Kim Thur mà , dùng từ “ lén” là quá si nhục tôi rồi . Tôi là vậy , hằng ngày , mẹ tôi mua cho tôi bữa sáng là một hộp com sườn và hai hộp sữa thì tôi sẽ nhường luôn hộp com sườn cho hần và kèm theo hộp sữa cho hần tắm bổ thân thể. Thế là trong suốt một năm , tôi ốm đi mất 5 kí lô (nó nặng 30kg :V không lo không lo) Tôi hi sinh cho hần là thể (Kim Thur : vì thức ăn là tất cả với tôi lúc ấy *cười*), mà hần mỗi lần gặp tôi chỉ nhả ra mỗi một chữ :”Com” Đắng lòng , quả thật đắng lòng . Đường đường là hot girl của lớp , trước mặt hần , tôi biến thành bà vú nuôi rồi >

HOT BOY CON KHỈ MỐC , ĐỒ HOT DOG , TÔI GHÉT CẬU!!!!!!!!!!!!!!

(Năm tôi học lớp 5)

“- Các em về chỗ nào .”

Cô Duyên mỉm cười nhẹ rồi bảo chúng tôi . Chán ! Lại phải về chỗ . Vì sao hử ? Nhìn kể bên tôi kia . * liếc mắt sang nhìn * Wow , đẹp trai quá . Đáng người cao ráo , thân hình khỏe mạnh, ngũ quan trên khuôn mặt tinh tế . Mái tóc màu hạt dẻ làm nổi bật nước da trắng hồng của cậu . Thế tại sao tôi lại chán ? Xin thưa . Từ cái chuyện xảy ra năm lớp 2 ,3 -> tôi dị ứng Trai Đẹp .

Nhưng mà , sau một thời gian tiếp xúc , tôi lại bị “thích” cái cậu nhóc này . Cậu ta hội tụ đủ các yếu tố của một thiên thần . Đẹp (1) , hiền lành (2) , tốt bụng (3) , giỏi giang (4)... Vân vân và mây mây. Cho đến một ngày , trời không mây và có nắng

“- Ai lấy mất bút của tớ rồi ?”

Chẳng ai trả lời , tôi tức . Cây bút ba tôi tặng tôi nhân ngày sinh nhật cơ mà . Hic , tôi tức . Tôi nhìn sang phía Kun , thiên thần của lòng tôi . Cậu mỉm cười kìa , âm lòng quá . Kệ , chả thèm bút nữa (con nhỏ mê trai này ==’) Giờ ra về , thiên thần phải đi giặt đồ lau bảng , tôi ngồi đây , chọt chọt cây bút (cây khác) chơi . Í ! Tôi nảy ra định muốn “ xem xét “ cặp táp của thiên thần . Hi , không biết có gì ở trong nhĩ? Chắc toàn tập thôi , thiên thần của tôi mà lị . Vừa nghĩ tôi vừa táy máy tay chân , loay hoay mở cặp của thiên thần ra . Bộp . Chiếc bút nhỏ nhỏ màu hồng rơi xuống. Quen à nha , tôi ngấm nghĩa thật kĩ , tìm ra điểm khác nhau giữa chiếc bút trên tay và chiếc bút của tôi bị mất . HOÀN TOÀN KHÔNG KHÁC TÍ TỌO NÀO. Thiên thần quay lại , nhìn thấy khuôn mặt bờ ngỗ của tôi , đưa tay gỡ gỡ đầu , cười hi hi .

Cười con khi mồm!!! THIÊN THẦN CHÔM CHÁI , TÔI GHÉT CẬU !!!!!!!!!!!

Lớp 6 , lớp 7 và cả lớp 10 ...còn cả bao nhiêu bao nhiêu chuyện xảy ra... Tất cả đã giúp tôi niệm ra một chân lí : Trai Đẹp thì sẽ là Phiền phức)

Nhưng thật ra , vẫn có một ngoại lệ . Là Thiên , người bạn thân chí cốt của tôi và cũng là một hot boy chính hiệu . Tôi cũng chả thể nào hiểu nổi sao tôi với hán thân nữa. Chuyện là vậy. Cái hồi tôi mới vào trường cấp 2 , ngày đầu tiên đi học luôn ý , tôi gặp hán . Thú thật nhè , xung quanh hán hầu như là tất cả đám con gái của trường này luôn . KINH , KINH KHỦNG ! Tôi né sang một bên , đi về hướng ngược lại với hán . Tự nhiên sau lưng nghe “ Bịch... Bịch... Bịch... ”. Tiếng bước chân mỗi lúc một dồn dập , mà khi tôi chỉ vừa quay đầu lại thôi nhè , tôi đã bị vòng tay hán ôm trọn . Ôhô , tôi biết tôi có sức hút , nhưng cậu ta có cần tình nguyện làm thanh sắt bị tôi hút chặt đến thế không? 3s sau , máu dồn lên não . Ney , mấy cô cũng thấy hán ôm tôi mà , mắc cái mớ gì nhìn tôi như chó nhìn xương thế hả? À, hot boy -> phiền phức. Tôi nhìn cái vật thể lạ đang ôm tôi , định hình.

1

2

3

Hự! Tôi nhầm trật rồi... À không , hình như hán có hơi né người. Nếu không là hán chết chắc T^T . (Giờ học của mẹ : Nếu con bị một đứa con trai làm điều bất chính , hãy nhắm thẳng vào “điều kì diệu” của hán mà đá thật mạnh.) Nói trật chứ cũng đá trúng đùi hán vậy , hán buông tôi ra , ôm lấy cái chân la oai oái. Hề, đáng đời. Ôh , mắc cái mớ gì mấy cô lại nhìn tôi như thế. Là tôi làm hán buông tôi ra như mấy cô mong muốn còn gì ? Rắc rối ! Con gái đúng là rắc rối (mi không phải con gái chắc ==’=). Cũng từ cái chuyện hôm đó mà hán cứ đeo tôi mãi , có những lúc tôi giận run , tung một cước đá ngay bụng hán . Hán ôm bụng , nhưng không nhăn mặt , mà thay vào đó lại cười nắc nẻ. Tôi tức , chửi hán , đánh hán , chẳng si nhè. Riết cũng quen , tôi chọ hán vào danh sách bạn “chải” (mặt) , rồi từ từ hán lọt luôn vào danh sách thú cưng của tôi. Kệ , lâu dần thấy không có hán cũng chán. Mà nhiều lúc , hán vượt quá mức giới hạn chịu đựng của tôi (như ôm , nắm tay , ghì tôi vào tường) . Hề , tôi là ai? Trần Kim Thư này luôn có cách ứng phó cái loại biến thái như hán. Mỗi lần hán có mưu đồ phản nghịch , tôi liền nhỏ nhẹ khuyên bảo : “Thiên nè , cậu thật sự muốn làm Thiên Sắc sao?”. Đúng vậy , chỉ cần như thế , mặt hán tái dần rồi cũng chạy mất dép. Hề . Công nhận tôi có một thời tuổi thơ vô cùng “đẹp” nhè ^^ (T/G : Thiên Sắc là từ chắc hán trong các bạn ai cũng biết rồi nhĩ *cười* Ai không biết thì chỉ việc thêm dấu cho từ Thiên là được) (Lạc Thiên : Còn không mau cảm miệng) {Thư: Không được làm thú cưng của ta giận *cười*} (T/G: dạ dạ.... T_T)

Mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu, Còn Dám Quỳ Nữa Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

(Vì một số lí do nên kể từ chương 3, mình xin chuyển ngôi kể từ ngôi số một sang ngôi số 3 {tức là thay vì người dẫn chuyện này là Kim Thư thì người dẫn chuyện bây giờ là tác giả} Mong các bạn sẽ tiếp tục ủng hộ cho truyện của mình J)

Chương III : Đại hội thể thao

Trong trường nó hôm nay rất nhộn nhịp. Sáng nay, lại một sáng nó đi học trễ, nhưng nó lại không hề mang đáng về lớp ló như bao lần, lưng ưỡn thẳng, mặt nghênh ngang, bước chân sải đều không hề mang đáng gấp gáp. Lí do là vì hôm nay là chính là ngày tổ chức đại hội thể thao lần thứ 14 tính từ lúc thành lập trường. Sân trường hôm nay cực kì nhộn nhịp, các lớp học sinh bận bịu chuẩn bị nào là bày cửa hàng bán đồ ăn, trang sức hay dựng lều để nghỉ ngơi lúc giữa trưa, vân vân và mây mây. Năm ngoái, theo trí nhớ siêu hạn định của nó thì, hình như là nhà trường còn hào phóng, mời cả diễn viên điện ảnh Lee Min Ho về chào mừng khai mạc nữa cơ mà. Còn xém xiu làm tất cả nữ sinh trường Thượng Hiền ngất lên ngất xuống khi nghe đến cái tên này. Chỉ tiếc là... hàng nhái làm sao qua mắt được đám cuồng oppa đây. Cái giá phải trả cho việc đóng giả thần tượng thật sự rất thê thảm nha. Vừa lộ khuôn mặt thật, anh ta còn chưa kịp nhe răng cười vì hành vi đùa quá lố của mình thì hàng trăm chiếc dép lao bay thẳng lên sân khấu với tốc độ kinh người. Đáng sợ hơn nữa thì chính là biểu cảm của các bạn học sinh nữ, thật không dám tưởng tượng. Và cũng chẳng biết chuyện gì xảy ra với anh ta sau đó, nhưng chắc chắn là cực kì thê thảm rồi vì anh ta đã phải nằm viện cả tháng trời với đôi chân bó thành cục bột mà... Tội nghiệp, tội nghiệp. >o

“- Tiểu thư xinh đẹp, nàng vừa đến từ vì sao nào vậy, thật xinh đẹp.”

Hắn từ đâu xuất hiện, miệng vừa lẩm nhẩm mấy câu tâm tình sến súa, tay vừa nhanh như chớp bắt lấy bàn tay mềm mại của nó, khẽ nâng niu rồi hôn nhẹ lên như kiểu hoàng tử nâng niu hôn lấy bàn tay công chúa vậy. Nó giật giật khoe miệng, nắm bàn tay còn lại thành quyền, nhắm thẳng vào bụng hắn mà đâm

“- Thiên, chưa chưa ?”

Nói rồi, nó bật cười khanh khách vì tự dung nó thấy, nó giống như một người mẹ đang dạy dỗ đứa con hư vậy. (đừng một ai dạy con theo kiểu của nó nhé... đâm vào bụng thì thật là...)Hắn làm mặt phụng phịu, về mặt không cam tâm nhìn nó. Nó cũng nghênh ngang mà đón nhận ánh mắt của hắn, hơn nữa lại còn nhìn hắn...nhiệt tình hơn. Công nhận hắn đẹp trai thật đấy,nó thầm nghĩ, lại còn là dân thể thao nên cơ thể mới cường tráng thế kia kia.Nó đưa tay xoa xoa chiếc cằm nhẵn nhụi của mình, về mặt như niệm ra một điều gì đó khiến hắn còn đang giả vờ uất ức trông thấy mà tò mò. Mà điều nó niệm ra, thì chính là điều ai cũng biết-hèn gì mấy đứa con gái lại mê hắn như điều đó. (T/G:muốn biết thêm thông tin chi tiết, đợi tới húng tới nói cho nghe :VVV) Mà thôi, hắn đẹp hay không mặc xác hắn. Nó ngoắc ngoắc ngón tay của mình, ý bảo hắn cúi đầu thấp xuống một tí(nó lùn hơn hắn cả một cái đầu). Thiên về mặt cảnh giác nhìn nó, nhưng rồi cái tò mò đè bẹp cái lí trí, hắn khẽ cúi đầu thấp xuống ngay tầm chiếc miệng nhỏ nhắn của nó, và chờ đợi.

“- Tớ thật đang rất phân vân không biết có nên quay về nhà lấy đồ nghề lên để biến cậu thành thái giám hay không đây?!”- Lời nó nói, nhẹ nhàng như lông vũ, nhưng với hắn, thì chính là một quả tạ ngàn cân.

Mới nghe xong, hắn hơi cau mày, lông mày khẽ cong cong, hàng mi rậm rạp khẽ rũ xuống về uất ức. Chu chọa, trông tội chưa kìa, nhưng nó thì chả thèm có một chút thương tâm. Tội thề với các bạn luôn là chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt vừa rồi của hắn, ngoài nó ra, không 1 ai có thể kiềm chế bản thân, có khi còn hạ mình làm trâu bò cho hắn cũng nên. Nó gây ra án mạng xong, hí ha hí hửng chạy vào lớp, để hắn ở lại bơ vơ, trông lại có chút cô đơn. Vừa vào đến lớp,sắc mặt nó đau lại thấy rõ. Chả qua là vì nó thấy nhỏ Mỹ Linh, người mà nó chứa ghét lại ngồi vào ghế của nó. Xì, rắc rối lại sắp tới rồi. Đứng dựa lưng vào cửa lớp, nó đang đợi điều mà lớp trưởng “yêu quý” muốn thông báo.

“- Lớp ta bây giờ còn thiếu người ở khoản chạy 3000 mét nữ, tại sao lại không có ai chịu chạy thể hả?”

Giọng Mỹ Linh vang vọng khắp lớp, về mặt rõ là đang nổi giận. Mấy bạn nữ trong lớp nhìn nhau.Ai cũng nghĩ :“Gi chứ, bình thường thầy cho chạy chưa tới 500m là đã mệt đứt hơi rồi, bây giờ 3000m, thân con gái có điên mới chịu đi thì”. Nghĩ là nghĩ thế nhưng cũng chẳng ai dám cất thành lời hay tỏ thái độ gì. Vì sao hả ? Lớp trưởng lớp nó, là cháu gái của hiệu trưởng, được ông ta hết mực cưng chiều, lại còn cả cái thể lực của tập đoàn tiêu thị lớn thứ 5 cả nước chống lưng cô ta nữa chứ. Ý thế mà cô ta chỉ biết làm càn bắt nạt mọi người mà thôi.Nó đã ghét cái cách cô ta kênh kiệu nói chuyện với mọi người, rồi chẳng bao giờ để ai trong mắt mình, và cả cái chuyện mà cô ta ưa hay không ưa một người. Chỉ cần là người mà cô ta không ưa thì một là người đó sẽ bị cô ta làm mọi cách để đuổi khỏi trường học, sổ học bạ rồi sẽ được in lên trên đó một vết nhơ. Còn không, chính là sẽ bị bắt nạt cho đến khi phải tự động rời khỏi trường. Dù sao thì kết quả của người đó cũng sẽ là cực kì thê thảm nha. Nó khẽ khinh bỉ trong lòng, vẫn đứng yên tại chỗ đợi cô ta nói tiếp.

“- Kim Thư, bạn thi đi, chẳng phải bạn chẳng đăng kí bất cứ khoản nào sao ? Nếu bạn không chấp nhận thi, tôi sẽ...”

“- Tôi bảo tôi không thi bao giờ ?”

Nó cắt ngang lời Linh. Biết ngay mà,biết ngay mà. Cái khó là cô ta cứ dõn nó mà đẩy. Nó cũng đã quen với cái kiểu bắt nạt của cô ta rồi. Ngay từ khi học lớp 10 đến nay, cô ta luôn nhắm vào nó. Cũng là vì bên cạnh nó có Thiên, người mà cô ta vẫn luôn yêu thầm nhưng khổ nỗi, người mà Thiên yêu lại là nó. Nó là người trong cuộc, đương nhiên không sáng mắt được bằng người ngoài cuộc như cô ta. Cũng kể từ khi cô ta nhận ra, Thiên yêu nó, thì cô ta ghét nó vô cùng. Và dù cho đến bây giờ khi cô ta không còn yêu mến Thiên nữa, mũi nhọn của cô ta luôn chỉ về nó. Nhưng nó là ai chứ, sao lại bị những trò bắt nạt ngu xuẩn của cô ta làm cho phải nghi học đây. Nhưng mà, lần này thì thật làm khó nó nha.

“Ai da thật như đầu quả đi mà”-Nó buồn bực mà cau mày. Nó trước đến nay tuy rất thích nghịch ngợm quậy phá, nhưng tuyệt đối không thích chạy. Sức khỏe nó không phải không tốt, mặc dù là sinh non nhưng trông luôn khỏe khoắn nhưng những người bình thường. Thế nhưng không hiểu vì sao, ngay từ khi còn nhỏ, chỉ cần mỗi lần nó chạy nhảy hay vận động quá sức, trong người nó sẽ ngay lập tức mà dâng lên một cảm giác khó chịu, rồi mỗi nó bắt đầu tím tái, nặng nhất là, nó sẽ ngất xỉu. Nhưng người nhà nó thì đầu một ai biết đến việc này đâu vì nó giỏi che giấu lắm, có sắp xỉu thì cũng phải lết vào tới phòng của nó cơ. (Kim Thư: *cười*). Thôi, trở về vấn đề chính. Nó sắp phải đi thi chạy kìa, là 3000m, không đùa đâu nha. Có khi thi xong cuộc thi này, nó sẽ được gắp tổ tiên của nó mất. Nó vô đầu bút tóc, cố gắng nghĩ ra một cái gì đó.

Ting !

Ah! Nghĩ ra rồi. Nó nhảy căng lên, chạy một mạch vào nhà vệ sinh, móc điện thoại ra gọi cho con bạn chí cốt :

“- Lão Nương đang bận , cuốn gói !”

Điện thoại vừa được kết nối, ngay tức khắc lại nghe được tiếng “Tút...Tút...Tút”. Tức , tức chết nó mà.Nó giậm chân xuống đất một cái rồ mạnh. Nói thêm một lời với nó thì con nha đầu kia chết ngay chắc. Nhà được sáu chữ rồi tắt điện thoại của nó?. Được . Nó nhoen miệng. “Tao không lòi được mày tới , tao thề không mang họ Trần”. Lại một cuộc gọi , nhưng nó cũng không có điên mà lại gọi cho con nha đầu thối kia, nó vẫn còn muốn nghe nhiều về âm thanh của thế giới này.

“- Alo , chị Anna, chị có gì cần dặn?”

Hà.. Lần này dễ nghe hơn rồi. Mặt nó hơi giãn ra, một lúc sau thì khẽ háng giọng :

“- Em lòi con nhỏ Uyên Nhi đến trường cho chị. Nó đang say , tốt nhất là nên tạt cho nó một chậu nước lạnh vào mặt rồi đem đến đây, tránh việc nó náo động toàn trường.”

Đầu dây bên kia nghe xong thì cúp máy ngay. Thực thi nhiệm vụ. Nó đứng trước gương ở nhà vệ sinh, vén vén vài cọng tóc mai mới mọc, cười hí ha hí hửng, xem ra lần này cũng vậy,nó vẫn chưa phải đổi họ rồi. Thật ra thì...có thua nó cũng không đổi.

(5 phút sau)

Một chiếc BWN trắng đậu trước cổng trường Thượng Hiền . Thượng Hiền là một ngôi trường công, không nổi trội gì, nên khi xuất hiện một chiếc xe hạng sang như thế. Học sinh cả thầy đều nhúc nhích. (T/G: thầy hiệu trưởng của trường , tức là ông nội của Linh lớp trưởng, ông ta mở ra ngôi trường này cốt chỉ để không phải cô đơn một mình lúc tuổi già , ông ta tuy tâm địa không xấu nhưng lại rất thương cháu và sẵn sàng làm bất cứ điều gì để cháu mình vui. Còn lí do Linh lớp trưởng lại học ở ngôi trường này là vì cô ta biết rằng Thiên sẽ theo nó mà chuyển vào nơi này học.)

Từ trên xe bước xuống hai người đàn ông mặc đồ đen , trông cao to mà lực lưỡng phát sợ, lại còn đeo kính đen che trông rất chuyên nghiệp nữa chứ. Người đàn ông mặc đồ đen bên trái vươn tay mở cửa. Và người bước xuống lại là một ... cậu nhóc.

Vẫn còn một người nữa. Cô ta bước xuống, đứng kế cậu nhóc xinh đẹp nhưng không hề thua kém. Cô ta mặc bộ đồ màu đen ôm sát cơ thể trông cực cá tính . Đôi mắt đen được tô điểm bởi một sợi dây xích mỏng kéo dài đến đầu gối thể hiện cá tính khá mạnh. Mái tóc đen xõa dài thướt tha mềm mại, đôi mắt được che lấp bởi một cặp kính đen thuộc nhãn hiệu MZI, nhãn hiệu mắt kính này vô cùng uy tín nha. Con người cô ta toát lên vẻ bí ẩn , sang trọng và khó gần. Đôi chân mày hơi đan lại, hai tay khoanh trước ngực,có phần ngạo nghễ. Dáng vẻ này...có lẽ nào là đang giận. Mọi người thì nhau mà thù dệt lên thân phận của những người bí ẩn này.

Trong khi mọi người đang dè dặt nhìn nha đầu thối của nó thì nó lại cười rồ gian. Nó nhìn cậu nhóc tóc xoăn, nháy mắt với cậu ta rồi cười thật tươi , để lộ 2 lúm đồng tiền xinh xắn. Bước đến bên nhỏ , nó vén vài cọng tóc đang bay trước mặt nhỏ ra sau, nhanh tay nhéo lấy đôi má vẫn còn đỏ hồng do còn hơi say kia:

“- Sáng sớm , được tắm mát thế lại còn mặt nhẵn mày cau với tao, hử. Vào đây với tao, nhanh.”

Cô bạn khó tính của nó, thoáng cái bị nó lôi lệch xệch vào phòng thay đồ. Rồi sau đó lại bị nó quay như chong chóng. Một lúc sau, nó ngồi phịch xuống đất, khoanh chân rồi chỉ vào Uyên Nhi đang đứng trước mặt nó, khẽ nhếch mép :

“- Úi chà , giờ thì có đến “hả” Trần Kim Thư đấy!”

Uyên Nhi nhìn nó, nhìn lại mình, khẽ gật gù , rồi lập tức ngồi xồm xuống, đè nó nằm xuống sàn, ngón tay mảnh khảnh đặt nhẹ lên đôi môi đỏ hồng, kéo một đường trông rất quyến rũ :

“- Mày trả công tao thế nào đây?”

Nó híp mắt, cười khanh khách, đưa hai tay lên gối đầu , vẻ mặt tinh nghịch, đáng yêu:

“- Một mỹ nam nhé ? Thấy thế nào ?”

“- Duyệt!”

Thế là hai đứa chúng nó ôm nhau cười ha hả trong phòng thay đồ. Mỗi đứa thì nhau đuổi theo những suy nghĩ gian tà của mình. Trông chúng nó, tuy là mỗi người mang một cá tính và ý nghĩ khá trưởng thành(T/G: cái này thì chưa chắc chắn à), song vẫn không thể nào che dấu đi được sự hồn nhiên của một thiếu nữ tuổi 17 vốn có của mình.

(Mong các bạn ủng hộ Min J)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu, Còn Dám Quậy Nữa Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Chương 4 : What the hell?

-“Đại hội thể thao lần thứ 14 của trường Thượng Hiền chúng ta chính thức.... được... BẮT ĐẦU!” –Tiếng hú của người dẫn chương trình vang vọng báo hiệu cho học sinh trường Thượng Hiền biết, trận chiến đã bắt đầu. Các lớp xôn xao chuẩn bị thật tốt cho đại hội này bắt đầu bận rộn. Nghe đâu giải thưởng rất rất là có giá trị, và vẫn là một bí ẩn nên có rất nhiều lớp tò mò muốn có được giải thưởng ấy. Nhìn mọi người vui vẻ mà nó ngán ngẩm nhìn lại mình. Đầu quấn một dải băng màu đen buộc dải xuống thắt ngang mũi. Đôi mắt to tròn lạnh lợi bị che khuất bởi cặp kính râm to tướng. Trên người khoác một cái áo khoác màu đen cỡ bự và với cái túi xách nấp sau bụi cây cùng bộ dạng ngó quanh ngó quẩn. Nó nhìn bản thân mình mà tự nhủ rằng nếu nó thấy thằng nào ăn mặt như nó hiện giờ đứng trước nhà nó, nó tuyệt sẽ không tiếc mà cho hẳn một cước rồi tổng vào đồn cảnh sát. Mà lí do chính của sự phản thời trang này chính là nó không muốn ai đó phát hiện ra, Trần Kim Thư đang đứng trong lớp kia, là hàng nhái. Sax , bỏ qua màn này đi, nó vẫn muốn đi chơi xung quanh trường. “Chắc chẳng ai nhận ra mình đâu”. Nó nghĩ thầm rồi cười khanh khách, Ahihihihih. ....

-“Kim Thư, ủa sao cậu ở đây, rõ ràng vừa nãy tớ thấy cậu đang đứng kế bên Thiên của cậu mà?”- Tình Ngân từ xa thấy bóng dáng ai quen quen mặc dù... trông hơi quái nên muốn tiến lại gần xem thử. Lại càng gần hơn thì nghe thấy cái điệu cười không lẫn vào đâu được của nó nên mới khẽ kêu vai nó, nhỏ giọng hỏi.

-“A , Ahahaha. Nhầm người nhầm người rồi” – Nó gạt lùi ra sau, tay vẫn run run vịn lấy thân cây cổ thụ già gần đấy mà chống đỡ, thật là hại tim mà. Nó giả ngu rồi nhanh chân chạy biến. Nhưng mà... cái dáng chạy quái đản của nó thì cũng chỉ có một không hai à nha.

*****Cùng lúc đó, tại một nơi khác*****

-“Con nhỏ Kim Thư chết tiệt, dẫn bà đến đây để gặp mỹ nam, nào đâu có thấy, nếu không có anh chàng Cao Lạc Thiên của mi ở đây cho ta dưỡng mắt, thật không dám tưởng tượng ta sẽ làm gì mi.” – Uyên Nhi nhỏ giọng chửi rủa, mặt hơi hồng lên vì giận nhưng lại càng làm tôn lên nước da trắng ngần của nó (T/G:Da này là da của Uyên Nhi nhé, không phải do hóa trang đâu).

-“Kim Thư, đến lượt thi rồi, khẩn trương lên.”- Kiều Oanh (bạn cùng lớp) hét hả chạy từ sân trường vào, to giọng thông báo.

-“Đến lượt thi rồi kìa, đừng làm cho lớp của tôi cảm thấy xấu mặt nha.” – Giọng Mỹ Linh chanh chua từ cuối phòng học vọng lên, mang theo vẻ khinh thường và chán ghét. Kim Thư(Uyên Nhi) phản ứng nhanh, như cười như không, uyển chuyển di chuyển đến bên cô ta, lời nói nhẹ nhàng nhưng mang theo muôn phần cảnh cáo :”Mỹ Linh à, cô không nên ăn nói bừa bãi nha. Không chừng...”- nói đến đây, Kim Thư(Uyên Nhi) khẽ dùng ngón tay trỏ, quét một đường qua môi mình đầy gợi cảm.”Sẽ làm hại đến cái miệng nhỏ của cô.” –Mỹ Linh trừng mắt nhìn con nhỏ xác xược đứng trước mặt mình, bình thường cho dù con nhỏ Kim Thư này có dám trả treo nhưng vẫn chưa tới mức thể hiện rõ thái độ chống đối như hôm nay. Vẻ mặt kinh ngạc cùng giận dữ của cô ta trông thật xấu xí. Mỹ Linh giang tay, dùng lực thật mạnh giáng xuống đôi gò má nhỏ nhắn, trắng muốt của Kim Thư(Uyên Nhi). Nhưng việc cô ta đang làm, lại chính là đẩy lên sự căm ghét trong lòng Kim Thư(Uyên Nhi) đối với cô ta. Kim Thư(Uyên Nhi) – người đáng lẽ bị một cái tát này lừa vào mặt thì lúc này đây, cô bắt chặt lấy cổ tay của Mỹ Linh và BÈ.

-“ Á!!!! Có buông ra không, buông ra mau. Các người... các người còn đứng đó, mau lại đây kéo con điên này ra. Á!!!” – Mỹ Linh hét lên đau đớn, trừng mắt nhìn đám đàn em của mình, thân thể chuyển động theo cánh tay đang bị bị cực kì đau đớn của mình. Lập tức, đám Hạnh Ngọc, Át Phương và Kì Gia chạy đến toan kéo Kim Thư(Uyên Nhi) ra. Nhưng:

-“Con nhỏ chết tiệt kia, còn không mau đi thi chạy, không hoàn thành nhiệm vụ tuyệt đối không giao hàng.”- Kim Thư “hàng thật” xuất hiện(nhưng kh ai nhận ra), dưới những con mắt kinh ngạc có, thất thần có, và kì thị (ToT) cũng có (T/G: Do nó ăn mặc giống ăn trộm ấy :V) (Kim Thư: Hừ.) Ấy nó mặc kệ. Quan trọng là nhanh nhanh kéo con nhỏ chết tiệt kia ra khỏi cái mớ hỗn độn này. Nó nhanh tay nhanh chân kéo theo con nhỏ Kim Thư hàng nhái phóng nhanh ra ngoài sân trường, để lại sau lưng ánh mắt bắn ra tia điện của con nhỏ Mỹ Linh >o< Phiền phức, đúng là phiền phức. Nó thật tức chết đi mà. Bực bội vừa đi nhanh về phía nơi bắt đầu cuộc thi chạy 3000m,nó tức giận liếc nhìn con mắ cũng đang tức giận không kém đi kế bên nó, nghiêng răng ken két :”Mày hại tao rồi, gây chuyện với nó làm cái quái gì không biết, thật nhưc đầu mà.” “Tao thấy nó quá đáng chết đi được. Được rồi, xong kì thi này tao chuyển đến trường mày học luôn, phải cho con nhỏ đó biết, tao là Ai”- Uyên Nhi chỉ tay lên trời hùng hồn tuyên bố rồi cười khanh khách, hài lòng với suy nghĩ của mình. Bỗng, có tiếng thắng xe. Của một, không. Hay là hai? Không. Là 5 chiếc xe hơi công vụ màu đen sang trọng bậc nhất đậu cách chúng nó chừng 2,3m. Năm chiếc xe hùng dũng như 5 con báo đen có ý định vồ lấy con mồi. “Mà con mồi, trời ơi đây hồi, tại sao lại là Trần Kim Thư tôi”. Nó rên khẽ trong lòng rồi phút chốc định co giò lên chạy thì. Trước ánh mắt của bao nhiêu người, nó bị một tốp người áo đen kéo vọt lên xe. À há, có thêm con Uyên Nhi nữa. Nó trời sinh rất sợ cô đơn, có chết cũng phải kéo theo người khách theo. (thật quá ác nha)

-“Tiểu thư Anna, ông bà chủ (tức là ông bà Trần) đã căn dặn chúng tôi, không cần biết bằng cách nào, chỉ cần liền đưa người về Anh quốc thì mọi thủ đoạn đều có thể không từ. Về phía nhà trường, tôi đã giải quyết ổn thỏa nên người không cần lo lắng”- Một tên mặc đồ đen(thui lủi) khẽ cúi người trước nó, âm thanh không cao không thấp, nhưng bức người nghe lạnh đến thấu xương.

-“Ba mẹ tôi kêu tôi về gấp thế, mấy chú có biết chuyện gì sắp xảy ra không?”-Nó chớp chớp đôi mắt long lanh mong mỏi được thông tin gì đó hay hay, mặt xác ánh mắt khinh khinh của con nhỏ Uyên Nhi phía sau.

-“Thưa tiểu thư, theo thông tin tôi được biết, cô về nước lần này, chính là để gặp mặt gia đình chồng tương lai.” –Người mặc đồ đen ngồi hàng ghế trên lên tiếng trả lời, âm thanh thì đều đều nhưng với nó thì thật chính là sét đánh ngang tai, là sét đánh ngang tai mà.

(Đọc truyện vui vẻ)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu, Còn Dám Quậy Nữa Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Chương V: THỰC SỰ PHẢI LẤY CHỒNG? - GẶP LẠI KẺ GÀN ĐỒ

*****8 tiếng trôi qua.Tại Trần gia*****

-“Con không lấy, tuyệt đối không lấy mà.”-Nó sau khi trải qua một chuyến máy bay, liền bị đem về nhà đối mặt với baba và mama của nó. Ánh mắt van nài, nó nắm lấy bàn tay của mama nó, khẽ đung đưa qua lại rồi nũng nịu cầu xin. Nhưng:

-“KHÔNG LẤY CŨNG PHẢI LẤY.”- Ông Trần là người rất ôn hòa, hiếm khi to tiếng bao giờ nên khiến cho cả bà Trần và nó không ít thì nhiều, đều tỏ ra ngạc nhiên. Nhưng, bà Trần là người đã chung đụng với ông Trần bao nhiêu năm, chẳng lẽ còn không hiểu tính cách của người đàn ông này sao. Bà phì cười: “Ông à, tài diễn kịch của ông ngày càng kém rồi. Bảo bối, trông baba của con kia, lớn đầu rồi còn muốn dùng cách hù dọa trẻ con này để đón con gái về nhà hay sao.” “Cái bà này, thật là...”-Ông Trần đưa tay gãi gãi đầu, khẽ trách bà Trần thật nhẫn tâm mà vạch trần vở kịch mà ông đã phải nghĩ cả một ngày. Nó che miệng, tránh để bản thân nó sẽ bật cười khanh khách trước baba và mama đáng yêu của nó. Rồi, nó làm vẻ mặt đáng thương, giành tình cảm của baba mình: “Mà baba ơi, thật sự baba tính để con gái rời đi sao?”- Nó khẽ hài lòng với đôi mắt ngân ngấn nước của mình, thật không uổng cả một chai nhỏ mắt mà. Bà Trần nhìn con gái, khẽ trách móc: “Con rời khỏi Trần gia này, cũng hơn 10 năm rồi chứ có phải bây giờ mới đi đâu, nha đầu ngốc này.”- Cũng phải, từ năm lên bảy, nó đã về Việt Nam ở với dì của nó, rồi lớn hơn một chút, nó đã tự lập. Tuy rằng có về thăm lại baba và mama của nó nhưng với họ thì chỉ cần xa con gái 1 ngày thôi cũng là quá nhiều rồi. Nhưng vì bị nó thuyết phục nên họ mới đành dứt ruột mà cho con gái ra sống riêng. Tuy là nó bị thuyết phục, nhưng họ vẫn không ngừng lo lắng cho con gái mình, vì nha đầu ngốc của họ luôn muốn sống tự lập, nhưng lại không thể lường trước được xã hội này nó đáng sợ như thế nào. Cũng vì lo lắng nên họ quyết định tìm cho con gái họ một tấm chồng.

-“Nhưng mà baba, mama à, con...”- Nó đang định cứu vãn tình hình thì baba nó cắt ngang với một giọng đầy nghiêm túc:

-“Con gái, lần này con phải nghe lời baba, chỉ lần này thôi, baba sẽ quyết định.”-Ông Trần nói rồi kéo theo bà Trần đi lên lầu, để lại nó đứng đó khóc không ra nước mắt.

*****Tại một nơi khác, cùng lúc đó*****

-“Cưới vợ sao?”-Tại Bạch gia, một thanh niên dáng vóc cao lớn, mái tóc màu hạt dẻ rậm rạp khẽ chuyển động, cũng như trong lòng cậu ta đang có một sự chuyển động không hề nhỏ. Đứng trước hai vị trưởng bối trong nhà, cậu ta tuy không có thái độ thái quá, nhưng trên mặt vẫn biểu lộ sự ngạc nhiên không hề nhỏ của mình.

-“Đúng vậy, là cưới vợ. Con đã ở cái tuổi 25 rồi con trai à. Mẹ thật sự cũng rất mong được bế cháu nên...”- Mẹ của cậu ta lên tiếng, nhưng liền bị âm thanh trầm ổn của cậu ta cắt ngang:

-“Con biết rồi.”

Cậu ta khẽ quay lên lầu, nở nụ cười chua xót. Sự sắp đặt. Cuộc đời cậu luôn bị bủa vây bởi sự sắp đặt của cha mẹ. Một lần vùng lên, đã khiến cho cậu mất đi người con gái mà cậu yêu nhất. Thật là một cái giá quá đắt, thật sự quá đắt.

(2 ngày sau)

-“Kim Thư à, con nặc thử cái này cho mama xem nào.”- Bà Trần vui vẻ nhìn bảo bối xinh xắn của mình. Con gái bà mặc cái này lên, chắc chắn sẽ rất xinh đẹp. Nó liếc nhìn bộ đầm màu cánh sen trang nhã được thiết kế vô cùng tỉ mỉ, những đường may hoàn hảo được may bởi một nhà thiết kế nổi tiếng nào đó trên tay mẹ nó mà lắc đầu ngán ngẩm. Nó sẽ không, sẽ không mặc bộ đồ đó đâu. Mím cười thật tươi lộ 2 lúm đồng tiền đáng yêu, nó đưa tay cầm lấy bộ đầm rồi nói: “Mama nè, vừa này baba nhờ con gọi mama lên đó, hình như có chuyện gì gấp lắm.”-Bà Trần nghe xong vội vàng đi lên lầu, trước khi đi còn bỏ lại một câu: “Xe đã chuẩn bị ngoài cửa, con thay xong rồi đi nhé, đừng để người ta đợi.” Nó nhìn đáng vẻ vội vàng của mama nó, thầm nghĩ: “Mama đại nhân, tiểu nhân nay đã đắc tội người rồi.” Nó cười khanh khách rồi để bộ đầm xinh đẹp ấy vào ba lô, xách lên và “Let’s go”

Điểm hẹn là một nhà hàng nổi tiếng bậc nhất đất nước Anh này. Nếu bạn có tiền, nhưng lại không có quyền thế, chắc chắn bạn không thể vào được nơi đây. Vì vậy, nếu đã đến được đây, mọi người sẽ thi nhau mà diện những bộ đồ sang trọng đắt tiền, còn nó...quần jean ôm sát ổng, áo T-shirt rộng thùng thình trông như một con nhóc vậy. Nó đến sớm hơn 10 phút, hình như thế vì giờ hẹn là 12h, là giờ ăn trưa, còn bây giờ kim đồng hồ chỉ mới chạm mốc 11h50. Nó bước nhanh đến một bàn trống gần cửa sổ, nhìn đám vệ sĩ đằng sau, khẽ hắng giọng: “Mấy chú à, tôi đến nơi rồi, có thể nào mà cho tôi chút không gian riêng hay không?”-Nó chớp chớp đôi mắt to tròn của mình, long lanh, long lanh. Đám vệ sĩ nhìn nhau rồi cúi đầu chào nó và đi ra xe. Nó

mim cười, lấy chiếc đế yếu của nó ra nghịch, sau một hồi nhớ đến người đã bị lãng quên khi đến Anh quốc này thì nhanh tay ấn số gọi cho nhỏ. Nội dung cuộc nói chuyện bao gồm những câu như là “Nè, nha đầu thối, mày đang ở đâu vậy” “Gi? Vừa đến nơi là đã chạy đến nhà anh trai tao sao, thật bất ngờ nha.” “À, tin sock, tao chuẩn bị lấy chồng.” “Đẹp không hả? Đương nhiên là không, hần ta vừa lùn vừa xấu, vừa già vừa thô lỗ, chân tay toàn lông với chả lá, mặt mũi thì không hài hòa, thật là xấu đến ma chê quỷ hờn mà” ....Vân vân và mây mây.

“Đoàng”

Hần ngồi ở bàn đối diện, nhưng chính là đối lưng với nó. Thật ra từ lúc nó bước vào, tuy không thấy mặt nó nhưng hần đã biết, người vợ tương lai của hần-đến rồi. Cũng chẳng định ở lại đây lâu, nhưng khi nhìn thấy một con nhóc, đến gặp mặt chồng tương lai ở một nơi sang trọng lại diện trên người quần jean ôm cá tính mặc kèm với áo T-shirt rộng thùng thình thì thật sự, hần thấy có chút thú vị. Và khi hần quyết định sẽ đi sang bàn nó thì nó lại đã bắt đầu một cuộc trò chuyện vô cùng “thú vị”. Hần lùn ư, già ư, thô lỗ ư, chân tay lông lá ư,...? Đồi mảy của hần khê co giật, chưa bao giờ hần có cảm giác này, cảm giác thật muốn lấy một ổ bánh mì loại to mà nhét vào cái miệng nhỏ nhắn của cô gái đối diện. Hần chậm chậm đứng lên, bước sang bàn bên đối diện, khê cúi người xuống chắn ngang tầm mắt của cô gái, âm thanh trầm ổn vang lên:

“Tôi thật xấu đến ma chê quỷ hờn?”

Nó bị cái đầu đột nhiên xuất hiện trước mặt mình hù đến mức nhảy xồm lên ghế salong, lại bị giọng nói trầm ổn phát ra từ cái đầu ấy đạo cho nhảy ra khỏi ghế, chạy luôn vào nhà vệ sinh nữ mà trốn. Thế là, một người đứng áp lưng vào tường, một người đứng thần thờ, tay khê vịn vào chiếc ghế mà cô gái vừa rời vừa ngồi, hai người không hẹn nhau mà cùng nhóm lên một ý nghĩ kinh hoàng trong đầu :” Không phải chứ? Sao lại là hần ta/cô ta?”

(Dòng thời gian, quay về 2 năm trước, tại Cầu Phú Long, Việt Nam)

Theo trí nhớ của nó Trường nó tổ chức một cuộc thi, đề tài rất đơn giản :”Hãy thử sức làm đạo diễn nào!”- Nó cũng có chút hứng thú về cuộc thi này, nên đã quyết định gây dựng bộ tiểu thuyết mà nó viết chơi thành phim. Và ngày hôm đó, cái ngày định mệnh ấy, cái ngày khiến cho nó phải nhớ mãi. Nó và Uyên Nhi cùng nhau đi đến địa điểm quay phim cuối cùng, là Cầu Phú Long. Nhưng khi nó đang diễn cảnh một cô gái khóc rất thảm thiết vì cái chết của chàng trai mình yêu thương và định sẽ tự tử thôi nhưng liền sẽ được người bạn thân thiết khuyên nhủ tiếp tục sống và cô gái ấy sau này sẽ gặp được một chân mệnh thiên tử khác. Ai ya, cái kết này quả là có hậu. Nhưng mà... chỉ là khi nó đang đọc đến đoạn thoại :”AAAAA! Đình Phong, đừng để em một mình. Em...em sẽ đến với anh đây...” Thì tự nhiên, thay vì tới vai diễn của nhỏ Uyên Nhi thì...lại có một bàn tay rắn chắc, đặt lên vòng eo của nó, rồi cùng nó.....AAAAAAA, sao lại kéo nó nhảy cầu cùng hần cơ chứ!! May mắn ở đây chính là, nó biết bơi. Tuy không giỏi nhưng đủ để bơi vào bờ, dù sao cũng chính là rơi gần bờ mà. Nhưng mà, hình như cái tên diễn kia không biết bơi thì phải, vì khi nó đang bơi vào, nó có thấy tiếng quẫy nước mạnh mẽ đằng sau. Ấy, mặc xác hần. Nó bơi vào đến bờ, liền bất tỉnh, mọi chuyện sau đó chính là một chuyện cũng không nhớ, chỉ biết bản thân được đưa vào viện. Sau khi xuất viện liền đạt được giải thưởng Đạo Diễn Tài Ba do cảnh nhảy cầu quá sức “sống động”. Trí nhớ dần mờ nhạt.

Theo trí nhớ của hần Ngày hôm đó, cũng chính là ngày hần mất đi người con gái mình yêu nhất. Hần đi dọc theo bờ sông, đi dọc lên cầu, hoàn toàn là theo sự điều khiển của bộ não. Hần đang ở trong trạng thái không được tỉnh táo thì nghe được tiếng thét của cô gái. Nội dung đại khái là bạn trai cô ta đã chết, cô ta mãi gọi tên hần, gọi đến nước mắt rơi ướt nhoe khuôn mặt rất thương tâm. Rồi thì hần nhận ra, không phải chỉ có một mình hần phải chịu đựng cảm giác xé gan xé ruột này. Khi nghe cô gái nói có ý định muốn tự tử, hần thật không còn màng gì nữa, liền muốn cùng cô gái phía trước kia, cùng nhau chết đi. Nhưng mà, ai mà ngờ được khi hần ôm lấy cô ta nhảy xuống dưới cầu, thì...cô ta lại trơ trên mà bơi vào bờ. Hần thật khinh bỉ cô ta mà, gì mà tự tử, thề non hẹn biển, có phải là quá giả tạo hay không. Nhưng vấn đề là hần lại không thể làm gì được cô ta cả vì...hần không biết bơi, không thể bơi theo cô ta mà nhấn cô ta xuống nước, cùng hần mà đi đến âm phủ. Hần nhắm mắt, chờ đợi cái chết, nhưng điều hần không ngờ, chính là hần lại có thể mở mắt ra lại lần nữa. Từ đó hần cứ luôn nghĩ có lẽ là do ông trời, là do ông trời muốn hần đi tìm và bắt con nhỏ nha đầu kia phải chịu tội. Và hần thật sự đã luôn tìm kiếm nó.

Duyên số- giữa hần với nó thật sự tồn tại một đường dây liên kết không hề mong nha.

(Lê : Mọi chuyện từ bây giờ, mới bắt đầu :v)

(Lạc Thiên: Sao chương này không có sự xuất hiện của tôi vậy ToT)

(T/g : Kệ mi)

(Các bạn đọc truyện vui vẻ)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu, Còn Dám Quậy Nữa Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 6: Xin Chào, Vợ Của Tôi

“Tại sao mình lại phải kết hôn với một kẻ điên, tại sao???”-Nó quần quai trong nhà vệ sinh, thật muốn tự tay mà bóp chết hần đi cho rồi. Ba năm trước,

hắn hại nó xém mất mạng. Ba năm sau, còn làm âm hồn không tan mà rước nó về làm vợ hắn. Vợ sao? Nằm mơ đi, nó không chấp nhận, tuyệt đối không chấp nhận. Kẻ điên này, phải nói cho ba mẹ nó biết, hắn là một kẻ điên. Đúng vậy, lúc đó chắc chắn baba và mama của nó sẽ không nỡ gả đứa con gái bảo bối của mình cho một gã điên đâu, chắc chắn là vậy. Nó trấn an bản thân, dần lấy lại nhịp thở, nó lại nảy ra một ý :”Giờ, ba năm trước anh ta điên cuồng kéo mình nhảy xuống cầu, mình thật sự là tức đến chết, là đến chết vẫn còn nhớ. Nhưng mà.....tạm thời hôm nay tha cho anh” (Nó vẫn chưa chuẩn bị tinh thần ấy mà)

Nó bước ra khỏi phòng vệ sinh, cũng đã định sẽ chuẩn về, khẽ liếc nhìn hắn, nó thấy hắn vẫn đang ngồi ở chỗ của nó ban nãy. Chờ đã,...hắn thuộc dạng trai đẹp. Aha, đã khiến cho nó đã ghét lại càng ghét. Nhưng mà, nó lại ngẩn tò te ra nhìn hắn. Thực sự là đẹp trai đến mức không thể nói thành lời mà. Nhưng chờ đã, hắn mặc vest? Chẳng lẽ người mang khuôn mặt chỉ như một cậu nhóc vừa qua tuổi 18 như hắn, lại đã đi làm rồi hay sao? Da hắn không được trắng là mấy, nhưng điều đó làm nổi bật lên những cơ bắp rắn chắc mà khỏe khoắn đằng sau lớp áo vest kia. Cơ thể hắn cực kì được à nha, có khi còn hơn cả Thiên hạ nó không chừng.

Nó ngẫm đánh giá, nhưng lại chẳng hề hay biết, hắn cũng đang đánh giá nó thông qua màn hình của chiếc điện thoại. Nó thật không tài nào biết được, nhà hàng sang trọng bậc nhất như thế này, lại là một trong số các tài sản nhỏ nhỏ của gia đình hắn. Từ lúc nó chạy vào nhà vệ sinh để trốn, hắn đã đưa ra một quyết định. Nó-sẽ là vợ hắn. Hắn muốn trả thù nó, trả thù thay cho người đã cùng nó thề non hẹn biển ba năm trước, trả thù sự hèn nhát của nó trước cái chết. Hắn muốn nó phải yêu hắn, yêu hắn thật nhiều, để rồi rồi bỏ nó một cách tàn nhẫn nhất. Hắn biết, hắn trả thù cho một kẻ không quen không biết kia thật sự là rất không hợp lí. Nhưng mà, không hiểu sao nhưng từ lần đầu nhìn thấy nó, hắn đã muốn ở bên nó. Và có phải chẳng hắn muốn lấy cái cơ là trả thù để lừa bản thân, lừa dối tình yêu hắn dành cho Du Du, lừa dối tất cả... để được bên nó? Về mặt hắn thoáng lên một tia gian xảo, và nó thì đứng từ xa ngắm nhìn hắn, đương nhiên cũng thấy được điều đó. Chợt người nó khẽ run lên. “Không phải chứ, lại sắp có chuyện rồi sao”. Thấy hắn đứng dậy tính tiền, nó cũng nhanh nhẩu mà chuẩn về nhà.

*****Vài ngày sau đó tại tư gia nhà họ Trần*****

-“Ba mẹ à, có bữa sáng chưa vậy?”-Nó từ trên cầu thang đi xuống, tay đưa lên che miệng ngáp ngáp dài. Chả là hôm qua có phiên bản game mới, nó thật là không kiềm được mà chơi đến tận 2 giờ sáng nên đã sớm có đôi mắt như gấu trúc rồi. Đi được một nửa số bậc cầu thang, nó liền nhìn thấy, trong phòng khách của nhà mình đang chứa chấp một “sinh vật” vô cùng đáng ghét. Nhìn thấy hắn thật là làm cho nó muốn té ngửa. “Khoan đã, hắn đến đây làm gì nhỉ. Còn baba với mama của nó đâu? Chuyện gì vậy trời”-Nó vô đầu bút tóc, liếc ngang liếc dọc như thể nó mới chính là ăn trộm vậy. Hắn nén phát ra tiếng cười, nhìn đứa con gái trước mặt. À, có phải là con gái không đây? Bộ đồ ngủ chẳng những không quyến rũ mà trông còn vô cùng kinh dị. Vì in trên đó là cái mặt siêu phóng to của Happy Pola với đôi môi cực khủng (=]] Search gg để biết thêm chi tiết). Thật làm hắn cười ra nước mắt mà. Hắn đã phải tự bấu lấy tay mình để kiềm chế cảm xúc nhưng mà..... :’Hahahaha Sao trên đời vẫn còn dạng người như em được chứ. Thật làm người ta chết cười.”-Hắn cười nghiêng cười ngả, mặc kệ cái mũi đã đỏ ửng vì giận của nó. Nó to giọng để lần đi tiếng cười đáng ghét của người đối diện :

”Ba mẹ tôi đâu?”

“Đi làm giấy hôn thú rồi”-Hắn ngồi tựa vào ghế salon, thản nhiên trả lời. Quả như dự đoán, nó mắt chữ A miệng chữ O, kinh ngạc đến nỗi nhảy dựng lên như một cô nhóc con vừa được thông báo chính thức bị tước đi quyền được ăn kẹo vậy. Thú vị, đúng là rất thú vị. Trong khi hắn đang cực kì nghiêm túc ngắm nhìn biểu hiện trên khuôn mặt nó thì nó chợt cười, khoe miệng có chút gương lên tự đắc:

-“Thật muốn lấy tôi làm vợ? Sẽ không hối hận đó chứ, ông chú.”

Nó cũng không phải dạng ngọc, nó cũng đường đường là con của mama và baba nó mà. Làm sao không biết dùng bản lĩnh của mình để điều tra hắn chứ. Tất cả thông tin của hắn như sau:

Họ tên đầy đủ:Bạch Kim Hoàng

Xuất thân: Gia tộc họ Bạch. Thế lực bản thân gây dựng cùng với thế lực vốn có của gia tộc họ Bạch hợp lại tạo hình một chỗ dựa vô cùng vững chắc. Tài sản mà hắn ta đang sở hữu, không thể nào nắm bắt được nhưng tuyệt đối không bao giờ là một con số nó có thể tượng tượng ra được.

Tuổi: 25. Mặc dù hơn nó đến 8 tuổi nhưng nhìn vào ngoại hình của hắn, ai cũng sẽ nghĩ hắn chỉ vừa bước vào tuổi 18.

Ngoại hình:xuất chúng hơn người, luôn là tiêu điểm trong đám đông và được phái nữ cực kì yêu thích. Nhưng theo nó thì đẹp nhất chính là đôi mắt màu tím kia, đôi mắt của gia tộc họ Bạch.

Tính cách: Bí ẩn

Đặc điểm: Từ nhỏ đã thông minh hơn người. Tốt nghiệp đại học hạng cao khi chỉ vừa tròn 15 tuổi. Là một thần đồng về tính toán và có khả năng nhìn thấu tâm tư của người khác (T/G:Vậy tại sao 3 năm trước lại không hề nhìn ra nó chỉ là đóng kịch nhỉ) (Kim Thư:Vì tôi diễn quá thật *haha*) Nói chung là một nhân tài hiếm thấy, tương lai rất có triển vọng.

Hết.

Hắn thấy nó khôi phục tâm trạng nhanh như vậy, thật là thú vị. Đôi chân thon dài khẽ bắt chéo, tay dài vờn sang hai bên tạo cho mình dáng ngồi thoải mái nhất, hắn cười cợt :”Tại sao lại không dám? Em còn sợ tôi không trị được em sao? Nếu em không tin tưởng năng lực của tôi, có thể cùng tôi kiểm chứng tại biệt thự của chúng ta mà.” Nó nhăn nhó mặt, ai mà thêm kiểm chứng. Có mơ tôi cũng không...Khoan. Cái gì mà biệt thự của chúng ta, nó khẽ nhíu nhíu đôi mày thanh tú, giọng nói lạnh lạnh :”Nè ông anh, ông anh nghĩ tôi sẽ cùng ông anh về đó sao? Tôi sẽ nhanh chóng nói cho baba và mama tôi biết, ông anh là một gã điên. Để xem họ còn dám gả tôi cho một gã điên như ông anh hay không.” Nó mỉm cười, để lộ má lúm đồng tiền xinh xắn. Còn dám hù dọa nó sao? Haha,hết đường mà nói nhé. Và đợi đến khi dây thần kinh tự sướng của nó một lần nữa căng hết cót, hắn lại nhả ra cho nó từng chữ một :”Chắc chắn, có lẽ là không kịp rồi, giờ này có lẽ họ cũng đang trên đường về đó, Vợ-yêu-à” Hắn nhấn mạnh 3 “chữ vợ yêu à” làm nó sồn

hết cả da gà. Thôi rồi, nó đứng đó khóc ròng, thật sự phải gả cho tên yêu nghiệt này sao? Không, tuyệt đối không. Nó nhanh chân chạy lên lầu, đóng phịch cửa lại. Có chết nó cũng không lấy mà. Hắn nhìn thấy nó chạy lên lầu, khẽ mỉm cười hài lòng.

****Ba tiếng sau****

–“Con gái, mở cửa, mở cửa mau.” –Bà Trần đứng trước phòng nó, hắng giọng.

–“Mama quá đáng, mama đi mà lấy hắn, con không lấy, không lấy đâu.”- Nó ngồi trên chiếc giường êm ái, ôm lấy gối phòng thủ. Hôm nay, nó sẽ không bước chân ra khỏi phòng này, tuyệt đối không.

–“Trời ơi cái con nha đầu thối này. Ta thật là...thật là..... BỊCH”- Nó nghe thấy tiếng mama đang nói đứt quãng thì lại nghe tiếng té ngã. Nó vội vã chạy ra mở cửa, nhìn thấy mama nó nằm trên đất mà cá kinh. Đôi tay nhỏ nhắn run run khẽ vuốt khuôn mặt đã sớm có nếp nhăn do tuổi già của bà Trần, hét lên:

–“Người đâu, mẹ tôi ngã rồi, làm ơn gọi cho bệnh viện! Người đâu...Người đâu...” Giọng nó run lên, nước mắt bắt đầu tuôn, nó khóc nức nở ôm lấy mama nó. Bỗng :”Bảo bối, rốt cuộc con cũng mở cửa.”- Bà Trần vừa nãy còn nằm trên sàn nhà, nhanh chóng ngồi dậy xoa đầu nó cười hi hi. Mặt nó cứ đơ đơ ra nhìn mama của nó, đương nhiên là nó đang... chẳng hiểu cái mô tê gì. Lúc này, nó nghe dưới lầu có tiếng bước chân, mỗi lúc một dồn dập. Lẽ nào...KHÔNG PHẢI CHƯ? Nó đứng bật dậy, nhanh chóng vọt vào phòng, còn chưa kịp đóng cửa thì cửa đã bị chặn, một toán người to cao lực lưỡng đứng dàn thành hai hàng. Nó nhanh chóng phát hiện ra, nó bị MAMA CỦA NÓ LỪA ĐEM BÁN ĐÂY MÀ!!!! Hắn bước lên bậc cầu thang, vươn tay đỡ bà Trần dậy, cất giọng trầm ôn :”Mẹ vợ, mẹ làm tốt lắm, mọi chuyện còn lại cứ giao cho con.” Bà Trần gật đầu lia lịa, nhìn cậu con rể khôi ngô trước mặt mà cười khi khi rồi nhanh chân bước xuống lầu, để lại cho nó một ánh nhìn “Mẹ xin lỗi bảo bối”. Nó khóc ròng trong lòng, thật sự là vũ khí của quân địch quá mạnh, nó xin hàng, xin hàng. Hắn tiến lên, đứng trước mặt nó, trông hắn cao hơn nó cả một cái đầu. Hắn cúi xuống, khẽ hôn vào má nó, thì thầm :”Chào mừng bước chân vào Bạch gia, bà xã à.” Nói rồi, nó bị hắn lôi lệch xệch xuống lầu, chào baba và mama lần cuối, nó sắp sửa phải vào hang cọp rồi. To T Lúc bị hắn kéo lên chiếc xe màu đen sang trọng, nó khẽ ngước mặt lên rồi, thề rằng :”Nếu mọi chuyện đã như thế này, con thề với trời xanh, chắc chắn phải cho cái con người tự cao tự đại, bá đạo như hắn biết, thế nào là HỐI HẬN”.

Cuộc sống hôn nhân của nó và hắn. Bắt đầu rồi. Chưa bao giờ hắn cảm thấy hào hứng và hồi hộp khi được sống chung với một người con gái như lúc này. Kể cả trước đây đối với Du Du (người con gái hắn rất yêu thương), mỗi lần nghĩ đến hôn nhân giữa hắn và nó ấy sẽ như thế nào, hắn cũng đều cho rằng chuyện đó là hiển nhiên, nên cảm giác hồi hộp và hào hứng, là lần đầu tiên hắn có được. Thật mong chờ những điều thú vị ở phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu, Còn Dám Quậy Nữa Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Ngủ Chung

–“Đây là nhà tôi sau này sao?”

Nó ngước mặt nhìn cánh cổng bọc sắt cao ngất ngưỡng trước mặt, bên trong là cả một căn biệt thự màu trắng bạc và nó phải cao hơn 10m. Căn biệt thự này có một toà tháp quan sát, mái nhọn trông như toà lâu đài trong truyện cổ tích vậy. Bao bọc xung quanh căn biệt thự là hồ bơi nhân tạo. Dòng nước trong vắt xinh đẹp uốn lượn mỗi khi có gió.

–“Không phải là sau này, mà là từ ngay bây giờ. Và đây chỉ là nơi chúng ta nghỉ ngơi khi tới kì nghỉ hè thôi, từ mai em sẽ phải đi học.”

Hắn bình thản nói, tay đón lấy hành lý từ nó, băng qua khu vườn kéo thẳng vào nhà. Nó lóc cóc chạy theo. Tên này, nó còn chưa muốn đi học nha.

Vào đến nhà hắn, nó chính thức gấn cho hắn cái mác “Phá gia chi tử”. Hắn bảo nơi đây chỉ là nơi nghỉ ngơi khi hè đến, thế mà xem không gian phòng khách này xem. Phong cách hào nhoáng theo kiểu châu Âu lại còn hoa văn trang trí cực kì phức tạp, trông hoàng tráng nhưng lại không mất đi vẻ tinh tế. Trên trần nhà cao hơn 12m kia là chùm đèn pha lê long lẫy bắt mắt. Không những thế, những phiến đá cẩm thạch thông qua sự tương phản mạnh mẽ về màu sắc càng làm căn nhà trở nên.. À mà không, phải là căn biệt thự mới đúng... Nó thật sự choáng với mức độ tiêu xài phung phí của hắn. Nó bước nhanh lên trước mặt hắn, sắng giọng:

–“Nè, tôi biết anh kiếm ra được nhiều tiền, nhưng mà cũng không nên sử dụng phung phí đến mức độ này. Xa xỉ!”

Nó vừa nói vừa đánh giá lại toàn bộ phòng khách, quả thực quá mức xa xỉ nha. Chợt nó thấy hắn nửa cười nửa không, nhưng bộ dạng này thật,.. biến thái hết sức nha. Hắn nói:

–“Vừa về đến nhà em liền biết tiết kiệm tiền cho anh nha. Tốt, rất ra dáng một người vợ. Nhưng mà em yên tâm, tiền của anh là tiền của em, và tiền của anh thì em xài cả đời cũng không hết. Cho nên...” Nói đến đây, hắn đưa tay lên nhéo cái mũi xinh xinh của nó, khẽ cười :”Bà xã à, em không cần lo lắng đâu, con chúng ta sau này sẽ không chịu đói đâu.” Hắn xoa xoa đầu nó rồi xách hành lý nó lên lầu. Nhìn khuôn mặt đỏ chín lên của nó, thật sự rất thú vị, đến nỗi hắn thật chỉ muốn trêu đùa nó mãi.

~~~ Chinh máy quay về phía nó~~~

Mặt nó lần đầu tiên nóng đến mức độ này, nó đưa tay xoa mặt, Yaaaaaaaa, cái tên biến thái chết tiệt, gì mà con...con... Nó chỉ nói hần quá xa xỉ, hần lại nói đến con sau này sẽ không phải đối... ****! Con khi ấy!

Nó quay lưng chạy theo hần lên lầu. Nói gì thì nói, ngày mai nó cũng sẽ được về lại trường cũ rồi, không cần phải đối diện tiếp với cái tên biến thái nhà hần nữa. Cũng chỉ mong nó yên ổn sống sót được qua ngày hôm nay thôi.

Nó chạy lên đến lầu 2, thấy có rất nhiều căn phòng, nhưng hình như đều không mở được. Nó thấy cửa căn phòng phía cuối dãy mở, liền chạy đến.

Hần để hành lý nó ngay cạnh ghế sofa, sẵn tiện ngồi luôn xuống ghế rồi nói: "Đây là phòng của em" Nó cẩn thận quan sát. Căn phòng này rất đẹp! Màu sắc chủ đạo là hai màu trắng và đen. Nhưng không vì thế mà căn phòng trở nên lạnh lẽo, cô quạnh. Hơn nữa, trong phòng còn có rất nhiều gấu bông và con nài cũng rất to. Nó định tiến đến chiếc giường màu trắng được đặt giữa căn phòng nằm nghỉ thì mới nhớ là hần vẫn còn ở trong phòng. Nó dựa vào cạnh cửa, trông có vẻ lười biếng: "Tôi biết rồi, anh đi được rồi đó, tôi muốn nghỉ ngơi."

Hần nhìn nó, có vẻ khó hiểu, rồi chợt hần đứng dậy, mở tủ quần áo ra. Bên trong toàn bộ đều là đồ của hần thì phải, nó nhìn hần, rồi nhìn lại tủ đồ. Mặt nó dần dần phồng đỏ, rồi trở nên gât. Nó chỉ tay về phía hần: "Ý anh là...tôi...anh... ngủ chung?" Tay nó run run lên. Trời đất quỷ thần ơi, nó là con gái nhà lành nha. Với lại, hần... đẹp trai... =3=

- "Anh sẽ không làm gì em." Hần giơ tay bảo đảm. Nhưng nó lại thầm cắn răng. (Lời thì thầm từ trái tim nó: Người không làm gì ta, nhưng ta không dám đảm bảo rằng sẽ không làm gì người!)

Nó ngước mặt lên trời, thở dài ngao ngán: Trời ơi, người muốn con sống sao >X<

~~~ Mặt trời lặn~~~

Nó vừa ăn cơm, vừa ngó xuống đồng hồ. Hồi hợp, hồi hợp... < Mong sao thời gian trôi thật nhanh thật nhanh, chứ cứ hồi hợp kiểu này, nó sợ nó sẽ gặp lại tổ tiên của mình sớm mất thôi. Nó ăn miếng cơm, lại nhìn lên hần một cái. Hình như đang tuổi dậy thì, nội tiết tố phân bố tràn đầy cho nên giờ đây nó giờ đây, chẳng biết thế quái nào mà lại nhìn thấy hần rất đẹp trai nha. Mà đẹp trai đến như vậy, nó lại chẳng thấy ghét hần chút nào (Tại sao nó ghét thì xem lại Chương 2 nhé, quá khứ ấy ^^)

Ăn cơm xong, nó ngồi ở phòng khách xem tivi, hần ở phía sau bếp rửa chén. Coi bộ cái nhà này cũng ngược dữ thần.

Ở trong bếp, cứ mỗi lần hần nghe thấy tiếng cười ha ha hô hô của nó vang lên từ phòng khách là tự nhiên tim hần lại đập trật nhịp. Hần không ngốc, chỉ là hần không muốn phải thừa nhận là hần đã thích nó mất rồi.

Ngoài phòng khách, nó coi phim, cười ha ha hô hô cho có, chứ thật ra tim nó đang làm việc nhanh hơn mọi ngày nha. "Thích...thích..." mãi như thế, làm nó cũng chẳng tập trung coi phim được. <>

P/s: Hàng về <> Chậm quá mem thông cảm nhé. Lần sau sẽ không như vậy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu, Còn Dám Quậy Nữa Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Xác Định Tình Cảm

Theo các bạn thì một người rửa chén bát dành cho hai người ăn thì mất khoảng bao nhiêu thời gian?

Một người nhanh nhẹn trả lời: 5 phút

Một người chậm chạp trả lời: 20 phút...

Bạch Kim Hoàng nhìn đồng hồ đeo tay của mình: Ứm, hình như là đã 2 giờ đồng hồ trôi qua.

Sau khi sắp chén bát vào tủ, hần lại nhìn đồng hồ, nhìn kim giây đang ịch trôi, nhìn kim phút nhích từng chút một, nhìn kim giờ đứng im bất động mà long nao nao. Sau một lúc lâu, hần quyết định, lưng thẳng đầu ngẩng cao, hùng dũng bước ra khỏi phòng bếp.

Nhưng mà nhìn cảnh tượng trước mắt kia. Trên màn hình tivi đang chiếu một cô gái tóc dài rối tung, mắt mũi không có, lại còn đang lòi phèo lòi phổi từ bụng người đàn ông ra mà cắn mà nuốt... Hần tái mặt, bước nhanh đến chiếc bàn thủy tinh giữa phòng khách, cầm điều khiển tắt tivi. Có đến 80% người trên thế giới đều sợ ma, và hần thì lại vừa vịn nằm trong con số đó nha. Hần đảo mắt quanh phòng khách tìm nó. Và rồi, trên chiếc ghế sofa màu đen mềm mại, có một cô gái... À không, có một con nhỏ ngốc nghếch nằm đó ngủ ngon lành. Cặp chân thon nhỏ còn không yên phận, một chân thì gác lên

lưng tựa của sofa, một chân thì buông thõng xuống đất. Lâu lâu còn nhóp nhép miệng, chắc là đang có một bữa tiệc to bụi trong giấc mơ nha. Bỗng, hắn cười lớn, nhưng rất nhanh chóng che miệng lại. Vai thì vẫn run lên vì nhin cười. Nó hoàn toàn khác, nếu là Du Du, cô ấy sẽ không bao giờ có dáng ngủ kì lạ như vậy, cô ấy,.... Bất giác, hắn không cười nữa. Khuôn mặt cũng trở nên hờ hững, vô tâm. Hắn lấy trong túi chiếc điện thoại màu đen, bắt đầu bấm số:

-“Vâng, cậu chủ.”

Giọng nói nghe không ra một chút cảm xúc, một giọng nói như đã được lập trình sẵn vang lên. Hắn đảo mắt nhìn nó, rồi ra lệnh:

-“10 giờ tối nay bắt đầu xuất phát. Nhớ điều động vài người khoẻ mạnh và khéo léo một chút, có việc.”

Hắn cúp máy. Lại một cuộc điện thoại tiếp đó. Người nhận điện thoại lần này sẽ là Quân, một người không phải là bạn, nhưng cũng không phải kẻ thù. Đó chính là một tên biến thái ti tiện, từ nhỏ đến lớn đều lẻo đẻo theo hắn. Ban đầu, hắn đánh cũng có đánh, mắng cũng có mắng, nhưng tên biến thái kia chính là mặt dày như một bức tường kiên cố, có làm gì cũng không thể thủng... Thế là, dần dần, hai người họ hình thành mối quan hệ như hiện nay. Người kia không nói nhưng người này vẫn sẽ biết.

-“Honey ~ Lâu lắm rồi mới gọi cho người ta.” Giọng nói kia, nghe thì vẫn nghe ra là của một nam nhân, nhưng chính là nghĩ cũng chẳng dám nghĩ đó lại là một nam nhân - ___ - Hắn nhủ này, bỏ qua thứ chất lỏng đang dần dâng lên đến cổ, hắn nói:

-“Chắc cậu cũng biết. Tôi đính hôn rồi.”

Lời của hắn, vẫn ngắn gọn nhưng xúc tích. Nếu không phải Quân đã biết chuyện này từ trước, chắc giờ này đã lên cơn nguy kịch. Quân không đùa giỡn nữa, đi thẳng vào vấn đề:

-“Cậu đã quên được Thiên Du?”

Quân biết, Thiên Du trong lòng hắn, không hề dễ phai nhòa. Nhưng mà, người con gái có thể làm cho hắn từ bỏ cuộc sống độc thân tự do tự tại, sẽ là một người con gái bình thường sao? Không! Đó chắc chắn chính là một người con gái “không bình thường”.

Hắn xoa xoa huyết thái dương. Hắn không ngốc, cũng không mù quáng như những nhân vật nam trong truyện tiểu thuyết tình yêu mà Du Du vẫn hay bắt hắn đọc. Hắn không lú lẫn đến nỗi không phân biệt được thứ tình cảm đang lớn dần trong tim hắn là tình yêu. Du Du đã mất, hắn biết, sẽ rất có lỗi nếu như hắn lại một lần nữa dành tình cảm của mình cho một cô gái khác. Nhưng, hắn tin, cô sẽ tha thứ cho hắn. Hắn tin, cô ở trên cao kia sẽ cầu chúc cho hắn hạnh phúc. Hắn chậm rãi trả lời:

-“Vẫn chưa. Nhưng tôi vừa nghĩ thông suốt một việc. Quân, dạo này cậu vẫn như trước? Có cần tôi cho cậu một việc làm cực kì thú vị hay không?”

Quân là cậu ấm của tập đoàn đá quý Diamond, con trai duy nhất của ông bà Manro Daman. Tập đoàn của gia đình họ tuy không lọt được vào top 10 các tập đoàn lớn trên thế giới. Song vẫn là một trong những tập đoàn xuyên quốc gia. Nhưng trong một gia đình có thể gọi là đáng mơ ước như thế, lại sinh ra một cậu ấm suốt ngày chỉ biết ăn chơi lêu lổng như Quân, thật là bất hạnh nha.

-“Việc gì?” Quân tò mò

Hắn : “Đi học.”

Quân : “Tôi đi học? Ở tuổi 25?”

Hắn : “Mặt cậu chỉ mới 20.”

Quân : “...”

~~~~~10 tiếng sau~~~~~

Nó vuron vai, mặt vẫn còn ngái ngủ. Mắt ngó quanh tìm nhà vệ sinh. Bỗng mắt nó mở to. Sau một lúc lâu, nó ngước mặt lên trời, khóc ròng.

-“Trời ơi TT^TT Con đang ở trên máy bay. Con bị bắt cóc rồi, Người ngó xuống mà coi!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu, Còn Dám Quậy Nữa Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 9.

Chương IX :

Sau một hồi im lặng, nó lên tiếng, phá vỡ sự yên tĩnh:

-“Sao cái ghế sofa này lại ở đây.”

Nó nhớ không lầm thì

~~~~~8h tối hôm qua~~~~~

Nó nằm trải dài trên ghế sofa, tay trái cầm bím bím, tay phải cầm điều khiển tivi, lơ đãng chuyển kênh. Tự dưng lúc này nó chợt thấy nhớ Thiên. Không biết tên này bị làm sao, nó biến mất cũng đã mấy ngày, nhưng hẳn lại không hề gọi cho nó một cuộc. Kể cả con nha đầu chết tiệt kia nữa. Chắc lại đang ở chỗ nào toàn là trai đẹp, rồi quên mất có con bạn như nó đây mà. Nó lấy điện thoại ra gọi cho Thiên, đầu dây bên kia trả lời nó bằng những tiếng “Tít...tít...” kéo dài. Nó gọi cho Uyên Nhi, đoạn ghi âm được cài đặt sẵn vang lên: “Nhi Nhi đang bận, ai muốn tìm Nhi Nhi thì phải cho Nhi Nhi quà...” Nó bực mình cúp điện thoại. Trời ơi, đánh chết hai chúng nó hộ con, nhé! > Lại tiếp tục nhắm chán xem tivi, gió mát từ cửa sổ oà vào làm nó cảm thấy buồn ngủ. Cất điện thoại vào túi quần jean rộng thùng thình, nó đánh một giấc ngon lành. Trong mơ, nó nhớ là nó đang ở trong một nhà hàng cao cấp. Trên bàn được bày vô số món ăn đặc sắc. Và trong đó, có một miếng bít tết ngon lành. Bỗng, khuôn mặt ngu ngốc của Hoàng hiện lên trên miếng bít tết. Hẳn đang cười, à không, là nhếch mép, là cười đều! Nó nhìn miếng bít tết, cũng cười. Hai tay cầm dao và nĩa, nó bắt đầu cắt xé. “Này thì cười. Này thì cười.” Nó lấy dao đâm nát miếng bít tết, rồi bỏ vào miệng nhai nhồm nhoàm. Giấc mơ biến mất. Nó chỉ nhớ được mỗi hình ảnh khoái trá của mình lúc đó, còn đâu thì quên sạch. Và lúc nó tỉnh giấc thì nó chính là đang ở trên không, trên máy bay nha.

Cũng quen bị bắt cóc rồi, nó cũng chẳng mấy quan tâm đến việc nó đang ở trên máy bay. Chỉ là. Nó nhìn cái ghế sofa màu đen mà nó đang ngồi lên, nhìn tới nhìn lui. Nhìn mãi thì vẫn thấy nó y chang cái ghế hôm qua. Chẳng lẽ hẳn thích cái ghế này, thích đến nỗi phải mang luôn cả cái ghế về nước hay sao?

“Đầu óc có vấn đề.” Nó thì thầm. Nhưng mà nó đâu có biết, ngày hôm qua, vì thấy nó ngủ rất ngon, nên hẳn không muốn nó thức giấc. Hẳn phải 6 đàn em của hẳn đến, ai ai cũng to cao lực lưỡng. Lúc họ tới, họ còn tưởng hẳn sẽ cử họ đi đâu đó, làm một nhiệm vụ hết sức quan trọng. Vì họ đều là những người có tiếng trong thế giới ngầm nha. Thế nhưng hẳn lại,... bảo họ khiêng... sofa... Lại nói trên sofa còn có một cô gái,.. với dáng ngủ “đẹp mắt”. Họ dù trong lòng thấy kì lạ, nhưng lệnh là lệnh, họ đành phải cố mà nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng khiêng cái ghế sofa cùng cô gái ngủ trên đó ra đến nơi máy bay vừa hạ cánh.

-“Em nói gì?” Hẳn từ khoang sau bước đến khoang hạng nhất, tay cầm theo ly cà phê vẫn còn bốc khói nghi ngút. Vừa nãy lúc nó mới dậy, hẳn liền đi pha một ly cà phê cho nó. Nó nhìn hẳn, cười cười, có lẽ là do vừa mới nói xấu tào tháo thì tào tháo liền xuất hiện nên mặt nó cười có chút gượng. Nó đón lấy ly cà phê từ tay hẳn, đánh trống lảng: “Không có gì, mà nè, còn bao nhiêu lâu mới tới vậy?”

Hẳn ngồi xuống cạnh nó, tựa lưng vào lưng ghế êm ái, nhắm mắt, giọng trầm thấp: “Khoảng hơn 10 tiếng nữa.” Hẳn không ngủ từ lúc lên máy bay đến giờ. Vì, hẳn bận ngắm nó, vợ của hẳn. Trong khoảng thời gian đó, hẳn đã nghĩ, có nên tranh thủ cho bản thân một chút, ăn đậu phụ của nó, một chút. Nhưng mà nghĩ lại, nó cũng chỉ mới 17 tuổi, vẫn còn quá ngây thơ (=’ Lạ hồn) Hẳn không muốn làm điều mà khiến bản thân hẳn sau này phải hối hận. Nó đã sắp thuộc về hẳn rồi. Năm sau, ngày nó tròn 18 tuổi, cũng chính là ngày tổ chức đám cưới của hẳn và nó. Nghĩ đến đây, hẳn cười ngây ngô, một nụ cười chưa bao giờ mà hẳn dám tưởng tượng đã nở rộ trên môi hẳn.

Nó ngồi không liên cảm thấy nhàm chán. Lia mắt nhìn xung quanh và... chẳng có gì. Hẳn biết nó chán, liền lấy cho nó một cái Ipad. Nó cười tí mắt, vui vẻ nhận lấy. Nhưng... 20 phút sau, hẳn bắt đầu hối hận vì đưa Ipad cho nó. Nó đang coi phim, một bộ phim ma có tên là “Ngôi nhà ma ám”. Hẳn bắt đầu tái mặt, trong khi nó lại đứng dum vui vẻ mà xem. Lúc sau, chính là cái thời khắc định mệnh, khi cái đầu của một đứa con gái trong phim rớt xuống đất, máu me bê bết, cũng chính là lúc, hẳn dụi phắt cái Ipad từ trong tay nó, mặt đầy mồ hôi. Nó nhìn hẳn nhú mày, nhưng chừng 30s sau, nó bắt đầu ôm bụng cười, cười đến nỗi sặc cả nước miếng, chảy cả nước mắt. Hẳn nhìn nó, rồi thấy cái Ipad xuống sofa rồi quay đi. Nó chợt đứng dậy, kéo tay hẳn, khuôn mặt nhin cười đến nhăn nhó, nó nói: “Tôi biết rồi, anh ngồi đây đi, tôi không coi phim nữa.” Hẳn cảm nhận tay nó mềm mại nắm lấy bàn tay thô ráp, lọt thõm trong bàn tay to bự của hẳn. Hẳn cười, quay lại ngồi xuống sofa, nhưng vẫn không buông tay nó ra. Nó cũng không phản ứng, để Ipad lên đùi rồi lấy tay còn lại nghịch mấy con cún trong game.

Hai người họ cứ như vậy, cho đến khi cả hai đều ngủ thiếp đi. Hẳn nằm tựa đầu lên thành ghế, nó tựa đầu vào vai hẳn và... tay họ vẫn đang siết chặt lấy nhau.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu, Còn Dám Quậy Nữa Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tai Nạn Trên Máy Bay

Chương X: TAI NẠN TRÊN MÁY BAY

Máy bay hạ cánh tại một nơi hẻo lánh. Lúc này thì đã khoảng 8 giờ tối tại Việt Nam. Cách nơi máy bay hạ cánh không xa có sẵn một chiếc xe Koenigsegg Trevita, một loại xe rất đắt tiền và được mệnh danh là "thần mặt trời của thế giới siêu xe" đậu sẵn. Nó cũng không bị mù, nên việc cảm nhận

được vẻ đẹp của chiếc xe này là chuyện đương nhiên. Ngồi trong xe, nó hết sờ rồi lại nhìn, hết nhìn rồi lại sờ. Nhưng mà, trái với bàn tay đang hoạt động hết công suất kia, mặt nó lúc này kiểu như đang lười hoạt động. Chỉ duy nhất một biểu cảm trên mặt. À, đúng rồi, người ta ví đây là khuôn mặt "lạnh như tiền" nha. Hẳn lái xe phía trước, lâu lâu lại quan sát gương chiếu hậu, khuôn mặt muôn phần ăn năn.

Chuyện là thế này. Cách đây 2,3 tiếng về trước, người nào đó cảm thấy ăn đậu phụ vẫn chưa đủ nha. Vậy là tranh thủ lúc nó đang ngủ, hấn tay phải nắm tay nó, tay trái hết sờ mái tóc mềm mượt rồi lại tham lam vuốt má nó. Má nó mềm, mà hồng hào lắm. Trông nó lúc ngủ hiền lành như mèo con đã thu lại bộ móng sắc nhọn vậy, làm hấn không kiềm được mới có những hành động ngớ ngẩn như thế. Cong khoe miệng, hấn khề nhéo má nó một cái. Bỗng:"Um..." Nó khẽ trở mình, hé đôi mắt to tròn đáng yêu,... "Gì vậy trời?!" Nó tròn to mắt, con buồn ngủ bỗng bay đi đâu mất sạch không còn một mẩu. Nó hét lên, đứng phắt dậy, tặng ngay cho hấn một đá vào đầu gối rồi chạy tót vào nhà vệ sinh. Hấn ngẩn ngơ, theo phản xạ đuổi theo nó, nhưng rồi lại vấp phải cái thùng rác mà té nhào xuống đất. "Minh, minh,...tay,...tay..." Mất một lúc lâu, hấn mới lấy lại được bình tĩnh... Mà cũng không bình tĩnh lắm...Nhớ lại một chút, mặt hấn như vậy mà lại xuất hiện một mảng hồng. Vậy là trong một chiếc máy bay đang vi vu trên trời, tại khoang hạng nhất, có một kẻ đang ngồi phịch dưới đất, nhìn bàn tay trái của mình rồi cười ngây ngô.

Trong nhà vệ sinh, nó mở vòi nước, tát nước dôm dớp vào mặt. "Cái tên biến thái, cái tên chết bầm, cái tên đầu heo, *** ****!" Nó đến năm nay, tính luôn thời gian ở trong bụng mama đại nhân, thì đã được 18 năm sinh ra trên đời, nhưng từ năm nó 10 tuổi thì đã biết đi học võ để bảo vệ bản thân rồi. Nó nhận thức được nó cần phải bảo vệ bản thân, vì nó rất xinh đẹp mà (=]]). Nên trong 8 năm qua, chưa một ai dám ăn đậu phụ chùa của nó hết nha. (Tương truyền thì trong thế giới quan của nó, nắm tay không phải là bị ăn đậu phụ. Vì nếu nắm tay là bị ăn đậu phụ, nhà nó đã hết hấn đậu phụ rồi.) Vậy mà vừa rồi hấn...tay...ngực.... Nghĩ đến đây, nó lại tát nước dôm dớp vào mặt, gằm gừ : "Thù này mà không trả được, ta nguyện sau khi chết sẽ trở thành con ma hói đầu, 3 kiếp sau sẽ sống cô đơn suốt đời."

Trở lại hiện tại, hấn cũng không biết phải giải thích thế nào với nó. Chẳng lẽ nói huych toẹt ra là lúc đó hấn thấy nó ngủ rất đáng yêu nên mới véo má nó, rồi vừa "hay" lúc đó nó lại trở mình thức giấc, và tay hấn chỉ là "không may" trượt ra khỏi má nó, chạm vào... Ừc, hấn nuốt nước miếng. Tuyệt đối không thể nói ra. Vậy là cho đến khi xe đỗ trước phòng trọ của nó, trong xe không hề vang lên bất cứ một thanh âm nào cả.

Xuống xe, nó đóng phịch cửa, tự mở cốp xe, tay nắm tay kéo, nó tự thân vận chuyển cả đồ đạc hành lý của mình lên tầng hai nơi nó thuê phòng trọ mà không cần tới bất kì sự giúp đỡ nào của hấn. Khi nó đang tìm chìa khoá mở cửa phòng, liền nghe thấy tiếng còi xe ô tô. Chậm rãi ngó cái đầu xuống, nó hét : "Biến ngay về nhà của anh, tôi thà chết cũng không đến." Sau tiếng hét hoành tráng của nó là tiếng cửa đập rầm một cái. Hấn đứng dựa lưng vào xe:"Thôi thì lần này tha cho em, nhưng đảm bảo lần sau gặp lại, em chắc chắn phải về nhà với tôi." Tiếng xe phóng đi xé toạc không gian yên tĩnh, để lại trong không gian tiếng rít của gió. Nó ngồi trong căn phòng nhỏ, che miệng cười. Cứ cho hấn cảm thấy có lỗi một thời gian, hấn càng cảm thấy có lỗi bao nhiêu, nó càng được nước, né gặp mặt hấn bấy nhiêu.

- "Thư ơi có người gọi rù đi ăn thịt bò kia, Thư ơi có người gọi rù đi ăn thịt bò kia, Thư ơi có....."

Nhạc chuông điện thoại vang lên, chắc, tự nhiên vang lên làm nó thấy dói. Nó cau mày, người gọi đến lại là một số máy lạ. Nó tiện tay bấm nút tắt. Thì ngay tức thì lại vang lên âm thanh báo có tin nhắn. Mở hộp thư ra xem, tin nhắn vền vẹn có năm chữ : "Dưới lầu có thịt bò". Và cũng nhờ chủ nhân số máy lạ đó, tối ấy, nó có một bữa cơm thịt bò xào rau muống no nê.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu, Còn Dám Quậy Nữa Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 11.

Chương XI :

Sáng nay, nó tỉnh giấc sớm! Chuyện được coi là bình thường đối với tất cả mọi người nhưng với nó lại là một chuyện vô cùng bất bình thường. Thời thì cũng đã dậy, nó nhảy xuống giường, đánh răng rửa mặt tươm tất. Mở tủ quần áo lấy ra bộ đồng phục màu xanh lá kẻ sọc "xinh đẹp", nó chậm rãi mặc vào. Sửa soạn xong, nó cầm điện thoại lên, mới 6h15, nó nghe răng cười, rồi ần ần chỉnh đồng hồ báo thức. Xong xuôi, nó nằm phịch xuống giường, đánh tiếp một giấc. (Phong cách học sinh chính hiệu - __-)

6h45, chuông báo thức vừa réo lên hai tiếng thì nhanh chóng bị ngắt.

7h10, nó phi ra khỏi giường, vơ lấy cái cặp xách dựng ngay cửa rồi phóng đi. 5 phút nữa 5 phút nữa. Nó vừa chạy vừa ngoạm miếng bánh mì, tay phải xách cặp tay trái xách giấy, chạy thục mạng. Người ta nói, người ăn ở tốt, làm việc gì cũng sẽ thuận lợi, còn kẻ ăn ở không tốt, đừng mong mà được thuận buồm xuôi gió. Quả nhiên, nó cầm đầu cầm cổ chạy, "may mắn" thay lại ùi trùng hai kẻ mặt mày hung tợn, người thì béo ụ, kẻ thì đầu lẳng bóng, trên người toàn xăm rồng bay phượng múa. Nó dù có học võ cũng là con gái, đụng một lúc trúng hai gã đàn ông to khỏe thì đương nhiên là ngã chổng vó rồi. Phúi phúi quần áo đứng dậy, nó nhìn miếng bánh mì rớt dưới đất mà chầm nước mắt tiến đưa. Bỗng gã đầu lẳng xông tới đẩy vai nó, mặt mày hung tợn : "Con ranh, chán sống rồi à?" Nó thấy vai trái nhói lên, hai chân mày hơi co rút. Nó nghĩ : "Giờ mà có gọi chị em tới xử lý cũng không kịp. Tự ra tay thì nguy cơ trễ học chính là 100%." Đắn đo mất 5s, nó chọn phương án: Chạy là thượng sách. Nhưng mà, hai tên này to con như thế, chỉ đứng thôi đã thấy gần như là chặn nguyên con hẻm nhỏ. Nếu quay ngược lại phía sau, thì chắc chắn sẽ trễ học, nếu đâm đầu chạy, lại càng chắc chắn hơn, hôm nay sẽ phải ngồi nghe thầy Nhân ca cấm.

“Ting”

Bóng đèn loé sang, nó nghe răng cười trộm, rồi làm bộ làm tịch vừa bung mặt khóc vừa thút thít :”Hai anh trai owi~~ Em vội vàng quá nên mới đụng trúng phải hai anh, mong hai anh thông cảm~~ Em thấy hai anh phong độ đẹp trai thế này, chắc không dễ bụng chuyện nhỏ xiu xiu vừa rồi ddaauuu~~~ Nha~~~” Nó nhún nhá một hồi rồi ngồi phịch xuống đất ôm mặt khóc. Nó vờ khóc, mà trong bụng thì lại cười sang sảng. Xời! Đàn ông các người, thích mềm ghét cứng, bôn cô nương đây thừa sức biết tông mấy người rồi. Theo nó á, chỉ vài giây nữa thôi, ông già đầu lằng với cái kẻ bụng phệ kia thế nào cũng nhắm mắt cho qua. Và...

-“Anh ơi con này nhìn kinh ghê cơ, em ghét nhất cái loại cứ dọa dọa rồi lấy nước mắt hù dọa người khác ấy.”

Cái thứ âm thanh gì đây? Ôm ôm, mà nghe cứ nũng nịu thế nào ấy. Quái nào...? Nó khe khẽ ngược mặt lên. Thôi xong. Nó bây giờ thật sự muốn bung mặt mà khóc nha. Cái lão bụng phệ kia cứ nắm lấy tay lão đầu lằng, đung đưa rồi nhún nhảy. Chắc, ông trời ơi, con đã làm gì sai?!!!

-“Sh*t!” Nó mắng. Rồi nhanh chóng với lấy cái cặp bên cạnh đứng dậy. “Thật tốn công bà đây diễn free cho các người một màn kịch. Cái cặp đồng tính luyến ái nhà các người, sao không ở nhà mà XYZ OYN đi, ra đường tí ta tí tón, làm bà đây trẻ học rồi đây này.” Nó xỏ một tràng. Còn đưa tay lên chỉ chỉ đồng hồ, chỉ kim phút đã ton ton chạy qua con số 20. (7h20) Thời thì trẻ rồi, nay nó cũng hơi mệt do hôm qua quả thật nó đã có một chuyến đi dài. Sặc, nhớ lại chuyện trên máy bay nó lại thấy tức. Sẵn dịp có hai tên đáng ghét này ở đây, chơi tới bên luôn. Nó đeo cặp lên vai, tay chân bắt đầu nhịp nhàng khởi động. Đầu lằng cùng bụng phệ đứng nhìn nó mà cười ha hả. Sao? Con nhóc lùn tịt này muốn đấu với họ sao? Dù sao họ cũng là người của băng đảng Đại Bàng Trắng, dù không có chức vụ gì nhưng chỉ cần là người của Đại Bàng Trắng, ắt hẳn phải là người có năng lực. Họ nhìn nhau rồi cười khinh bỉ, bắt đầu xông lên tấn công nó. Bỗng

“Bốp...Bốp...Bốp!”

Ê ê ề? Nó đang đứng thế chuẩn bị đỡ đòn rồi cho hai tên bấm trợn kia một trận thì chỉ chớp nhoáng chúng đã ngã xống ra thế kia. Nhìn lại cái lưng của sinh vật lạ đang đứng đằng trước kia chỉ với 3 đòn đã hạ gục được bọn chúng, nó ngoác miệng: “Đánh hay, nhưng mà, không cần! Lý ra tôi có thể xả street, nhưng mà, anh giai lại làm rối tung hết lên rồi.” Những tưởng sau khi nói xong câu ấy, người kia sẽ to mồm mà phản bác lại, nhưng mà anh ta lại im lặng, rồi lặng lẽ xách cái cặp vừa bị anh ta quăng xuống đất lúc này. Nó xi rồ to một tiếng, rồi quay đầu đi hướng ngược lại với hắn. Một giọng nói trầm, thanh âm không cao không thấp vang lên: “Trái đầu, phía trước cô không phải đường đến trường”

Nó bước hụt nhịp, loạng choạng xém té. Bộ não của nó đang gấp rút xử lý thông tin vừa được cập nhập. Trái...đầu...? Là trái đầu? Nó nhìn xuống cái váy màu xanh của mình, tự dung lại đưa tay che lại gấu váy. Là phản xạ có điều kiện đây mà. Nó quay đầu lại, nhìn cho kĩ lại tấm lưng kia. A, nó biết hắn là ai rồi. Nó xoay luôn người lại, nhanh chân chạy đến chỗ hắn, hét lên: “Cái tên biến thái mặt dày!”

Hắn nhìn cô gái nhỏ trước mắt, nó chỉ cao chưa tới vai hắn, vậy mà lại lớn tiếng mắng hắn. Chắc, phải nói rằng từ trước đến giờ, hắn chưa bị ai mắng, vậy mà nó, thì đây đã là lần thứ hai. Trái với bình thường, hắn sẽ nổi giận đùng đùng, thì đột nhiên, hắn lại cảm thấy buồn cười. Nhận đầu nó một cái, hắn vừa bước đi vừa tót bụng nói với nó :” Vẫn có cách vào trường mà không bị mắng.” Nó nghe thấy thì như bắt được vàng, leo đèo theo sau hắn.

---Tôi là vạch ngăn cách---

-“YA, cái tên này, anh đúng là biến thái mà! Ya, nghe tôi nói gì không đấy, này... này.” Nó đuổi theo hắn, cố gắng ngăn cái tên trời đánh này lại. Vừa nãy hắn nói hay lắm, gì mà có cách vô trường mà không bị mắng. Vậy cái gì đây, sao hắn lại đi thẳng đến cổng chính thế này?!! WHY?? Cuối cùng cũng bắt kịp cái gã sở hữu cặp chân dài chét tiết kia, nó túm góc áo hắn lại, to tiếng: “Không làm được thì đừng có nói, ***!” Hắn ném cho nó ánh nhìn khinh khinh rồi đi thẳng đến cổng, rồi cửa mở, rồi hắn hiên ngang đi vào, rồi...rồi... thầy Nhân đâu rồi trời!? Nó đứng ngơ ngác ngoài cổng trường được đúng 5s thì cũng chạy vào theo hắn.(Ngu sao ở lại) Mặt nó ngớ ngớ làm hắn cảm thấy buồn cười. Thôi thì để hắn tót bụng lần nữa :”Thầy Nhân nay không đi làm. Thầy bảo vệ là người của tôi.” Nó gật gật đầu, nhưng có vẻ vẫn còn chưa hiểu. Hắn lại bồi thêm một câu :”Gián điệp rất có ích trong mọi mặt.” A, nó hiểu rồi nha. Mà thôi cũng chẳng liên quan, nó gật gật đầu với hắn rồi chạy biến ở góc cầu thang. Và...ở tầng thượng của trường Thượng Hiền, Quân-bạn nói khổ của Hoàng, đã trông thấy nó leo đèo đi theo một nam nhân khác nha.

(À, tớ là Lười Đại Đại, là bạn của Lười Nương Nương. Bạn tớ có bận chút việc, nên chương 11 này do tớ phụ trách. Từ nay chúng tớ sẽ thay phiên nhau viết truyện. Nhưng nếu mọi người thấy chương 11 này có vấn đề gì, có thể nào cmt để tớ cố gắng khắc phục . __. Vì nếu không có lời cmt, tớ sẽ nghĩ các bạn thấy cách sáng tác của tớ ổn, nên vẫn sẽ cứ tiếp tục như vậy=)) A, chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. Lười Đại Đại xin thân ái chào a.)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu, Còn Dám Quậy Nữa Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 12.

Nó ngồi yên vị trong lớp học. Vuốt mái mình cho thẳng lại, nó mệt mỏi đặt cặp lên bàn và gục đầu. Vẫn còn là giờ truy bài, tiếng các bạn học xì xầm làm nó không ngủ được, chỉ có thể nhắm hờ mắt. Bỗng, tên nó được xướng lên:

-“Kim Thư lên khảo bài.”

Nó ngược mắt nhìn lên bảng, mắt lơ đãng, gãi gãi đầu. Giờ thì nó biết đưa xướng lên nó là ai rồi. Nó bước lên bảng, bỏ đằng sau lưng ánh mắt cột nhà của Mỹ Linh. Xi, tưởng làm lớp trưởng thì ngon lắm sao? Nói cho mà biết nhé, tôi là tôi không sợ đâu. Tôi là tôi... chưa học bài đâu. Xét theo hoàn cảnh bình thường mà nói, nếu nó bị kêu lên bảng khảo bài, nó sẽ nằm bẹp dí trên bàn rồi than khóc ỉ ôi, bảo bản thân nào là bị đau bụng, nào là bị đau chân, và thậm chí là bị đau răng, nên không lên bảng được. Nhưng mà lần này thì khác. Vừa nãy nó chạy vào lớp với tốc độ ánh sáng như thế, lại còn cảm động vì lâu chưa được gặp lại mấy cái mặt ngơ ngáo ngáo của cả lớp, thế là cứ thế đứng giữa lớp mà vừa khóc vừa cười, nhảy múa quơ quào loạn xạ. (Chắc, nhớ lại ngày ấy, nó bây giờ cảm thấy thật mất mặt a~~).

Nó đứng trên bảng, chờ Linh đọc đề. Mỹ Linh liếc mắt nhìn nó rồi cười khẩy, đọc cho nó một cái đề chẳng đâu vào đâu, hoàn toàn không có trong vở. Vài đứa học sinh giỏi ở dưới nhìn nó rồi lắc đầu. Bây giờ thì hay rồi, nó đứng trên bảng, cảm cực phần lên thôi cũng mất một phút, viết được cái tên mất thêm một phút nữa, làm rớt phấn rồi lượm lên, lại mất thêm một phút. Mọi hành động của nó lúc này cứ như một cuốn phim chiếu chậm, làm cả lớp cười rộ lên. Mỹ Linh thì bắt đầu tức điên người, cứ thế này thì reng chuông mất. Nhỏ bắt đầu hồi thúc, rồi:

-“Yo! Dầu tây.”

Nó đang đứng bứt rứt tay chân, liền quay ngoắt ra phía cửa, nơi âm thanh ấy vang lên. “Khổ rồi khổ rồi.” Nó nghĩ thầm. Thế quái nào mà lại trùng hợp thế này, kẻ thù cũ tăng lên ngàn ngạt thế này thì nó có phòng thủ cách mấy cũng chính là không chống đỡ nổi. Nhìn kẻ đứng trước mặt nó, nó bắt đầu tin rằng cuộc đời mỗi người là một cuốn tiểu thuyết. Và cuốn tiểu thuyết của nó, đang ở đoạn gay cấn a~~

Mỹ Linh cũng theo phản xạ quay đầu về phía cửa, cười duyên:

-“Cậu vào lớp đi, sắp hết tiết rồi đấy.”

Ờ? Nó nhăn mặt. Nó đi học trễ liền bị cảm râm đến chóng mặt chóng mày, còn cái người kia thì... Mà thôi, hán đẹp trai! Chỉ cần có nhiều đây thôi đã đủ đề bẹp hết tất cả rồi. Nó chán nản quay đầu lại nhìn tấm bảng đen, hí hoáy viết hai chữ “BIỂN THÁI” rồi ngoảnh mộng đi về chỗ ngồi. Và kết quả, Mỹ Linh cũng chỉ liếc nó một cái, ghi xoạt xoạt vào tập, mà nội dung ghi thì... hờ hờ, chính là Kim Thư không thuộc bài. Nó nằm sấp xuống bàn, mặc kệ lời xì xào bàn tán. Mà nhân đây, xin nói luôn. Nó là một người cực kì mê tiểu thuyết tình cảm teen. Nên, bây giờ hoàn cảnh của nó y chang như các nhân vật nữ trong đó. Và, nó đoán chắc rằng, cái kẻ xúi quẩy kia sẽ ngồi vào chỗ trống kế bên nó a~~ Nhưng mà, hán không có ngồi kế bên nó. Hán... ngồi đằng sau nó.

-“Reng... Reng... Reng”

Cùng lúc với tiếng chuông vang lên là tiếng cửa mở. Cô Hoà sai bước tiến vào và chỉ vài giây sau liền rộ lên tiếng “Ồ!” lớn của nhiều bạn nữ. Nó tò mò ngóc đầu lên, và... đập vào mắt nó là một cặp kính dày cộm. Gì vậy trời?! Không phải theo như bình thường thì sẽ là một tên đẹp trai đến ngộp thở hay sao? Sao lại xuất hiện một tên ngố được mỗi cái chiều cao, tóc thì chẻ hai mái, cặp kính thì dày cộm, cười thì ngố, giới thiệu tên thì cũng lặp bập. Nó lại ụp mặt xuống bàn, và cho đến lúc cô sắp cho tên ngố ngố ấy ngồi kế nó, nó cũng chẳng buồn ngẩng mặt lên.

Năm tiết học chậm rãi trôi qua, nó vẫn nằm ườn trên bàn. Thật ra thì trong tiết ba, bốn, nó có bị thầy bắt lên bảng đứng vì tội ngủ gục, nhưng mà chuyện này là chuyện thường tình, chẳng đáng bàn tới. Đợi cho đến lúc không còn tiếng xầm xì trò chuyện cùng tiếng bước chân của các bạn học, nó mới ngóc đầu dậy.

-“ẦY!!” Nó đứng bật dậy, hoảng hốt nhìn người bên cạnh đang nhìn nó chằm chằm.

-“Tách” Tên ngố ngố lấy điện thoại từ đâu ra, chụp ngay cái mặt giật mình xấu không chịu được của nó rồi ắn ắn gửi cho ai đấy. Nó nhú mày, định cong miệng lên chửi cái tên hắc dịch ấy thì hán lại đứng bật dậy rồi cầm cặp thông dong bước ra khỏi lớp. Nó giật giật khoe miệng, tự cho bản thân xui xẻo ngồi gần tên khùng, nó gom sách vở vứt vào cặp rồi ra về.

_____ Chuyển cảnh _____

Tại nhà nó.

Nó vừa náu mì gói vừa cầm điện thoại bấm một dãy số. Không biết tại sao mà dạo này tên ngốc ấy lại biến đi đâu mất, lúc sáng đi học cũng không thấy.

-“Alo.”

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói êm tai quen thuộc, nhưng mà, sao lại nghe ra rất nhiều mệt mỏi như thế. Nó nhú mày, bắt đầu tuôn một tràng “Nè, tên kia, sao hôm giờ gọi không được?” “Cái gì? Bạn á, thế bạn cái gì?” “Há, alo, alo.” “Tên chết bầm, ai cho phép cậu im lặng.” “Nè!!!” Tút TUT TUT... Nó dậm chân, lại phải gọi hỏi đứa khác. Nó lại tiếp tục bấm số, là gọi cho tiểu thiên thần nha~~

-“Alo, chị Anna, chị...”

-“Em có biết Thiên hán dạo này xảy ra chuyện gì không?”

Nó cắt ngang lời của Sumi, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

-“Có. Anh Thiên từ dạo chị biến mất ở đại hội đã bắt đầu gấp gáp lệnh tụi em đi tìm kiếm chị, chỉ là...” Sumi có chút ngập ngừng, rồi lại cao giọng: “Chỉ là khi biết được chị bị ba mẹ ép kết hôn với một người tên là Hoàng, anh ấy một chút cảm xúc cũng không có, trực tiếp lái xe đi mất.”

Nó ngán người. Cái tên đầu heo, không hỏi ngon ngành đã giận lấy. Mà ép nó cười chứ có phải ép hấn cười đâu, mắc mớ gì hấn lại giận. Hay... nó suy ngẫm một hồi, vẫn là không nghĩ ra nên nó rút ra quyết định là trực tiếp đến hỏi hấn. Gật gật đầu hài long, nó nhìn xuống nòi mì đang nở rộ cả lên, khóc ròng: “Nhào nhọt hết rồi thì ăn cái gì!!!”

Ở một nơi khác.

Hoàng nhìn vào màn hình điện thoại, thi thoảng lại ngậy ngốc cười. Bất chợt, hấn đứng dậy, vơ lấy cái áo khoác mặc vào. Hấn lắc đầu, tự thấy bản thân thật quá ngốc đi. Nhớ nó thì cứ đến mà bắt nó về ngắm cho đã, hấn trước giờ là vậy mà? Cầm chìa khoá xe, hấn nhìn màn hình lần cuối, nhếch mép nghĩ: “Không biết khi bị hấn bắt cóc về đây, khuôn mặt của nó có thoáng vẻ giật mình như thế này không.”

Hết chương 12 :)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu, Còn Dám Quậy Nữa Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Về Nhà Hấn Ở

Màn đêm đã phủ xuống thành phố Hồ Chí Minh từ lâu. Đêm-nó không thích. Nó thích những nơi có ánh sáng chan hòa, yên bình hay nhộn nhịp, nó đều thích cả. Nhưng chỉ có bóng tối, là nó cực kì, cực kì không thích.

Nó hiện đang nằm trên giường, phủ kín chăn chỉ chừa mỗi cái đầu nhỏ nhón. Đêm rồi, nhưng nó không ngủ. Mắt nó mở to nhìn lên trần nhà. Tự dưng nó lại có cảm giác tối nay sẽ có chuyện xảy ra. Lúc đầu nó cũng nghĩ là nó chỉ tưởng tượng ra, nhưng khi thấy cửa sổ phòng mình bỗng bật mở, trời ạ, tối rồi. Trong bóng đêm, gió lùa vào làm tung bay tấm màn cửa..hay có thể nói là tấm vải che tạm... Hấn xuất hiện, giống như một gã siêu trộm chuyên nghiệp, hấn lặng lẽ xuất hiện, và trộm nó đi.

“Nè, biến thái, bỏ tôi ra!” Nó nhỏ giọng, sợ rằng bà chủ cho thuê nhà sẽ thức giấc, thế nhưng vẫn nghe ra rằng nó đang tức giận. Hấn nghiêng đầu nhìn nó, cong khẻ miệng rồi một tay ôm lấy eo nó, một tay vén màn cửa sổ ra rồi nhảy xuống hành lang. Nó giận đỏ mặt, mắng:

“Cái tên điên, muốn đi đâu thì bỏ tôi xuống, tôi tự đi được cũng không bỏ chạy, thậm chí tôi còn mở cửa chính cho anh đi, không cần làm cái trò mèo này, mất mặt chết đi được.”

Hấn vẫn bỏ ngoài tai lời nó nói, vác nó xuống tới tận xe rồi mới vứt nó vào xe. Chú ý, là “vứt” vào xe. Nó ngã chổng vó, tức giận đến nỗi phỏng mồm trợn mắt lên, la hét chửi rủa không biết là bao nhiêu lâu. Hấn bình thường vẫn không thích sự ồn ào, nhất là cứ nghe nó chửi sang sảng vào tai như thế, nếu là bình thường, hấn sẽ lập tức nhét bất cứ thứ gì vào cái miệng nhỏ của nó, đến khi nó im lặng được thì mới thôi. Vậy mà giờ, nghe nó chửi, hấn lại cảm thấy buồn cười mới lạ chứ. Có phải hấn có bệnh về thần kinh rồi hay không a?

Nhưng mà, có một điều hấn hơi thất vọng. Hấn không thấy được vẻ mặt kinh ngạc của nó. Mà cũng lạ, sao trên đời là có đứa con gái, nửa đêm bị một tên con trai đột nhập vào nhà, vậy mà vẻ mặt vẫn dửng dưng như không, lại còn mời hấn đi cửa chính...

-----Chuyển cảnh-----

Chiếc xe Lamborghini Aventador đậu trong bãi đỗ xe của một chung cư cao cấp nhất tại thành phố Hồ Chí Minh. Nó lúc đầu cũng thoáng sững sờ, sau lại hỏi:

“Sao lại đến đây?”

Hấn nắm lấy tay nó, vừa bước về phía thang máy vừa chậm rãi giải thích:

“Nhà. Từ nay em sẽ ở đây. Tuy hơi xa nơi em học, nhưng yên tâm, có anh phụ trách đưa đón. Còn nữa, sau này nếu anh đi làm, có kẻ lạ vào nhà, tuyệt đối không được như hôm nay, đi theo hấn rồi còn bảo hấn đi cửa chính. Nếu có thể, trực tiếp đánh cho kẻ ấy một trận. Nhớ chưa?”

Hấn vừa cắn nhai vừa nhăn mặt, không hề để ý trên mặt nó đã xuất hiện một nụ cười dọ người.

“A, được thôi. Sẽ đánh cho kẻ ấy một trận.”

Nó cười gian, ngoan ngoãn đi theo hấn. Thang máy dừng tại tầng 13, đúng con số xui oi là xui. Căn phòng hấn mua nằm ở cuối dãy hành lang. Hấn lấy chìa khóa mở cửa, rồi đưa cho nó một chìa bản sao. Nó lon ton đi vào trong. Không có mang theo gì, chỉ có độc bộ đồ ngủ “kinh dị” đang mặc trên người nên nó cũng không cần phải sắp xếp hành lý phiền phức. Trong lúc hấn còn bận sắp xếp đồ đạc, nó đi tham quan vài vòng và nắm bắt sơ sơ được một số điều như: căn hộ này có hai nhà vệ sinh, một phòng tập gym, một phòng khách, một phòng bếp, một phòng đọc sách, một phòng làm việc và... một phòng ngủ...

-“Đúng là cái tên biến thái, cái loại phòng gì cũng có, mà phòng ngủ lại chỉ có một, muốn ép chết nó sao?”

Nó ngồi xuống ghế sofa tại phòng khách, lăm bằm trách. Đúng lúc hấn sắp xếp đồ xong, cũng đi ra phòng khách, nó lên tiếng:

-“Này biến...à không. Anh!” Nó đứng lên, chỉ thẳng vào mặt hấn “Thế quái nào mà lại chỉ có một phòng ngủ? Tôi biết tôi nhìn rất đẹp, lại trông rất hiền lành, nhưng nói cho anh biết, tôi không phải loại dễ dãi đâu, không phải đâu!!!”

Hấn nhìn nó như con mèo nhỏ xù lông, trong lòng lại xuất hiện một nụ cười. Bước đến gần nó, hấn vò mái tóc mềm mượt đến rồi xù cả lên, nhếch miệng: “Em lại nghĩ đi đâu vậy, phòng làm việc của anh có giường ngủ, và chúng ta không có ngủ chung a.” Hấn nhìn sắc mặt nó dần dần dịu xuống, lại nói: “Hay...em muốn chúng ta ngủ chung sao?” Hấn cười đều, đánh nhẹ vào đầu nó một cái, nhìn giống như là một người chủ đánh yêu chú mèo đáng yêu của mình. Hay, giống như một người chồng đánh yêu người vợ của mình vậy a.

Mặt nó đỏ lên, nóng ran. Nó hất tay hấn ra rồi lật đật chạy vào phòng. Vừa đóng cửa lại, còn buông cho hấn một câu làm hấn cười haha cả lên: “Anh nên đi khám bệnh đi, mơ tưởng!”

Đang chìm trong thế giới của hấn, tự dung lại có tiếng chuông điện thoại cắt ngang, hấn hơi nhú mày:

-“Nói.”

-“Anh, em muốn nói chuyện.”

-“Không phải chúng ta đang nói chuyện sao?”

-“Em muốn gặp trực tiếp, anh đến quán bar MISA đi, em đợi.”

Cuộc nói chuyện kết thúc. Hấn bắt đắ đi cầm chìa khóa mô tô, gõ cửa phòng nó:

-“Anh đi có chút chuyện, em ở nhà, đợi anh.”

Ghé sát mặt vào cửa, nghe thấy tiếng bước chân của hấn dần dần khuất, nó mở cửa phòng ra, chu mỏ lè lưỡi rồi quay vào phòng che miệng ngáp, buồn ngủ rồi a.

-----Tại quán bar MiSa---

Hấn ngồi xuống quầy, nhấp một ít rượu: “Thiên, em hẹn anh ra đây có chuyện gì?”

Hết chương 13 J

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu, Còn Dám Quậy Nữa Không?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Chương XIV: Phần một: Thân phận của Thiên

Phần hai: Con nhỏ quậy phá này là vợ hấn...

(Phần 1)

Đúng vậy. Thiên là em họ của hấn, việc này đến nó cũng không biết. Nó chỉ biết, gia đình Thiên rất giàu có, cha mẹ rất có quyền thế. Sở dĩ Thiên phải học ở một ngôi trường không mấy danh tiếng như Thượng Hiền là vì ngày đó, Thiên hấn QUẬY lắm! Ba mẹ Thiên gửi hấn xuống nhà một người bà con, nghe đồn là rất dữ dằn, nên mới dạy dỗ được Thiên trở nên như ngày hôm nay (mặc dù hiện nay cũng chẳng khảm khá là mấy). Đây, nó chỉ biết được mỗi nhiều đó thôi.

-“Có chuyện gì?”

Hấn nhấp một ít rượu, thứ chất lỏng cay xè làm tê buốt đầu lưỡi ấy với hấn đã trở thành một thói quen. Nhớ lại hai năm trước, 24/24, hấn túc trực ở các quán ba, điên cuồng lao vào những cuộc chơi, điên cuồng mà uống rượu, đến nỗi, hấn ra vào đồn cảnh sát rồi đến bệnh viện không biết bao nhiêu lần, mùi thuốc khử trùng khó chịu vẫn còn nồng nặc trong trí nhớ. Nhắc lại, hấn không khỏi nhăn mặt, tự giác gạt ly rượu ra xa một chút.

-“Em không ngờ, anh lại có thể đồng ý chuyện hôn sự này.”

Thiên mở miệng, hai bàn tay đan vào nhau, ánh mắt không nhìn ra được có tâm sự gì. Hấn nghe vậy, cười chua chát:

-“Em nghĩ, anh không đồng ý đi chẳng nữa, liệu chuyện hôn sự này có bị hủy bỏ hay không?”

Thiên nắm tay thành nắm đấm, có hơi cao giọng:

-“Thư chính là người con gái ấy!”

Hấn nhìn Thiên, ánh mắt thoáng lên vẻ không thể tin được. Song, hấn nhìn Thiên, thật tâm nói một tiếng xin lỗi rồi liền đứng lên ra về. Nếu lúc đó hấn quay đầu lại, có lẽ hấn sẽ thấy được những nét đau khổ cùng nụ cười tự giễu trên khuôn mặt của đứa em trai ngốc nghếch mà hấn vẫn yêu thương. Nhưng, chỉ là nếu...

(Phần 2)

Về đến nhà, hấn gửi một tin nhắn đến Thiên, rồi ngồi phịch xuống ghế sofa, ngửa đầu dựa vào ghế đầy mệt mỏi. Hấn thật không ngờ, mọi chuyện lại có thể trùng hợp như vậy. Nhớ lại, ngày trước khi còn bé, hai anh em hấn đã chơi với nhau rất thân, thân hơn cả anh em ruột luôn ấy. Vậy nên cho dù có trưởng thành, họ vẫn thân nhau như ngày nào, chỉ là cảm xúc thể hiện, có ít một chút.

Ngày đó, Thiên vẫn thường kể cho hấn nghe về một cô bạn học, tính tình rất ương ngạnh, kì lạ và không... giống con gái là mấy. Ngay ngày đầu tiên gặp mặt đã tặng cho Thiên một đá thật đau làm què gập mặt. Những ngày tiếp theo cũng không vì vẻ ngoài đẹp trai hay sự giàu có của Thiên mà rung động, vẫn trực tiếp xua đuổi em trai hấn, xua càng xa càng tốt. Ban đầu hấn nghe về cô gái đó, cũng chỉ nghe cho có, không có sự nhập tâm. Nhưng về sau càng nghe Thiên kể, hấn lại càng thấy thích thú, hằng ngày cứ giống như một cậu bé đòi nghe kể chuyện vậy a.

Rồi đến một ngày, Thiên mặt mày đỏ ran, lí nhí nói với hấn: “Anh à, hình như... em... thích con nhà người ta rồi...” làm hấn cười ha ha, vỗ vỗ đầu Thiên ra vẻ khích lệ, còn tốt bụng bày cho Thiên cách cưa đổ cô bạn học ấy, chỉ tiếc là vẫn không thành công. Hấn thật đâu có ngờ, cô bạn học ngày nào mà em trai vẫn thường hay nhắc đến, lại chính là cô vợ tình quái của hấn đây. Vậy đấy, hấn đã cứa một nhát dao thật sâu vào tim của chính em trai mình, dù chỉ là vô tình...

Có tiếng mở cửa, hấn hơi mở mắt, tầm nhìn vì đầu đang ngửa tựa vào ghế sofa mà hoàn toàn bị đảo ngược. Đập vào mắt hấn đầu tiên là cái quần dài ống rộng thùng thình màu trắng, đưa ánh nhìn lên cao một chút nữa là một cái áo cùng dạng, nhưng có vẻ phong phú hơn với một con chó cỡ bự đang nhe nanh gầm gừ... Nó đưa tay che miệng ngáp, nhìn hấn một hồi rồi bay tới đập tới tấp vào chân hấn, tay cũng hoạt động hết công suất, trực tiếp nhắm vào bụng hấn mà đâm.

-“Ăn trộm này! Ăn trộm này!”

Hấn bị đánh bất ngờ, song, tay trái chế ngự hai tay nó, tay phải ghì hai chân nó, mặc kệ nó vùng vẫy, ép nó nằm xuống ghế sofa. Nó la sang sảng, chửi rủa đủ thứ trên đời. Hấn bắt giắc thờ dài, kéo kính râm trên mặt nó xuống, cao giọng:

-“Chồng em đây này, con nhóc kia, nhìn kĩ vào!”

Nó im bặt. Mở to mắt, xong lại cười hí hì:

-“Thì ra là anh, tôi cứ tưởng ăn trộm. Ai bảo anh không bật đèn, lại còn thần thần bí bí ngồi giữa phòng khách, nên...”

-“Chứ không phải em từ lúc tôi mở cửa liền biết, còn trắng trợn giả vờ vừa ngủ dậy, đeo kính râm, loạng choạng đi ra đây và vờ tưởng tôi là ăn trộm, lấy việc công trả thù việc tư, đánh cho tôi chừa cái tội bắt cóc em hay sao?”

Hấn gầm nhẹ. Chắc hấn nó không biết, hấn có thiết lập camera ở mọi góc ngách của căn hộ này, kể cả ngoài cửa cũng có. Nên cái bản mặt hí ha hí hửng của nó khi lập ra kế hoạch này, hấn đều thấy cả.

Chột dạ khi bị phát hiện, nó đỏ mặt hời hợt, giả vờ nhìn sang chỗ khác. Đâu ngờ, hấn vậy mà lại tha cho nó, đứng dậy phui phui người rồi quay về phòng làm việc. Nó nhìn tên biến thái kia “bị” hiền lạ thường mà mặt ngơ ngơ ra. “Chẳng lẽ bị đánh có mấy cái mà giận rồi hay sao ta? Đàn ông con trai gì mà... tánh kì! Kệ xác anh.” Nó gật đầu tự nhủ rồi ngoảnh mông quay về phòng. Đâu biết ở căn phòng bên kia có một người đang thê thảm gặm nhắm nỗi buồn.

_____ Sáng hôm sau _____

Hấn nhìn cái sinh vật được gắn mác “con gái” trước mặt mà không khỏi tiếc. Uống công ông trời rồi, ông cho nó cái mặt đẹp như thế mà quên cho nó cái tướng ngủ đẹp một chút, để giờ nhìn nó đang nằm mỗi chân một hướng, một tay thì buông thõng xuống đất, một tay thì đặt trên giường, chân gối sau khi bị đập văng ra khỏi giường thì hiện đang nằm yên nghỉ dưới đất. Trước mắt hấn chính xác là một bãi chiến trường. Lắc đầu ngán ngẩm, tự trách bản thân mắt bị mù, yêu ai không yêu lại yêu phải nó.

-“Dậy đi.”

Hấn leo lên giường, lay người nó. Liền không cẩn thận bị nó một cước đá bay xuống đất, chồng vó. Lần thứ hai, hấn quyết định cẩn thận hơn, lấy cây

chối khều khều người nó. Nó ậm à ậm ừ, lẩn qua lẩn lại, rồi tự dưng dụt mạnh cây chối, làm hấn theo đà ngã sấp xuống giường, đè mạnh lên bụng nó. Nó khó chịu, đánh bộp bộp vào lưng hấn, mờ mắt quát to:

-“Hôm nay không đi học!”

Hấn bò dậy khỏi giường, cũng học nó mà quát:

-“Không đi học cũng phải dậy. Nấu đồ ăn sang cho tôi, tôi đói!”

Nó bật dậy, với lấy cái gối dưới đất ném vào mặt hấn:

-“Giúp việc đâu? Sao cứ phải phiền đến tôi? Đồ chết bầm,***!”

Hấn cũng với lấy cái chăn, trùm đầu nó lại:

-“Có đi nấu không thì bảo.”

Nó và hấn cứ chửi qua chửi lại, mắng qua mắng lại, đánh nhau loạn cả phòng lên. Đến khi cả hai cùng mệt là người, cộng thêm chưa ăn sáng nên mới tạm đình chiến, đi kiếm cái gì ăn. Và cũng buổi sáng hôm đó, lần đầu tiên trong hai mươi lăm năm qua, hấn húp mì trứng mà lại cảm thấy vừa vui, vừa ngon đến lạ thường. Chắc từ lúc quyết định yêu nó, hấn của hấn đã không còn bình thường nữa rồi a~~~~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu, Còn Dám Quậy Nữa Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Đi Chơi Với Trường_Có Hấn Theo???

-“Nhanh lên!”

Cứ cách vài phút nó lại hối thúc. Hết nhìn đồng hồ rồi ôm đầu than thở, trách móc hấn tại sao lại chạy quá chậm. Hấn lắc đầu ngán ngẫm mà nhìn vào đồng hồ đo tốc độ đã vượt quá con số 80km/h. Hấn còn đang nghĩ có phải kiếp trước nó là một con báo hay không, làm sao mà lại chẳng cảm thấy hề hấn gì khi hấn đã chạy với tốc độ nhanh như thế này, lại còn báo hấn chạy nhanh hơn nữa chứ... Vợ hấn, thật không bình thường nha~~~~

Chắc mọi người đang thắc mắc, nó với hấn đi đâu mà lại vội vã như thế có phải không? E hèm, cùng tôi vượt thời gian quay về hai mươi phút trước nào.

Vừa ăn sáng xong, nó liền đẩy chén bần sang hấn:

-“Tôi nấu rồi, anh phải rửa ấy.”

Hấn còn chưa ăn xong, vừa nghe nó nói đã sặc lên tới mũi, ho sặc sụa. Đời nào lại có đứa con gái ăn xong phải mình đi rửa chén. Hấn đứng bật dậy, cãi lại, ý muốn nó rửa. Nó cũng không vừa, đập bàn bộp một phát, cũng đứng phắt dậy chỉ trò la ầm cả lên. Lúc này...

-“Thư ơi có người gọi rủ đi ăn thịt bò kìa, Thư ơi...”

Nhạc chuông điện thoại ưa thích của nó vang lên, nó gơ năm ngón tay ra hiệu hấn “tạm hòa bình” một tý rồi bắt máy. Bên kia ngay lập tức truyền đến thanh âm trách móc ầm ĩ của Mỹ Linh:

-“Này Kim Thư, tôi nói này nhé, bạn vừa vừa phải phải thôi, bạn có thấy bản thân thật có lỗi hay không. À phải, bạn mà làm gì biết có lỗi với ai...” Bla bla bla, còn nhiều lắm, nhưng tại nó không muốn nghe chửi nữa nên thấy điện thoại lên bàn. Đợi ba phút sau, thấy bên kia đã có dấu hiệu mỏi miệng, nó cầm điện thoại lên:

-“Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Mỹ Linh lúc này cũng đã chửi đã đòi, bắt đầu đi vào vấn đề chính:

-“Bạn quên là hôm nay chính là ngày đi dã ngoại rồi sao? Làm ơn đi, đến đây nhanh một chút, lớp đang bị mắng thậm tệ chỉ vì BẠN đấy, đừng để một con sâu làm sâu cả nồi canh, đừng để...” Lại nữa, lại ca cẩm, nó ngắt luôn máy, định quay vào phòng đánh tiếp một giấc, chợt, khoan... Nó quay ngoắt sang hấn, giật giật khoe miệng hỏi:

-“Hey biển...à, nay thứ mấy rồi?”

-“Thứ bảy, chẳng phải được nghỉ sao, sao mặt xanh lét thế?”

Hắn nhìn mặt nó đang xanh lét hết cả lên, phì cười. Bỗng, nó bay tới chỗ hắn, tung một cước thần sầu ngay hông hắn làm hắn ngã uỳnh xuống đất đau điếng. Đã vậy còn trờ trên hết vào mặt hắn câu “Sao không nhắc tôi hả?” rồi ba chân bốn cẳng chạy vào phòng, lục đã lục đục gì trong đó. Hắn nhăn mặt, loạng choạng đứng dậy, chưa kịp bước một bước nào, nó từ trong phòng chạy nhanh ra nắm chặt tay hắn rồi kéo ra xe...

Hành trình vượt thời gian kết thúc.

“Nè nhanh lên đi.”

Nó nhìn kim giây giống như đang chạy marathon mà lòng cũng rối như tơ vò, quơ loạn xạ về phía hắn mà hỏi thúc. Không may, tay nó đập chát vào mặt hắn một cái, kêu rõ to làm nó giật mình. Quay sang nhìn hắn với vẻ mặt vô tội, nó cười hề hề xin lỗi. Mà... người kia lại chẳng biết điều, mặt mày cũng không vì nó đã xin lỗi mà trắng lên được miếng nào, vẫn là đen như đất nồi vậy a~~ Cũng vì vẻ mặt hung thần của ai kia nên từ lúc ấy đến khi đến nơi, không khí trong xe mới có một chút cái gọi là bình yên.

Sắp tới trường, nó mới dám mở miệng hó hé:

“Biến th... à à, anh... đừng ở đây được rồi.”

Rõ ràng bình thường tai hắn rất ư là thính. Dẫn chứng rõ ràng chính là có bao nhiêu lần nó lằm bằm lằm bằm chửi rủa hắn, hắn đều nghe thấy tất, sau đó mặt mũi rất nhanh biến thành đỏ nòi, đen xì. Vậy mà, nhìn cái mặt hắn bây giờ xem, giả ngu giả ngơ, cứ đập chân ga thẳng một mạch chạy tót vào tới tận cổng trường trước bao nhiêu ánh mắt ngạc nhiên có, tò mò có, phẫn khích có, cả ghen tỵ cũng có nốt. Nó ôm trán, thầm trách tại sao quá đại khờ, vừa nãy không biết khai sáng đầu óc một chút, gọi taxi là được rồi, lại còn dắt hắn theo... Giờ thì hay rồi, bao nhiêu ánh mắt đâm chọt vào người làm nó ngứa ngáy hết chỗ nói. Hắn mặt dày mày dạn, hiên ngang đi thẳng đến chỗ thầy tổng phụ trách có dáng người dong dong cao lộp nó, không hề để ý đằng sau nó đang dần lộ ra vẻ mặt tiểu nhân hết mức, cười gian:

“Xe có còn chỗ hay không?”

Hắn giọng nói không cao không thấp, đã vậy còn không nghe ra một chút gì cái gọi là sự tôn trọng đối với bậc tiền bối làm nó cười càng đắc ý hơn. Hay lắm, hỏi ai không hỏi, lại đi hỏi trúng thầy Hàn. Hiện, bao nhiêu ánh mắt đang trầm trồ nhìn hắn, vừa nhìn vừa tiếc nuối cho số phận của anh chàng đẹp trai mà khờ dại, có người còn quá khoa trương, lấy khăn giấy ra chấm nước mắt từ biệt hắn.

E hèm, chắc mọi người cũng đang thắc mắc nhân vật thần bí họ Bạch tên độc một chữ Hàn kia là ai mà lại khiến cho toàn thể học sinh đang có mặt tại cổng trường lúc này có cảm xúc cùng phản ứng mãnh liệt như vậy phải không? Không cần thắc mắc, đọc tiếp sẽ rõ.

Nó đứng cười nghiêng ngả, nhìn “anh chồng” đang đâm đầu vào chỗ chết. Học sinh trường Thượng Hiền này có ai mà không biết danh của thầy Hàn cơ chứ. Nếu từ chương một, nó đã có vẻ vừa sợ vừa kính thầy Nhân ba phần, thì thầy Hàn, còn đáng sợ hơn như thế gấp N lần. Thầy Bạch Hàn là thầy giáo dạy bộ môn Toán ở trường nó, từ họ lẫn tên cho thấy một màu trắng xóa, lạnh lẽo. Mà không đầu nha, thầy không phải là người của Sao Bắc Cực lạnh lùng ít nói đâu, thầy chính là người của Sao Hỏa hung dữ đáng sợ ấy. Thầy lạ lắm, chẳng ai làm gì thầy thầy cũng mắng. Bữa có vài chị học sinh lớp trên tốt bụng giúp thầy mang vài tập giáo án về phòng giáo viên, tự dưng qua ngày hôm sau bị thầy lôi đầu ra chửi vì tập giáo án... nhân có tí tẹo ở một góc bên gái...

Còn nhiều nhiều chuyện khác nữa. Thầy nổi tiếng tính tình thất thường, đến cả hiệu phó trường còn bị thầy nói móc đôi ba lần. Ày, đáng sợ a.. Mà xem ra tâm trạng hôm nay của thầy cũng không mấy tốt, nhìn hai hàng lông mày chau lại vào nhau của thầy là đoán được ngay. Nó bịt miệng nhin cười, tránh mạnh động. Cái mà nó tưởng tượng ra trong đầu lúc này, là cảnh thầy Hàn chửi lia chửi lịa vào mặt hắn, khủng bố tinh thần hắn, sau đó bứt trụ cái đầu toàn tóc là tóc của hắn như bứt lông gà, hành hạ thể xác hắn, bla bla... Vâng, nó đã rất hi vọng, hi vọng thầy đánh chết hoặc ít nhất là chửi chết cái tên biến thái khoe của ấy đi. Nó đã hi vọng như vậy...

Hắn bước về phía chiếc xe, trước khi lái đi vào sâu trong trường nó, còn cười cười nói:

“Thầy của em tốt ghê, đã cho phép tôi đi cùng, lại còn chỉ tôi chỗ đậu xe, đáng khen.”

Câu nói của hắn cùng với thân hình lảnh lặt, sắc mặt tươi tắn kia làm nó thật muốn ra lột thử da mặt thầy Hàn, xem đó có giống như phim kiếm hiệp, liền hiện ra kẻ giả mạo hay không?! Trời ơi, bất công xã hội. Nói cho con biết, WHY???? Nó ngửa mặt lên trời tự kỉ lần thứ N kể từ khi gặp hắn, khóc không ra nước mắt mà. Lùi thui lét tấm thân tàn lên xe buýt dưới ánh nhìn gắt gao của nhỏ Mỹ Linh, nó ngó nghiêng tìm chỗ trống thì thấy Thiên, cái tên ngốc biến mất tăm mắt tích hơn tuần nay. Tiếc thay, có vẻ như cậu nhỏ đang bị vây quanh bởi rất nhiều “vệ tinh” rồi, nó chen không nổi a. Thiên có vẻ cũng nhìn thấy nó, nhưng lại không bùng cái mặt nhí nha nhí nhố hăng ngày ra nhìn nó, cậu chẳng biểu tình gì, quay mặt sang cực kì nghiêm túc mà ngắm cái... cửa sổ. Nó nhin, đợi lên đến nơi liền cho cậu biết tay.

Nó dựa vào bản năng “hoang dã”, nhanh mắt tìm thấy hàng ghế dưới hàng ghế của Thiên ba hàng có ghế trống. Lúc nó vừa đặt mông xuống ghế thì hắn cũng đã lên xe. Nhìn Kiều Oanh ngồi kế bên mình, nó dờ hắt “May...may quá!” Chưa kịp vui mừng, hắn tiến đến ngay hàng ghế của nó, giờ giọng thỏa thuận với Oanh:

“Đằng sau còn có chỗ trống, cô nhường chỗ này cho tôi ngồi với...” Linh tính chẳng lành với cái chữ hắn sắp nói (vợ), nó nhanh tay nhướn người lên bịt mồm hắn lại, rồi quay sang Kiều Oanh cười ha ha làm cô nâng thót lên luôn một câu: “Cậu bị tâm thần à?” Đáng ghét hơn là lúc này, hắn nhìn Kiều Oanh cực kì nghiêm túc, tuy không nói nhưng ánh mắt như đang khẳng định chắc chắn vậy a (T^T) Vậy là, Kiều Oanh di chuyển với tốc độ ánh sáng ra khỏi ghế mình, đã vậy hai tay còn chìa ra ý mời hắn ngồi xuống.

Thôi, chuyện tới đâu thì tới, nó cực kì cực kì không muốn quàn. Mong sao đến sớm sớm một chút.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu, Còn Dám Quậy Nữa Không?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chương 16:

Thường thường, nó không có được trời thương. Nó thật thà ngồi kể lể. Như việc nó ghét trai đẹp, trời liền vừa khéo ban cho ba người đẹp đến động lòng người tới bên cạnh “dụ dỗ” nó. Nó ghét đi học trễ, vừa hay liền trở thành người có số lần đi trễ cao nhất trong năm. Và giờ thì, nó ước cho thời gian trôi thật nhanh, mà kim phút trên đồng hồ của nó như phản chủ, chạy còn chậm hơn cả ốc sên bò. Nhìn cái kẻ đang gổ đầu ngủ tỉnh bơ trên vai nó mà nó tức cha chả là tức.

Chà là vừa nãy...

-“Cô thuận vai nào?”

Đang yên đang lành, đột dưng hấn mở miệng hỏi. Nó bần tính “thật thà từ nhỏ”, liền trả lời thuận vai phải. Vậy là hấn bảo nó đổi chỗ, cho hấn vào bên trong ngồi. Tưởng sao...xe vừa khởi động hấn liền dựa đầu vào vai nó ngủ ngon ơ. Nó ức lắm, cũng mấy lần đẩy đầu hấn ra, nhưng mà liền nhận được bấy nhiêu lần ánh nhìn chết người của thầy Hấn cùng đồng đạo học sinh nữ. Vậy là nó đành phải để im cho hấn dựa mặc dù trăm ngàn lần không muốn.

Khi xe dừng bánh, nó liền có ý định đứng dậy, bỏ hấn một mình ở trong xe. Vậy mà vừa định quay sang nhìn hấn cười mỉa mai thì đã nghe giọng nói ồm ồm vẫn còn ngái ngủ của hấn: “Tôi rồi à?”

-“Ồ, tôi rồi.”

Nó vừa xoay vai phải cho đỡ nhức mỏi, vừa cau có nói. Hấn nhìn nó nhức vai, cũng cảm thấy có lỗi, vậy là từ việc sắp xếp hành lí vào phòng trọ (nhà trường đặt) cho đến mọi việc lật vật, hấn đều ngoan ngoãn làm hộ nó.

Trường nó đăng ký tua đi Vũng Tàu, hai ngày một đêm. Gì chứ bơi thì nó không ham, tại...nó bị ám ảnh, mà thật ra là tại hấn ấy chứ. Lúc xuống xe, thầy Hấn có dặn dò một chút rồi ai về phòng nấy, hoặc có thể tách đi chơi, hoạt động riêng, đến chiều mới có hoạt động tập thể. Sau khi nó sắp xếp đồ đạc xong (đúng hơn là hấn xếp), nó mới nhớ ra ngoài mang theo những cái lật vật như bàn chải, lược, kem đánh răng hay khăn tắm ra, nó chỉ toàn mang theo bím bím, hoàn toàn không mang quần áo theo. Mà hình như nó nhớ không thăm thi... muahahaha, tên kia cũng không có mang cái gì a. Nó tung tăng chạy đi kiếm hấn, rồi kéo hấn đi vòng vòng mua sắm. Và...hấn không có chịu đi chung a.

Lùi thui lết ra khỏi dãy nhà trọ, nó đi vòng vòng gần đấy xem có chỗ nào bán đồ không. Hai ba giờ sau, mặt mày nó rạng rỡ hấn. Tay trái tay phải tay nào cũng xách ba bốn túi linh kinh. Nó cười híp cả mắt, cười đến không thấy tổ quốc, cười đến nổi...đụng vào người ta. Nó phải ngước mặt lên nhìn cái người cao như cột điện kia mới biết đó là Quân ngố, sánh vai với Quân ngố là...hấn? Nó ngăn người ra. Chẳng lẽ hấn từ chối đi với nó là để đi với cái tên Quân khùng khùng kia. Nhắc lại mới nhớ, nó vẫn còn thù cái tên Quân kia lắm. Đã hù nó lại còn chụp hình lên nó nữa. Nó tỉnh thần tự sướng ngất trời, tự nghĩ: “Bồn cô nương biết bán thân xinh đẹp duyên dáng, hiền lành nết na, nhưng bồn cô nương đâu phải dạng dễ dãi, cho người chiếm tiện nghi, chụp hình bồn cô nương như thế.”

Hất mặt lên cao, nó buông một câu rồi ba chân bốn cẳng dong thẳng.

-“Biến thái và tung tung, hợp cạ ghê!”

Hấn nghe xong chẳng những không giận lại còn cười phá lên, chỉ vào mặt Quân cười ha hả: “Cậu từ khi nào bị tung tung?”

Quân cũng chẳng vừa, cười càng lớn hơn: “Tôi đây mới không biết cậu lại là tên biến thái a.”

Và, nó thành công làm cho cả hai tên ôn thần kia mặt đen như đất nồi. Trên đường về một chữ cũng không nói với nhau, đi thẳng về phòng trọ. Nó lúc này đang hí ha ngồi trong phòng, tâm trạng không thể tốt hơn.

_____ Hai giờ chiều hôm đó _____

Thầy Hấn gõ cửa từng phòng của các học sinh, về mặt thầy nhìn không được tốt mấy, nếu không phải nói là...thấy ghê. Nó đang nằm trên giường, cầm cùi viết cái gì đó có vẻ mờ ám thì thầy Hấn gõ cửa. Con người mà, có tật thì giật mình. Chỉ có tiếng gõ cửa phòng thôi cũng làm nó từ trên giường lăn đùng xuống sàn lát gạch, ê ẩm. Cất tờ giấy vào ngăn bàn, nó vội chạy ra mở cửa, lẽ lười cười ngốc với thầy Hấn.

Sau khi tập chung đông đủ học sinh, nhà trường phổ biến địa điểm mà mọi người chuẩn bị tiến tới. Ai đến Vũng Tàu rồi thì chắc hấn cũng biết đến Tượng Chúa Kitô Vua. Hì, nó chính là đến cả chục lần rồi vẫn chưa biết nơi này. Mục đích nó xuống Vũng Tàu lúc nào cũng là ăn hải sản, ăn hải sản và ăn hải sản. Đến nơi rồi mới thấy đau đốn. Nó nhìn mấy cái bậc cầu thang dài tít tắp, dài bất tận, dài đặng đặng kia mà cảm lòng không đậu, chân loạn choạng, mặt mày chấy xệ. Lập tức, cực kì nhanh nhẹn, nó nhảy phắt đến chỗ thầy Hấn, nắm lấy tay thầy dung dăng dung dè, về mặt cực kì nịnh nọt:

-“Thầy ơi, tự đứng em thấy mệt quá, có thể hay không cho em ở dưới này ngồi nghỉ một tý, mọi người cứ thông thả tham quan, không cần nghỉ cho em đang ở dưới này đợi dài cổ đầu ạ. Nha thầy nha...”

Nó đang ngon ngọt năn nỉ hết lời, đầu để ý bên kia mặt của hai người nào đó đang đen lại khi thấy nó nắm tay người khác a. Thầy Hàn nhìn nó, mồ hôi mồ kê nhỏ giọt nhóp nhảnh thấy mà ghê liền rút tay khỏi tay nó, đang định bảo nó muốn làm gì thì làm, bỗng, tên mặt đen thứ nhất xuất hiện:

-“Thưa thầy, đây là hoạt động chung, ai cũng phải tham gia mới thể hiện được tinh thần đoàn kết...” Hấn đưa mắt liếc nó một cái, lại nói tiếp “Và lại, trường Thượng Hiền, chắc cũng có kỉ luật mà, có phải không, thưa THẦY?”

Thầy Hàn cười cười nhìn hấn, lại đặt tay lên vai hấn một cái trông hết mực thân thiết làm nó bất an vô cùng. Và...

-“Đúng vậy. Em là... Trần Kim Thư phải không? Tôi nói này, nhà trường tổ chức chuyến đi này là muốn các em vừa vui chơi vừa rèn luyện sức khỏe, đâu phải không muốn tham gia liền không tham gia,... bla bla”

Nó nhìn thầy Hàn thay đổi thái độ, tức giận không biết xả đi đâu cho hết nhìn hấn. Hấn cũng giương mắt nhìn nó, như muốn nói “Ta đây win” làm nó ghen hòng, về mặt cam chịu nghe thầy Hàn ca cẩm.

“Thôi rồi, leo cầu thang, nhìn từ đây nhìn lên cũng thấy có ít nhất là một nghìn bậc! Đồi teo tóp...” Nó thở dài thườn thượt nhìn xuống đôi dày bata cổ cao sành điệu mà ngao ngán. Nhìn đẹp đẹp vậy thôi, chứ hàng chợ, giá bèo nhèo, nói đúng ra là hàng dỏm. Mang vào cực gì đau gót chân, nó đã nhìn đau đẽ lết từ phòng trọ ra tới xe với ý nghĩ “Đi tắm biển thể nào chẳng được cởi giày, chỉ mang lên xe trưng vậy thôi” Ai mà ngờ... leo bậc thang... Ahuhuhu.

Một chốc sau khi nó cùng mọi người đã bắt đầu hành trình leo lên tới chỗ Tượng Chúa Kitô Vua, từ nơi nó đang đứng tính xuống dưới chân núi, nó đã leo được khoảng hơn một trăm bậc. Còn tính tới chỗ mà người leo chậm nhất đoàn, nó còn phải bước thêm hơn năm mươi mấy bậc nữa mới tới. Tình hình của nó lúc này là đã bị bỏ xa mù mịt. Nó vừa leo vừa tu nước ừng ực, miệng không ngừng chửi rủa cái người đã đề ra địa điểm này trong hành trình (Cùng lúc đó, thầy Nhân ở nhà đang hắt xì liên hoàn. Chú thích: thầy béo quá, không muốn vận động nhiều, nên không đi.) Leo, leo, leo. Nó cực kì cố gắng, leo thêm được gần hai trăm bậc nữa. Song, nó ngồi phịch xuống, còi phăng đôi giày chỉ mang tính chất làm đẹp kia ra, gót chân đã bắt đầu đỏ, lại còn tróc cả miếng da, rất khủng. Nghỉ một hồi, nó lại quyết định cầm đầu leo tiếp. Vì đây là trên núi, có đá là điều hiển nhiên, đã vậy còn toàn đá nhỏ nằm ở bậc thang, nó có cảm mắt nhìn xuống đất hay có tránh cỡ nào đi nữa, dẫm phải đá là điều hiển nhiên.

Leo được nửa đường, nó thở dốc, quăng mạnh đôi bata xuống đất, nó nghiêng răng ken két, chửi rủa tên khốn biến thái họ Bạch kia (Hoàng). Nhìn bàn chân dẫm đầy đá, có chỗ còn rướm máu đỏ tươi mà nó thương xót, khịt khịt mũi. Đang định trốn luôn ở dưới, muốn phạt sao thì phạt, nó đây đã mệt lắm rồi. Bỗng, con người kia, con người đáng ghét kia lại xuất hiện, bên cạnh là Thiên. Tự đứng, mặt hấn cau có lại, hấn quát nó:

-“Ngốc, đường đá thế này lại đi chân đất, bộ em không biết suy nghĩ sao?”

Nó đưa ngón út ngoáy tai. Hừ, không thèm nghe. Quay ngoắt mặt nhìn chỗ khác, hành động này của nó khiến hấn điên lên được. Còn đang định nói gì thêm thì Thiên bên cạnh đã nhẹ nhàng đặt ba lô xuống, lấy đôi dép lười cậu dự trù đi biển ra cùng miếng băng keo cá nhân đưa cho nó, nhỏ giọng:

-“Bảo bao lần rồi, mua giày tốt một chút. Ít nhất mang cũng phải thoải mái, đừng quá quan trọng về bề ngoài. Còn nữa, mệt quá thì thôi, không cần phải leo tiếp. Tổ tình nguyện ở đây cùng cậu”

Nó thấy Thiên như là nhai mấy câu như ông già, cười ha ha rồi mang dép vào, nắm lấy tay Thiên đứng dậy. Mọi động tác đều rất tự nhiên. Về phần hấn, hấn đang cực kì cảm thấy không vui nhìn Thiên. Thiên hiểu nó đến như vậy, trong khi hấn lại chẳng biết gì, và lại, Thiên còn... thích nó. Hấn lác mắt nhìn đầu, xua đi ý nghĩ đó kị ấy, lẳng lặng, hấn bước đi bỏ lại hai cái con người đang cười nói vui vẻ phía sau.

Sau chuyến đi ấy, nó với Thiên bị thầy Hàn mắng cho một trận, còn bị hiểu lầm là trốn đi hẹn hò riêng. Kết quả rất không may, liền bị thầy Hàn lợi dụng, bắt cả hai đưa làm chân sai vặt đi chợ mua đồ nấu bữa tối cho cả lớp. Thiên thì mặt bí xị, riêng nó lại thấy trong cái rủi có cái may, không phải nấu cho toàn trường là vẫn còn may chán.

Kết quả chắc ai cũng biết, mặt thầy Hàn cùng toàn thể học sinh lớp nó đen như Bao Công, nhìn một nồi mì trứng to bự đặt giữa phòng mà nghiêng răng ken két, hận không thể quăng nó cùng Thiên vào nồi mì.

Về phần hấn ngày hôm nay tại sao dù biết nó mệt nhưng vẫn muốn nó cùng hấn đi lên tới đỉnh núi, nhìn thấy được Tượng Chúa Kitô Vua. Đó là vì, lúc tập hợp trong xe, hấn có nghe các bạn nữ bảo với nhau rằng, bất cứ cặp vợ chồng nào leo lên tới đỉnh núi, đều mãi mãi sống hạnh phúc bên nhau...

Hết chương 16 :) Chương này hơi dài, thông cảm, lời văn hơi luộm thuộm. Đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu, Còn Dám Quậy Nữa Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17

Chương 17:

~~~~ Mùoi một giờ đêm~~~~

Nó khó chịu động đậy người, mồ hôi chảy ướt hết cả lưng. Đừng ai nghĩ Vũng Tàu có gió thì mát nhé, lắm cả rồi đấy. Gió thổi thì thổi, nhưng không hiểu sao thổi qua rồi thì người cứ cảm thấy dính dính rất khó chịu, vì vậy mà nó đóng cửa sổ để ngủ, mặc cho trong phòng... không có quạt. Lăn lộn một hồi, nó nhảy khỏi cái giường chật chội, quyết định đêm nay sẽ không ngủ.

Ting!

Một bóng đèn nhảy lên trong đầu nó làm mặt nó gian thấy rõ, miệng ngoác đến tận mang tai. Nó lấy trong hộp bàn tờ giấy lúc trưa viết dở, bắt đầu cầm cùi viết tiếp. Sau khi hoàn thành xong tác phẩm của mình, nó cầm tờ giấy giơ lên cao và nhìn với ánh mắt lấp lánh đến đáng sợ.

-“ Hà hà, hôm nay tôi đùa chết các người.”

Nó nghĩ xong, tự thưởng cho ý tưởng tuyệt vời của mình bằng tiếng cười khanh khách. Xếp gọn tờ giấy rồi nhét vào túi, nó rón rén mở cửa phòng đi ra ngoài. Phòng của Quân nằm ở trên tầng hai, kế bên dãy cầu thang nên rất thuận tiện để trốn. Đứng trước cửa phòng Quân, nó lại lên cười trộm một cái rồi đưa tay gõ cửa. Giờ này cũng đã gần nửa đêm, nó cũng không nghĩ sẽ liền nghe được tiếng đáp trả của Quân, nên cũng hơi giật mình. Tiếng Quân vọng ra đều đều cùng tiếng bước chân:

-“Tối đây.”

Nó để tờ giấy dưới đất rồi chạy nhanh về phía cầu thang, đứng núp ở sau bức tường chỉ chờ mỗi cái đầu lại theo dõi. Nó thấy, Quân mở cửa phòng ra, ngó xung quanh nhưng chẳng có ai, rồi Quân... đóng cửa. Nó tức mình dậm chân lạch bạch: “Không phải chứ, sao lại chẳng theo kế hoạch gì cả.” Nó lại mò đến trước cửa phòng Quân gõ cửa, đồng thời lấy tay bóp mũi lại để giả giọng ồm ồm của con trai:

-“Ồ dưới chân ấy.”

Dứt câu liền chạy biến, tiếp tục hành động theo dõi. Nó thấy, Quân mở cửa, nhặt tờ giấy lên đọc. Một lúc sau, cậu đóng cửa phòng lại rồi liền sau đó ra ngoài với một cái áo khoác mỏng. À mà, nó dụi mắt liên tục nhìn theo bóng dáng Quân khuất dần... Ai nha, Quân lại đẹp trai như vậy? Bình thường cậu đeo một cặp kính dày cui, đã vậy còn ăn mặc lồi thối lết thết làm nó nhận không ra. Vừa rồi chắc sóc vì nội dung tờ giấy nên cũng quên mang theo cái đáng về kia chẳng? Nó nghĩ nghĩ một lúc, mới sực nhớ là cần đi xem trò vui. Vậy là trong đêm tối tại căn nhà trọ nọ ở Vũng Tàu, nó một thân ảnh cao lớn đứng trước cửa phòng của một cậu thanh niên, còn một thân ảnh hơi thấp bé một tý đang đứng núp ở cách đó xa xa, miệng ánh lên nụ cười gian hơn cả tên trộm vớ được nắm vàng.

Quân đập cửa phòng Thiên, vẻ mặt khó chịu:

-“Cậu ra đây cho tôi.”

Một phút sau, hán bung về mặt vẫn còn ngái ngủ ra mở cửa, cặp lông mày kiếm nhăn lại, khó chịu mở miệng:

-“Làm sao đấy?”

Quân cầm tờ giấy ném vào người hán, miệng oang oang:

-“Này, cậu xem.”

Hán đưa tay che miệng ngáp một cái, rồi cầm tờ giấy lên đọc. Nó lúc này đang bụm miệng cười, thấp thoáng nghĩ sẽ sắp có trò vui. Rồi, nó thấy, hán đưa ngón tay trỏ lên miệng ra hiệu cho Quân im lặng, rồi rồi... kéo đầu Quân xuống thì thầm gì đấy. Nó mặt mũi đen như đất nồi, thầm mắng hán là sắc lang, già không bỏ trẻ chẳng tha, cả con trai cũng dám làm điều xằng bậy. Nó bĩu môi rồi tiếp tục xem, liền thấy Quân gật đầu lia lịa cái gì đấy, cũng học hán thì thầm lại, xong hán khoác vai Quân kéo luôn vào phòng hán. Ô, nó đâu muốn mọi chuyện diễn ra như này đâu. Theo kế hoạch của nó thì hai tên này nếu không đánh nhau tung búng thì cũng giận dỗi nhau cả tháng trời, đầu lại ra cái kiểu ôm vai nhau tình tứ như thế đi vào phòng...

(Bật mí nội dung bức thư: *Quân, cậu là đồ bệnh hoạn nhất tôi từng gặp. Cậu là cái loại người lường tinh, trai gái đều không tha, cậu là cái đồ biến thái khôn lờn, cậu là đồ khùng đến mức làm tôi đây chán ghét cậu. Cậu có biết, nhìn cái mặt mốc nhà cậu, tôi điên cuồng muốn đâm cho cậu một cái. Sở dĩ hôm nay tôi đi mua đồ với cậu, chỉ để lợi dụng cậu xách đồ giúp tôi thôi. Phòng của tôi là phòng 412, nào, đến đánh chết tôi đi!”*)

Nó đứng ngồi không yên, một lúc thì chạy đến phòng hán, đập cửa rầm rầm, vừa đập vừa la toáng lên:

-“Này! Tôi nói cho hai người biết, hai người không được làm bậy. Mở cửa, mở cửa mau, MỞ CỬA!”

Bên trong không có phản hồi gì làm lòng nó như lửa đốt. Không phải bọn họ sẽ ở trong đó mà diễn phim dành cho lứa tuổi 18+ coi ấy chứ??? Này này hán dù gì trên giấy tờ cũng là chồng nó, thế quái nào mà dám ngoại tình, mà lại là với một tên con trai???

Nghĩ đến đây, nó điên cuồng đập cửa. Mà các bạn biết đấy, cửa nhà trọ bình dân chứ có phải cửa ở khách sạn năm sao đâu, sức chịu đựng chính là một trời một vực. Hơn nữa, nó còn là dân học võ, cho nên sau một vài cái đập, cánh cửa đã chính thức kêu lên một tiếng “RẮC” rồi lia ra hời bức tường, nằm bẹp xuống sàn nhà. Nó xông vào phòng, nhìn thấy Quân áo đã cởi hết, đây thối lưng vút trên sàn, thiếu điều cời luôn quần xuống. Nó máu trào lên tới não, chỉ vào hán đang ngồi trên giường quát:

-“Bỉ ổi, sờ khanh, ti tiện, biến thái...”

Đang mắng hăng, nó liền như tiếng bước chân rầm rầm của cả một đoàn người kéo tới. Dự cảm chẳng lành, nó quay đầu ra cửa toan bỏ chạy, liền thấy thầy Hàn nhanh như chớp đứng trước cửa,...à không đúng, cái cửa đã gãy rồi còn đâu, là đứng chắn ngang lối thoát duy nhất của nó với vẻ mặt không thể nào đen hơn, sau lưng là bà chủ nhà trọ cùng đông đảo các bạn học khác. Nó ngửa mặt lên trời: Toi rồi!!!

Đầu tiên, bà chủ phòng trọ nhìn nó, nhìn lại cánh cửa, song liền chửi rủa nó đến thương thân. Chửi nó chán chê, liền quay sang trách mắng thầy Hàn. Nó nước mắt tuôn trào, thâm than vắn trong lòng: “Bà cô à, cứ chửi tôi tiếp đi, chửi mạnh vào, chửi chết tôi đi, còn hơn động vào thầy Hàn, thương thân tàn của tôi đi mà!”. Mặc cho tiếng lòng của nó dâng cao, bà chủ nhà trọ vẫn tiếp tục khiển trách thầy Hàn, nói mãi cho đến khi thầy Hàn bảo nhà trường sẽ đền bù “gấp đôi” mới thôi.

Khi bà chủ nhà đi, đương nhiên là tới thầy Hàn nổi trận linh đình. Nó nghĩ bản thân sắp tiêu đời, liền nhanh miệng tranh thủ giải thích cho bản thân.

-“Thầy Hàn ơi thầy Hàn, thật ra chẳng phải như thầy nghĩ đâu...” Nó nói rồi chỉ tay về phía Quân trên người chỉ còn đúng mảnh vải che thân, giả vờ khóc lóc “Thầy nhìn bạn Quân đi. Vừa nãy em vừa đi vệ sinh xong, liền thấy bạn Quân mặt mày hớn hờ, ăn bận sặc xi như thế bước vào phòng cái người tên Hoàng đằng kia. Hic...Em linh tính có chuyện chẳng lành, nên rón rén đứng trước cửa phòng nghe ngóng, liền nghe thấy bạn Quân la oai oái ở trong... Hic,...em chính là học theo tính khí nghĩa hiệp của thầy, xông pha vào xem có chuyện gì xảy ra để tiện tay giúp đỡ kẻ yếu rồi bắt hai tên biến thái này lên cho thầy xét xử...” Thầy nghĩ xem, em lí nào làm việc tốt lại bị phạt ạ...?”

Nó đưa tay lau nhẹ khóe mắt (không có một giọt nước) của mình, ánh mắt thì thoáng lại đảo về phía thầy Hàn theo dõi sắc mặt, chỉ biết, mặt thầy càng lúc càng đen ghê gớm. Cứ tưởng thật sự chết không chỗ dung thân, nào ngờ thầy Hàn lúc này tiến về phía hán, kéo hán ra ngoài. Nó thở phào một cái, song liếc Quân, tò mò hỏi:

-“Này, cậu bị gay à?”

Quân nhếch miệng cười, vớ lấy cái sơ mi trên giường mặc vào, vừa cài cúc vừa chậm chạp nói:

-“Trần Kim Thư, cô tiêu rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu, Còn Dám Quậy Nữa Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18

Nó ngó người ra, không hiểu tại sao Quân lại bảo nó tiêu rồi. Thật ra thì nó là người có suy nghĩ ngây thơ lắm. Các bạn chắc hẳn đều biết đến câu nói: Ai làm người này chịu.

Và với nó, câu nói trên được hiểu như sau: Sau mỗi lỗi lầm nào đó, chỉ cần có một người đứng ra “lãnh đạn” là coi như chuyện đó đã được giải quyết. Ngây thơ nhí các bạn. Quân cài xong cúc áo liền giống như mọi chuyện ở đây chẳng liên quan gì đến cậu, thông dong bước khỏi phòng Hoàng. Một chân vừa bước ra được bên ngoài, Quân liền bị nó đột ngột kéo lại, theo quán tính người cậu nghiêng nghiêng ngã ngã xem nữa phải đo độ cứng của sàn nhà. Chưa kịp nổi giận đã bị nó cắt ngang bằng một tràng lê thê lết thết những câu hỏi:

-“Tại sao tôi lại tiêu vậy? Có phải cái tên kia liền không biết đạo lí lẽ phải, không biết vì con gái quên thân vì phu nhân phục vụ, trực tiếp nói hết với thầy rằng tôi tự tiện xông vào phòng hán rồi nói mọi tội lỗi thật ra đều do tôi hay không? Có phải hay không? Cái tên kia chắc không vô si đến mức đó đâu ha? Nè, miệng cậu dùng để làm cái gì vậy? Tại sao im lặng như vậy? Có phải tôi không thể cứu vãn nữa rồi không? Làm sao đây, làm sao đây?”

Nó vừa nói vừa đi qua đi lại, về mặt lúc thì nhăn nhó, lúc thì lo sợ, lúc thì nổi giận quát tháo và kết thúc bằng hành động ngồi bệch xuống đất đập tay bùm bụp xuống sàn than trời kẻ khổ. Quân gương ảnh nhìn khinh bỉ nhìn nó. Cái người vừa nãy mặt không đỏ tím đập không trật nhịp, bịa ra một câu truyện dài cả trang lịch sử để đổ tội lên đầu cậu và Hoàng không phải là nó hay sao? Nó còn có tư cách gì nói đến hai chữ đạo lí rồi lẽ phải. Nhắc tới mà tức, nửa đêm nửa hôm lại sang làm phiền cậu. Quân thừa lúc nó không để ý, nhún đầu nó một cái làm nó mặt song song với sàn nhà, miệng la oai oái. Quân hã hê, vẫn giữ nguyên tay để để phòng nó vùng dậy báo thù, vừa tiết lộ mật tin:

-“Cô có biết tại sao thầy Hàn lại ưu ái cho Hoàng đến vậy không?”

Nó vung tay đập bốp vào lưng Quân, ý bảo cậu thả tay ra, sắp gãy cổ mất rồi. Nhưng Quân lại chẳng thèm để ý, lại tiếp tục màn độc thoại:

-“Cái tên Hoàng này từ nhỏ tính tình đã kiêu ngạo, đáng ghét nên rất ít có bạn bè. Cũng may ông trời trên cao còn có mắt, thấy hán cô đơn liền cử một thiên thần đáng yêu xinh đẹp đến bên hán. À không phải thần thánh, người đó ở trước mặt cô đây. Hồi đó, tôi đã phải rất cố gắng tiếp cận hán, rồi thì bị hán cho ăn đòn no nê mỗi bữa. Ha ha, thật mất mặt.”

Quân vừa ngồi kể lể vừa ôm mặt cười ha ha làm nó tức điên cả lên.

-“Tên kia, rốt cuộc trọng điểm của cậu nằm ở đâu hả??? Có nhanh nhanh buông tôi ra không?”

Nó giật người lên một cái nhưng vẫn không thoát được, trong lòng muôn phần mất mặt, tự kiểm điểm bản thân sẽ nghiêm túc học võ hơn. Quân vẫn giả ngơ giả điếc, lấy trong túi quần ra chiếc điện thoại hiệu gì gì ấy rồi. . . mở nhạc không lời (Cụ thể là bài Kiss the rain) lên cho xúc động và ngồi kể lể về tình bạn không giống người của cậu và Hoàng.

Sau khi cậu ta kể xong cái lịch sử không mấy tự hào của cậu thì mới bắt đầu vào vấn đề chính:

-“Bạn học Thư, cô có thấy hán và thầy Hàn có điểm gì giống nhau không?”

Nó gào thét trong lòng, “ĐUỜNG NHIÊN KHÔNG GIỐNG” Hán tuy biến thái khôn lường, nhưng ít ra vẫn là một người rất rất đẹp trai. Điều này là không dễ phủ nhận. Vậy thì hán liền giống cái người tên Bạch Hàn kia ở chỗ nào khi thầy ấy gây nhòm, tóc loe ngoe vài cọng nhưng luôn được vuốt nước lên trông cực dị hợm kia chứ? Nó rành mạch nói to:

-“Không giống một điểm nào!”

Quân tay trái vẫn nhấn đầu nó xuống sàn, tay phải liền thuận tiện cốc vào đầu nó một cái rõ đau. Nó ức nghẹn ngào, chỉ muốn một cước đạp cho cái tên thói tha này chết quách đi. Quân chịu thua nó, mặt sáng sủa như vậy mà rõ đần. Cậu nói luôn ra:

-“Thằng Hoàng nó họ gì?”

Xời, hỏi quá đơn giản:

-“Họ Bạch.”

Quân tiếp lời:

-“Thầy Hàn họ gì?”

Xời, lại càng đơn giản:

-“Họ Bạch.”

Hai chữ vừa vượt ra khỏi miệng nó một cách hết sức tự nhiên, tự dung ngay sau đó liền trở thành một khối đá đập vào đầu nó. Não bộ của nó bắt đầu hoạt động. Sau một hồi suy xét, bùm, một nhóm khối hình cây nấm đen xì hiện lên trên đầu nó. Nó lắp bắp:

-“Họ...l.à...cha con?”

Vừa nói xong, nó liền được thưởng thêm một cái cốc mạnh trên đầu. Nó la oai oái, không đúng thì thôi sao lại đánh người chứ, huhu.

Quân mặt nhăn nhó như khi ăn ớt. Thôi thì cứ nói ra đi, để nó đoán một hồi chắc đến sáng cũng chưa ra:

-“Họ là cậu cháu. Sở dĩ cậu của Hoàng đồng ý làm giáo viên dạy Toán ở trường Thượng Hiền là vì thầy ấy là người không thích dựa vào thế lực của gia đình. Và còn một nguyên nhân nữa, là ngày xưa thầy đã từng thích một cô bạn học ở trường này, nhưng vì khác trường nên không tiện dẫn đến yêu đương. Nói chung thì dài lắm, tôi cũng không muốn kể, vì tôi là người không thích nói nhiều mà.”

Quân vừa nói xong câu cuối, nó vạn lần khinh bỉ trong lòng, chỉ muốn phi nhỏ vào mặt cậu ta đến khi cạn nước bọt. Mà khoan, trọng điểm hình như không phải câu cuối... mà là câu đầu... Cậu cháu? Vậy... có phải hay không người bị phạt sẽ không phải là hán mà là nó? Chắc chắn là vậy rồi. Tiêu thật rồi. Sau khi đúc kết được kết luận như trên, nó nằm im thín thít, một tiếng động cũng không phát ra. Quân có hơi sợ sợ, định lên tiếng hỏi nó có sao không thì..

BAM!

Một chiếc dép lao đáp thẳng ngay sau gáy của Quân với vận tốc 100km/h, một chữ để diễn tả cảm xúc của Quân lúc này thôi: ĐAU! Đau thấu xương, đau lòng lộn, đau dãi mẩn, đau tàn bạo,... gói gọn là ĐAU!

Quân xoay đầu lại xem kẻ to gan nào dám ném dép vào đầu mình thì thầy Hàn đã nhanh chóng đi đến trước mặt cậu, hất cậu ra cách xa nó một mét rồi đỡ nó đang tỉnh thần “èo ụt” dậy, miệng quát:

-“Sao dám hành hạ cháu dâu ta?!”

Cháu dâu??? Nó há hốc mồm nhìn thầy Hàn đang nâng niu nó như vàng, vẻ mặt phồng ra như quả bóng căng tròn. Quân lồm cồm bò dậy, cười hi hi gãi

đầu nhìn thầy Hàn rồi nhanh chân tẩu thoát. Nó ngẩng mặt lên trời: Tình hình gì đây??

_____ Một tiếng sau _____

Nó về phòng, nhớ lại vì sao mà kế hoạch hoành tráng của mình thất bại.

(Tua lại cảnh Hoàng thì thầm với Quân trước cửa phòng trọ)

Hoàng kéo đầu Quân lại gần miệng mình

-“Là vợ tôi bày trò.”

Quân đáp: -“Tôi biết, ngoài cô ta ra thì còn ai dám. Nhưng tôi giận là cậu quân vợ không nghiêm, để cô ta đến phòng tôi gây chuyện, cản trở tôi tâm tình với bạn gái!”

Hoàng: -“Tôi cùng cậu diễn một màn kịch hù hết cô ấy.”

Mọi chuyện sau đó, từ cảnh khoác vai nhau đến cảnh cời đồ, tất cả đều là diễn kịch! Nó ôm đầu, cảm thấy bản thân quá không biết tự lượng sức, độ gì không độ, lại đi độ về trí óc với hần? Xin lỗi! Nó chưa đủ trình!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu, Còn Dám Quậy Nữa Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 19.

Chương 19

Nó về phòng rồi vẫn không sao ngủ được, đành cầm điện thoại lên nghịch. Cũng đã gần hai giờ sáng, nó mở trang mạng xã hội (Facebook) lên lướt lướt xem có tin tức gì không. Sau vài ba phút, nó rút ra được một kết luận. Con gái toàn đăng ảnh sexy, lộ trên lộ dưới, con trai toàn đăng ảnh game. Túm váy lại một chữ thôi, CHÁN!

Nó định thoát ra khỏi trang mạng xã hội đó thì màn hình bỗng dung hiện lên khung một khung chat với nội dung “Đêm rồi vẫn chưa ngủ à?” Chủ nhân của khung chat đó mang một cái tên rất là “hay” làm cho người ta vừa nhìn một lần chỉ muốn nhanh chóng tránh xa: Người đàn ông biến thái đẹp trai. Nó nhìn lên màn hình, vuốt cái cằm nhẩn nhụi rồi trả lời:

Mỹ Nữ Thuần Khiết: -“Hỏi thừa.” Nó còn online thì đương nhiên còn thức.

Người Đàn Ông Biến Thái Đẹp Trai: -“Không thừa. Ý tôi muốn thúc giục em đi ngủ.”

Mỹ Nữ Thuần Khiết: “Ta đi ngủ thì người được cái gì, sao lảm chuyện thế?”

Người Đàn Ông Biến Thái Đẹp Trai: “Thật sự không muốn ngủ? Vậy tôi tìm đến phòng em tâm sự.”

Mỹ Nữ Thuần Khiết: -“Phòng ta? Người không phải siêu nhân.”

.
. .
.

Tên biến thái kia không trả lời, rồi nó thấy tên của hần rõ ràng một giây trước còn sáng, giây sau liền tối sầm. Nằm sấp trên giường, vì nóng nực nên nó chỉ mặc mỗi chiếc quần short thun với cái áo ba lỗ màu đen. Nó chán nản thở dài thườn thượt. Đêm còn dài như vậy, cứ tưởng tìm được người để giải trí rồi, ai mà ngờ hần lại Out nhanh như vậy. Haizz. Tỉnh mở game lên chơi giết thời gian, tự dung ngoài cửa phòng lại truyền đến tiếng gõ cửa.

Nó nhảy phóc xuống giường, giờ này lại còn ai đến, chọt trong đầu hiện lên cái tên vừa nảy vừa chat với nó, nó giật mình, xua tan đi ý nghĩ không thực tế ấy. Nhưng mà, rất có thể tên biến thái trên không phải là siêu nhân, mà là một tên biến thái có bản lĩnh thì sao?

-“Tôi đây.”

Cửa mở. Ba giây sau, một màn giăng co quyết liệt xảy ra trước cửa phòng 448. Bên trong phòng, nó ra sức đóng lại cánh cửa vừa nảy chỉ mới mở hờ,

nhưng dốc hết sức thì cánh cửa vẫn không xê dịch. Bên ngoài, cái tên biến thái chết tiệt mà nó hận không thể móc mũi hắt treo ngược lên cành cây kia cũng ra sức đẩy cửa.

-“Dâu tây, học..., cô mờ,..cửa..”

Nó từ trong phòng nói vọng ra:

-“Thà chết, học..., không... mờ.”

Nói xong, nó hét lên một tiếng rồi lấy chân đạp mạnh vào cửa phòng làm cửa phòng đóng sập lại. Nó nhanh tay chốt khóa, mồ hôi trên trán bắt đầu tuôn như tắm, một phần vì trời nóng, một phần vì nó đã vận động quá nhiều. Tên biến thái đẹp trai gì gì đó kia hóa ra lại là cái tên trời đánh ngồi đằng sau nó, là cái tên đã xuất hiện hùng hồn ở chương I (mời xem lại). Xúi quẩy, đúng là quá xúi quẩy. Chợt, tự dưng tim nó nhói lên từng nhịp. Nó ôm lấy cơ thể, hóp lấy không khí nhưng cảm giác khó thở vẫn không mất đi. Mồ hôi bắt đầu tứa, chảy dài trên gương mặt sớm đã trắng bệch của nó. Nó ngã quỵ xuống đất, nhả mặt biểu hiện cơn đau, bên tai vẫn còn mơ hồ nghe được âm thanh từ bên ngoài cửa truyền đến:

-“Đồ ngốc, nếu không... chịu mở cửa thì hãy đi... ngủ sớm đi....”

Tiếp đó là tiếng bước chân rời đi, rồi mọi thứ xung quanh tối dần, không còn âm thanh, hay ánh sáng.

~~~~~Trong bệnh viện~~~~~

Nó tỉnh dậy, xung quanh đều là mùi thuốc khử trùng. Mắt vẫn chưa quen với ánh sáng thì bên tai đã nghe thấy tiếng thở đều đều bên cạnh. Khẽ cựa mình, quay mặt nhìn sang bên cạnh, nó thấy hân! Trong lòng nó cất lên tiếng than ai oán: “Trời ơi, tại sao vậy? Tại sao cái con người kẻ bên con lại không biết liêm sỉ, mặt dày mày dạn đi giành lấy phần nửa chiếc giường của con vậy? Nếu con không làm thì con đang là bệnh nhân mà?!!”

Trong lòng tủi thân vô cùng, nhưng mà, nó hiện tại đang khát lắm nên cứ tạm tha cho hân đi đã, kiếm nước uống trước. Vừa định nhẹ nhàng ngồi dậy, một cánh tay rất tự nhiên ghì lấy người nó lại, nó như nghe được câu: “Nằm im”, và vì vậy, nó nằm im không nhúc nhích. Ngoan chưa?

Hân phá vỡ bầu không khí im lặng có chút kì dị bằng câu hỏi rất rất được nó ủng hộ: “Khát không?” Và sau khi nhận được cái gật mạnh đầu của nó, hân ngồi dậy đi lấy nước. Sau khi thỏa mãn cơn khát, nó nhìn hân rất nghiêm túc, nói:

-“Tôi bị sao vậy?”

Nó không ngốc, nên liền nhận thấy ánh mắt bối rối của hân. Dù chỉ trong một vài giây ngắn ngủi, nhưng nó đã thấy. Nó cười cười:

-“Wow, thật sự thì tôi đã trở thành nhân vật nữ chính trong một cuốn tiểu thuyết rồi đó nha. Chắc là bệnh tình gì nghiêm trọng lắm nhĩ? Nào nào, nói tôi nghe xem”

Nó đang cố cười nói như đang nói đến việc chẳng liên quan đến bản thân nó vậy, hân thấy chứ. Tiến đến ôm lấy nó, bàn tay hân vụng về vỗ vỗ đầu nó, tựa như động viên:

-“Cứ khóc đi, đừng giấu niềm vui hay nỗi buồn trong lòng, sẽ tiêu hóa không nổi”

Trong vòng tay hân, nó cảm thấy thật ấm áp. Ừ, khóc trước mặt ai đó, sẽ rất mất thể diện, nhưng với hân, nó cảm thấy an tâm... Cho đến năm phút sau đó, sau khi nó khóc ròng rã, mặt mũi đỏ hột cả lên, hân nói:

-“Thật ra cũng chỉ là đau bụng kinh nên ngắt xi, em không cần khóc nhiều đến như vậy.”

Sau khi hân dứt lời, nó liền biến thành một tượng đá, không nói không cười không phản ứng. Một vài phút sau đó, hân bị đạp ra khỏi cửa phòng bệnh, còn bị giọng nói khùng khiếp của nó khùng bố:

-“Đừng để tôi thấy mặt anh nữa!!!!!!!!!!”

Nó ôm mặt ngồi dựa lưng vào cửa phòng bệnh, mặt mũi sớm đã đỏ như quả cà chua vì khóc, nay lại càng đỏ thêm. Trời ạ, thì ra ngay từ lúc đầu, mọi chuyện đã không như nó tưởng tượng ra a... Việc hân bối rối, là vì hân ngại về căn bệnh “phụ nữ” của nó! Hân bảo nó khóc, bảo nó đừng giấu NIỀM VUI hay nỗi buồn trong lòng, rất có thể là vì hân nghĩ nó đang rất vui mừng khi nó không mắc căn bệnh gì nghiêm trọng...

Không còn gì để nói.

Trần Kim Thư ơi là Trần Kim Thư, mày phải tự kiểm điểm lại mình, chắc chắn phải tự kiểm điểm lại, ngàn lần phải tự kiểm điểm lại. Có lẽ, cũng không nên đọc quá nhiều tiểu thuyết tình yêu, nếu không sẽ lại phải ôm mặt nhục nhã như lần này, không ngốc đầu dậy được.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu, Còn Dám Quậy Nửa Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chương 20.

Chương 20:

Do không có bệnh tình nghiêm trọng, hấn lái xe đưa nó về nhà. Cả đoạn đường dài, nó một tiếng cũng không nói, vẫn dăm dăm nhìn ra cửa sổ mặc kệ ai đó tự độc thoại những câu như:

-Hình như trời hôm nay không có sao...

-Phía trước có quán nước uống rất được, em có muốn thử?

-Có lẽ bác sĩ làm rồi, không phải em không có bệnh. Tai em đang có vấn đề đấy.

Vân vân và mây mây~~~~

.
. .
.

Về đến nhà, tình trạng này vẫn kéo dài không dứt. Vừa đến cửa nhà là nó đã chạy vội vào phòng, mặt mày nhăn nhó. Hấn lắc đầu, thui thui lái xe vào nhà. Bước vào phòng khách, chào đón hấn là tiếng đóng cửa rõ to của nó. Hấn sực nhớ, đi nhanh đến phòng nó gõ cửa:

-Thuốc của em!

“....” Không có tiếng trả lời. Hấn để bịch thuốc xuống dưới sàn, nghĩ sẽ làm món nào đó ngon ngon cho nó. Nhưng mà, không biết khi bị bệnh “phụ nữ” thì không nên ăn cái gì nhỉ? Hấn mất một lúc để suy nghĩ. Hấn là không nghĩ được gì rồi vì xưa nay hấn chưa từng đích thân vào bếp nấu ăn cho bất cứ người nào, kể cả ...Du Du!

Hấn lại đi đến trước cửa phòng nó, lịch sự gõ cửa:

-Uhm...Em muốn ăn gì?

“....”

Vẫn không có tiếng đáp trả. Lần này thì hấn thật sự nổi nóng. Hấn quan tâm nó, nhường nhịn nó, vậy mà chỉ vì một chuyện bé như cái lỗ mũi, nó lại tránh hấn từ chiều đến giờ. Hấn lớn tiếng:

-Em không mở cửa tôi sẽ thật sự xông vào.

“....”

Rầm!

Hấn đập cửa. Rất oai phong! Chỉ là, hơi khác với những gì hấn mong muốn, cửa không mở...

Hấn què độ, mặt có hơi phỉm hồng. Thật mất mặt!

Bóng dáng cao lớn lúi thúi đi lấy chìa khóa sơ cua, trông mặt rất tội nghiệp.

Cửa mở. Hấn nhìn xung quanh phòng, tìm kiếm bóng dáng nhỏ nhắn của nó, không có. Chợt, nghe trong nhà tắm có tiếng nước chảy gây sự chú ý của hấn, hấn bước tới, dự sẽ vặn cửa, lại sợ nó đang tắm trong đó. Do dự một lúc, hấn lên tiếng hỏi lại:

-Em muốn ăn gì?

Vẫn vậy. Thứ âm thanh vang lên từ nãy đến giờ chỉ có tiếng của hấn và tiếng nước róc rách. Bỗng nhiên hấn cảm thấy lạnh xương sống. Hấn vận vận cửa, đương nhiên, đã chốt trong. Hấn dùng sức phá cửa, tâm trạng bất an vô cùng. Cửa mở, bên trong là cảnh tượng hấn không bao giờ muốn nhìn thấy. Nó đang nằm dài trên nền gạch lạnh công, da mặt trắng bệch, áo ướt dính vào cơ thể trông lúc này lại gây gò đến đáng thương của nó.

.
. .
.
.

Ánh nắng len lỏi vào khe cửa sổ, rọi lên khuôn mặt đẹp như khuôn đúc của hắn. Mái tóc hạt dẻ hơi rối, đôi mắt sắc nhọn thường ngày đã bị che lấp đi, trông lúc hắn ngủ rất giống một đứa con nít, lâu lâu còn liếm mép, chắc đang mơ về một bữa tiệc hoành tráng nào đó đây. Nó nghĩ mà khẽ cười.

Nó thức dậy cách đây vài phút. Và sau vài phút kinh hoàng khi thấy hắn đang nằm bên cạnh, nó đã trấn tĩnh được bản thân, đồng thời cũng nhớ ra, cái người đang nằm bên cạnh kia, tối qua đã ở bên cạnh, ân cần chăm sóc nó như thế nào. Nó tự biết, mỗi lần nó sốt nó rất quấy. Muốn chăm sóc cho nó những lúc như thế, cần ít least cũng phải hai ba người canh chừng và phải canh đến khi nó hạ sốt mới thôi. Những lúc nó sốt, nó thường khóc, khóc rất nhiều và mặc dù đôi lúc khi hết sốt, nó vẫn không thể nào hiểu nó khóc vì cái gì. Những lúc như thế, nó thường hay quơ quào loạn xạ cả tay chân, nên việc giữ cho nó nằm yên và hạ sốt là vô cùng mệt mỏi và cực nhọc. Mà nó cũng ít khi bệnh lắm, chẳng hiểu sao hôm qua lại sinh bệnh, cực cho hắn rồi.

Đưa tay vuốt lại tóc mái hơi rối của hắn, đầu ngón tay cảm nhận được những sợi tóc mềm mại, nó bất giác xoa nhẹ tóc hắn, dùng ánh mắt dịu dàng hiếm khi xuất hiện nhìn hắn, khóe miệng hơi cong cong tình nghịch.

-Quậy đủ chưa?

Tự dưng hắn mở mắt! Nó há hốc miệng, tay vẫn chưa kịp rút lại đã bị hắn nắm lấy, nhét vào trong chăn. Hắn đứng dậy, nhìn nó mấy cái, miệng vẽ một đường cong tuyệt mỹ, lộ liễu đến nỗi có mùi cũng thấy được là hắn đang rất vui. Nó như vậy mà cũng biết đỏ mặt, miệng lẩm ba lẩm báp:

-Tôi...anh...kiến...! À đúng, tôi chính là bất kiến! Đầu anh có rất nhiều kiến!

Hắn híp mắt, nghi ngờ nhìn nó. Nó mặt đỏ như cái cà chua, càng bị nhìn càng đỏ, đã vậy tim còn phụ họa đập liên hồi “thịch thịch” làm nó lúc này chỉ biết nắm lấy cái chăn phủ kín mặt lại mà trốn. Thật là quá sức ngại.

Giường đột nhiên bị lún xuống một khoảng. "A, hắn ngồi xuống!" Nó thàn than. Hắn thấy vật nhỏ nằm cuộn trong chăn kia có hơi co người lại thì cảm thấy buồn cười, mắt cong cong đùa nghịch:

-Vợ à, có biết không?

-.....

Không trả lời

-Chăm sóc em thật sự rất mệt.

Hắn lại thấy cô gái nhỏ dưới chăn kia co người lại, lần này co nhiều hơn một chút. Hắn lại tiếp tục trêu chọc:

-Em hôm qua lại cả gan dụi dụi hết cúc áo của anh. Haizz, vẫn may là anh biết giữ gìn bản thân, không thì..

WHAT??? Nó...nó đã như thế??? LÀ thật??

Lần này, nó không co người nữa, mà chính thức lăn bụp xuống đất. MÁT MẶT QUÁ!!!

Hắn chính thức phải lấy tay bịt miệng lại, nhin cười đến chân tay run lẩy bẩy. Quá sức mắc cười! Hắn ôm lấy nó, à không, ôm lấy cái cuộn chăn kia đặt lại lên giường.

“Bịch bịch”

Tiếng bước chân.

Hắn đang rời đi. Nghe được tiếng đóng cửa, nó mới thò đầu ra thở phào nhẹ nhõm. Thật là ghê tởm quá đi mất! Nó ôm mặt vẫn còn nóng ran, nhục nhả ê chề. Đồng thời trong đầu nó đột nhiên lại nảy ra một câu hỏi khiến bản thân nó phải giật mình:

-Thích hắn rồi sao???

-----Chuyển cảnh-----

-Đứng rồi bên đó, bên đó...Ấy té, đi chậm chậm lại coi!

Uyên Nhi ngồi đằng sau xe mô tô của Thiên, miệng vẫn không ngừng chỉ đường, lâu lâu lại la lên vì tốc độ chạy chóng mặt của cậu.

Uyên Nhi thật ra cũng chỉ mới về nước vài tiếng trước. Cô nàng nghe tin nó bị bệnh, tệ hơn là ngắt xiu, liền hối hả mua vé máy bay bay về. Chỉ tiếc là do khoảng cách địa lý nên không thể đến thăm nó ngay được. Cho nên, máy bay vừa hạ cánh, nó liền tức tốc gọi cho Thiên bắt cậu đưa đến nhà nó.

Nhìn Thiên lái xe với tốc độ chóng mặt, Nhi bắt chột hỏi:

-Sao không đến thăm nó sớm hơn? Là không biết tin?

Thiên im lặng không nói. Trong lòng dấy lên chút vị đắng. Đến thăm? Cậu đến với tư cách gì? Bạn sao? Bạn mà có tình cảm với bạn của mình thì chứ

“bạn” có phải là nên bề nết rồi hay không? Cậu muốn đến thăm nó lắm chứ, muốn nhìn thấy nó, muốn hỏi nó có sao không, muốn chăm sóc nó... Nhưng mà, người có thể làm được những việc đó, không phải cậu, là anh trai của cậu!

Hết chương 20

Mọi người đợi lâu rồi, thật có lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu, Còn Dám Quậy Nữa Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tranh Cãi

Chương 21: Tranh Cãi

Thiên dừng xe trước cửa căn hộ của hần, Nhi vội lấy điện thoại gọi cho nó ra mở cửa. Nó lúc đầu còn không tin Nhi đang ở Việt Nam, còn chửi nhỏ bạn vì giỡn dai, ngờ đâu vừa bước ra cửa liền thấy bóng dáng quen thuộc, nước mắt cứ vậy mà rơi xuống. Nhi vội chạy lại đỡ nó, cười rất tươi khi xác định nó đã khỏi bệnh rồi.

Hai đứa nó cho dù có đánh với nhau hoài đi chăng nữa thì vẫn có chuyện để tám, huống hồ chỉ đã hơn cả tháng xa cách, vậy là chúng nó tám từ chuyện to đến chuyện nhỏ, đến chuyện con gián bò trên cửa sổ cũng được đem ra tám. Hiển nhiên, thấy chúng nó có “tám” tám như thế nên hần với Thiên cũng không nổi phẫn nộ, dành cho hai chúng nó một không gian riêng.

-----Trong phòng nó-----

Nó thả người nằm phịch lên giường, mắt nhìn lên trần nhà, khuôn mặt không có vẻ đùa giỡn:

-Hình như tao có tình cảm với hần rồi.

Uyên Nhi đang uống nước, trực tiếp phun ra gần hết, còn một ít lọt xuống tới cuống họng làm nhỏ ho sặc sụa. Nó bật dậy vuốt vuốt lưng Nhi, trách:

-Đã dặn trước phải chuẩn bị tinh thần mà.

Nhưng mày không dặn tao là không nên uống nước!

Nhi hét toáng lên... trong suy nghĩ, vẫn chặt vật ôm lấy ngực ho sặc sụa. Mất một lúc sau, nhỏ mới hết ho, bắt ngờ cũng vui đi nhưng lại nhanh chóng dấy lên cảm giác lo lắng, nhỏ quay sang nắm lấy tay nó, hỏi:

-Thật sự thích rồi?

Nó ánh mắt có chút phân vân. Nó không biết, chỉ là, nó nghĩ là nó thích hần, chỉ là nghĩ...

Bụp!

-CÁM MIỆNG!!

Sau tiếng động lớn là tiếng gầm của hần vang vọng trong phòng khách. Nó tự dưng cảm thấy bất an, vội vã kéo Uyên Nhi chạy vội ra.

Thịch!

Tim nó đập mạnh. Trước mắt nó, Thiên ngã quỵ dưới đất, khoe miệng rách lớn và rớm máu. Còn hần, đôi mắt đỏ ngầu trông như quỷ dữ, tay vẫn dính một ít thứ chất lỏng màu đỏ-máu của Thiên. Nó chạy đến đỡ lấy Thiên, song gương mặt nhìn hần giận dữ quá lớn:

-Cái đồ điên này! Anh nghĩ anh đang làm cái quái gì với bạn tôi vậy?

Hần nhìn cô gái nhỏ đang xù lông lên với hần vì một đứa con trai khác, nỗi giận lại càng lớn:

-Không phải chuyện của em!

-Cậu ấy là bạn tôi!

-Tôi là chồng em!

Hắn gần từng chữ. Nó vẫn không nhớ sao? Nó là của hắn rồi mà?!

Nó đỡ Thiên đứng dậy, song, nó tiến tới chỗ hắn...

Chát!

-Tôi nói cho anh biết, giữa Thiên và anh, anh vẫn còn thua xa lắm! Nếu bắt buộc phải chọn, câu trả lời luôn luôn là cậu ấy, không phải anh! Chồng sao? Chỉ là trên giấy tờ thôi. Tình yêu giữa tôi và anh là con số không, đã nhớ chưa?

Nó tát hắn rồi quay đi, đỡ lấy Thiên vẫn đang tựa vào tường rồi đi, Uyên Nhi vẫn đang sững sờ trước một chuỗi sự kiện trước mắt, lại thấy hắn đang ở trạng thái bất ổn, thức thời nhanh chóng nổi bước nó.

Câu nói của nó như vậy mà khắc sâu trong tim của cả hai người đàn ông. Chỉ khác nhau là, Thiên thì vui mừng, hắn thì HẬN!

~~~~~

Uyên Nhi cầm một túi thuốc nhỏ, bên trong có thuốc khử trùng cùng băng keo cá nhân. Chỉ tại cái tên kia quá cứng đầu, nhất quyết không chịu vào bệnh viện nên đành phải tự thân vận động, giúp “chữa lành” vết thương ở khoeo miệng của cậu. Mặc kệ Uyên Nhi vẫn đang dốc sức “chữa trị”, Thiên chăm chú nhìn nó nãy giờ không lên tiếng, cứ như người vô hồn nhìn về khoảng không trước mắt.

Cậu ấy đang buồn sao?

Thiên nghĩ. Vừa này, lỗi cũng là do cậu. Chính cậu khơi mào mọi chuyện. Nếu cậu không đề cập đến chuyện của nó, Hoàng đã không tức giận như vậy, đến mức xuống tay với cậu, người em trai mà hắn vẫn luôn yêu thương. Chuyện là...

Thiên nhìn hắn, trực tiếp đề nghị:

-Anh có thể nhường cô ấy cho em không? Chỉ cần có được cô ấy, chuyện gì em cũng nghe lời anh, ngay cả...chuyện đó.

Hắn nhếch miệng. À, em trai hắn cũng đã biết thế nào là trao đổi, nhưng mà...

-Sai lầm lớn nhất của em là đem cô ấy so sánh với chuyện đó.

Thiên đã sớm mất bình tĩnh, lớn tiếng:

-Một người không thể bảo vệ được người con gái mình yêu như anh có tư cách gì làm chồng của cô ấy??!

Kết thúc hồi tưởng

Ngay cả Thiên cũng cảm thấy hối hận sau khi lời nói ấy thoát ra khỏi miệng mình. Cậu biết, một câu nói đơn giản như vậy, lại như một nhát dao đâm vào vết thương vẫn chưa lành trong tim người anh trai của cậu. Cậu thật ngốc...

Cũng do không giữ được bình tĩnh, hắn đã đâm thẳng vào mặt cậu một cái, tuy nhiên, vẫn chưa dùng hết sức. Có thể là do hắn đâm trượt, cũng có thể là do hắn đã cố gắng kiềm chế...

Đột ngột nó đứng dậy, sự vội vàng thể hiện qua bước chân, Thiên đang được Uyên Nhi bôi thuốc khử trùng cũng đứng dậy theo, chỉ tiếc nó đã chạy xa, bỏ mặc mọi thứ, gồm có cả cậu.

Uyên Nhi nhìn bóng nó khuất dần cuốn theo sự vội vã, lại nhìn Thiên vẫn đang đắm chiêu nhìn theo nó, nhỏ bắt giác thờ dài. Nhỏ lo lắng chứ. Tình cảm Thiên dành cho nó, có mỗi cái đura ngu si dần dần như nó mới không phát hiện ra. Mà cái tên Thiên này cũng nhất, không sớm nói ra tình cảm của mình sớm hơn. Bây giờ thì hay rồi, nó đã thích người khác rồi, cơ hội của cậu đã hiếm lại càng hiếm hơn.

_____ Chuyển cảnh _____

Nó mở cửa vào nhà. Trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ: “Tìm hắn!” Dù vậy, lục tung mọi góc ngách trong nhà vẫn không thấy hắn đâu, nó đâm ra lo lắng. Lúc này, điện thoại nó báo tin nhắn. Nó vội vàng mở điện thoại lên. Hụt hắng. Không phải hắn. Nó ấn tìm trong danh bạ, từ khóa tìm kiếm là “Chồng yêu”. Cái tên này là hắn nhân lúc nó không để ý đã từ cái, hơn nữa còn tro trên cho mình vào danh mục Người quan trọng nhất...

-Tút...Tút...Tút...

Nó liên tục lặp đi lặp lại, nhưng kết quả vẫn là lưu cho hắn biết bao nhiêu cuộc gọi nhỡ. Đến lúc tưởng chừng như hắn sẽ không nghe máy nữa, thì:

-Alo?

Đã kết nối, nhưng giọng nói kia thì không phải của hắn. Là của con gái?! Nó nghe thấy đầu dây bên kia truyền hỗn loạn các loại âm thanh khác nhau, có tiếng nhạc ồn ào, tiếng hò hét,... hắn đang ở quán bar sao? Chợt có tiếng chai thủy tinh vỡ, tiếng gầm truyền đến:

-Sao vẫn còn chưa đến đây?!

Giọng nữ nũng nịu vang lên:

-Tới đây.

Tít...tít...tít...

A! Thì ra là đang vui vẻ bên mấy cô tiếp viên chân dài, nó lo lắng quá là hơi thừa. Nó cười chua chát, lê chân bước vào phòng đóng sầm cửa lại. Nó bắt đầu soạn đồ, muốn rời đi... Nước mắt này giờ vẫn đang cố gắng kiềm nén cũng đã bắt đầu rơi.

Yêu là như vậy sao? Nếu đau như vậy thì nó chẳng muốn yêu nữa. Kết thúc đi, vì thật sự là đau lắm!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu, Còn Dám Quậy Nữa Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.